

கொக்குவில்

கிருபாகர சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில்

13703

கிருபாகர சிவசுப்பிரமணிய
சுவாமி கோவில்
புதுக்கோவில்
திருட்டு - II

புதுக்கோவில்

இரண்டாம் பாகம்

KOKUVIL

KIRUPAKARA SIVASUBRAMANIA SWAMY KOVIL
(PUTHUKKOVIL)

12 TH FEBRUARY 1994

255.34
கிருபா
SLIPR

2
சிவமயம்

விநாயகர் வணக்கம்

சிற்றுணர்வால் குற்றமென செய்துளே வேலூம்வை
முற்றுமினிந் பொறுத்தென் முன்னிற்பாய் --
கற்றுயர்ந்தோர்
புந்திதனில் தோன்றிப் பொழியும் கருணைமதத்
தந்திமுகப் பிள்ளாய் சரண்

சமையந் தொறு ரிசைந்த தஸ்பரமே அன்பாக்கு
அஸமயுந் தனித் தெள்ளாமுகீது - உமைதந்த
கண்மணியே யாவனமுரகக் கற்பகமே பேரிங்டப்
விள்ளமணியே ஆள்வாய் விசைரந்து

ஏராவனக் காவிலுமை எம்மானுக் கண்றளித்த
போராணக் கண்றதனைப் போற்றிவால் - வாராத
புத்திவரும் பத்திவரும் புத்திர உற்பத்திவரும்
சத்திவரும் சித்திவரும் தான்.

—
சிவமயம்

கொக்குவில்
கிருபாகர சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில்
(புதுக்கோவில்)

கொக்கூர்ப் புதுக்கோவில்
பிரபந்தத் திரட்டு - II

இரண்டாம் பாகம்

முதற்பாகம் பிரமோதாத வருஷம் வைகாசி மாதம்
24ம் திகதி (7-6-1990) வெளிவந்தது.

KOKUVIL
KIRUPAKARA SIVASUBRAMANIA SWAMY KOVIL
(PUTHUKKOVIL)

12 TH FEBRUARY 1994

—
சிவமயம்

பொருளாடக்கம்

பக்கம்

பதிப்புரை -	செ. இரத்தினப்பிரகாசம்
சிறப்புப்பாயிரம் -	கா. கைலாசநாதக்குருக்கள்
அணிந்துரை -	திருமதி இளம்பிறை மணிமாறன் எம். ஏ.

முன்னுரை -	செ. வேலாயுதபிள்ளை	01
1. கொக்கூர்ச் சித்திவிநாயகர் கவிவெண்பா	,,	03
அரும்பதவுரையும் விளக்கக் குறிப்பும்		07
2. கொக்கூர் குமரன் திருவெழு சூற்றிருக்கை	,,	21
விளக்கக் குறிப்புகள்		23
3. கொக்கூர்க் குமரன் நவமணிமாலை	,,	28
4. கொக்கூர் சித்திவிநாயகர் தோத்திர பஞ்சம்	,,	34
5. கொக்கூர் முருகன் அட்டகம்	,,	39
அரும்பத விளக்கம்		40
6. கொக்கூர்க் குமர சிருபாசரர் அருள்வேட்டல் (பஞ்சகம்)	மு. சின்னத்தம்பி	43
7. குருவருள் வேண்டல்	அ. நாகலிங்கம்	45
8. கொக்கூர்ச் சிவசப்பிரமணியர் கவிவெண்பா	செ. வேலாயுதபிள்ளை	47
விளக்கக் குறிப்புகள்		50
9. எட்டிகுடியேசல்	ஓர் பழம் பாடல்	52
10. திருமுருகன் தாண்டகம்	த. கிருஷ்ணபிள்ளை	56
11. புதுக்கோயில் இலச்சினைவிளக்கம்	செ. வேலாயுதபிள்ளை	57

பதிப்பு ரை

‘தமிழ்ப்புலவன்’ எனப் பாராட்டப்பெற்ற செவ்வேள் அன்பர் திரு. செ. வேலாயுத பிள்ளை அவர்கள் கொக்குவில் புதுக்கோவிலில் ஏழந்தருளியுள்ள கிருபாகர சிவகுப்பிரமணியக்கவாமி பேரில் பாடிய ‘திருப்பள்ளியெழுச்சியும்’ ‘அருள்வேட்டலும்’ 25-05-1983இல் புதுக்கோவில் தேர்த்திருப்பணி மலரில் வெளிவிந்தன. பின்னர் அவரது ‘கொக்குவிற்சித்திவிநாயகர் பதிற்றந்தாதி’; ‘கொக்குவிற்கிருபாகர சிவகுப்பிரமணியர் பதிற்றந்தாதி’; ‘கொக்கூர் ஒருபா ஒருபங்கு’; ‘கொக்குவிற்கிருபாகரர் இரட்டை மணிமாலை’; ‘வேஸ் விநுத்தம்’ ‘சேவல் விநுத்தம்’ ‘மரிஸ் விநுத்தம்’ ஆகிப பிரபந்தங்களை 12-06-84இல்வெளிவிந்த சித்திரத் தேர்ச் சிறப்பிதழில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த பக்கிப் பாமாலைத்திரட்டில் காணலாம். இறைபக்தி ஊற்றெடுக்க அன்னார் தொடர்ந்து பாடிய ‘கொக்குவிற்சித்திவிநாயகர் ஒருபா வொருபங்கு’; ‘கொக்கூர் புதுக்கோயிற் சித்திவிநாயகர் திருவூஞ்சூர் பதிகம்’; ‘கொக்கூர் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி’; ‘கொக்கூர் வேணுகோபாலர் ஒருபா ஒருபங்கு’ ஆகிய பிரபந்தங்களை புதுக்கோயில் பிரபந்தத்திரட்டு என்னும் தொகுப்பு நூலில் 07-06-1990ல் வெளியிட்டிருந்தோம்.

அந்தவரிசையில் அந்திய நாடாகிய கண்டா நாட்டிலிருந்தும் இறைவன் புகழ்பாடு வதில் இன்பம் கண்ட இத்தமிழ்ப் பேரறிஞர் ‘கொக்கூர்ச் சித்திவிநாயகர் கவிவெண்பா’; ‘கொக்கூர்க் குமரன் நவமணிமாலை’; ‘கொக்கூர் சித்திவிநாயகர் தோத் திரபஞ்சகம்’; ‘கொக்கூர் முருகன் அட்டகம்’; ‘கொக்கூர் குமரன் திருவெழுகூற்றிருக்கை’; ‘கொக்கூர் சிவகுப்பிரமணியர் கவிவெண்பா’ முதலாய் பிரபந்தங்களையும் பாடி (அரும்பது உரையுடனும் விளக்கக்குறிப்புடனும்) வெவ்வேறு தினங்களில் எமக்கு அனுப்பியிருந்தார். இவையாவும் எம்பெருமான் திருவருளே எனக்கருதி ‘புதுக்கோயில் பிரபந்தத்திரட்டு இரண்டாம் பாகம்’ என்னும் இந்தாலில் வெளியிடுவதில் மிகவும் பெருமையடைகிறோம்.

எழுகூற்றிருக்கை என்பது சொல்லணி வகையுள் ஒருவகை அணி அமைந்த செய்யுளாகும். சிறுபிள்ளைகள் விளையாடும் நிலத்தில் ஏழநூற்பட வகுத்துச் செய்து, முறையானே அறைகளுக்கு உள்ளே புகுந்தும் வெளியே போந்தும் விளையாடும் தன்மையில் வழுவாமல் ஒன்றுமுதலாக ஏழிறுதியாக ஏறியும் இறங்கியும் வரும் எண்ணலங்காரம் பொருந்தப் பாடுவது எழுகூற்றிருக்கை என்ப்படும். பொருளின் அருமைப்பாட்டைப் பொருள் நயம் என்றும், சொற்களின் அருமையைச் சொல் நயம் என்றும் சொல்வது வழக்கம். பொருளாலும் சொல்லாலும் இவர் தமிழுடைய பாடல்களின் சுவையை மிகு தியாகும்படி செய்திருக்கிறார்.

இவரது பாடல்கள் எளிமையும் இனி மையும் கலந்து கற்போரது நெஞ்சத்தை கவரும் தன்மையை தென்பதோடு இறைவனை பக்கிசெய்வதற்கும் பெருவிருந்தாக அமையும். சைவத்தின் தனிச்சிறப்பையும் சித்தாந்தத்தின் ஏற்றத்தினையும் நல்ல தமிழில் அழகாக வடித்துக் கொடுத்துள்ள ஆசிரியர் அவர்களுக்கு எங்களது நெஞ்சிறினியக்கூப்பு.

திரு. செ. வேலாயுதபிள்ளைபின் பிரபந்தங்களுக்கு ஒர் சிறப்புப்பாயிரம் தந்து கஷ்மாறு பேராசிரியர். கா. கைலாசநாதக் குருக்கள் அவர்களைச் சேட்டோம். எமது வேணுகோளை மறுக்காது 21-01-94ல் சிறப்புப்பாயிரம் தந்துதவியை இப்பெருந்தசையாகுக்கு எமது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

1992 ஆடித்திங்களில் இலங்கை வந்திருந்த தூத்துக்குடிப் பேராசிரியை நாவுக்கரசி திருமதி. இளம்பிறை மணிமாறன். எம். ஏ. அவர்கள் தனது நெருக்கமான நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையிலும் ‘கொக்கூர் சித்திலிநாயகர்’ கனிவெண்பாவையும், ‘கொக்கூர் குமரன் நவமணிமாலையையும்’ கற்று மகிழ்ந்து இனிக்க இனிக்க வாழ்த்தியிக்கிறார். அவ் அம்மையாருக்கும் எமது அன்பு வணக்கங்கள்.

எற்கெனவே வெளிவந்த ஆசிரியரது மேற்கண்ட பிரபந்தங்களை படித்துப் பயன்பெற்ற அன்பர்கள் இப்பாடல்களுக்கும் நல்வரவேற்பு அளிப்பர் என நம்புகிறோம்.

அம்புவியிற் செந்தமிழும் ஆங்கிலமும் எமக்குணர்த்தி யறிவுதீடி வம்புதெறி வெண்சலசவல்லியருள் கூட்டிவைத்த வள்ளல், சைவப்புலவர், பண்டிதர் மு. சின்னத்தம்பியவர்களாவர். இவர் 1966ல் பாடிய கொக்கூர்க் குமரகிருபாகரர் அருள்வேட்டல் பஞ்சகம் ஒன்றும் இத்தொகுப்பில் சேர்த்திருக்கின்றோம். இது 1966-03-31ல் வெளிவந்த புதுக்கோவில் மஹா கும்பாபிஷேக மலரிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது கோவில் திருக்கலியாண்வைபவங்களில் படிக்கப்படும் எட்டிகுடி ஏசலையும் இத்திரட்டி சேர்த்திருக்கிறோம்.

‘குருவருள் வேண்டல்’ என்னும் பிரபந்தத்தை பாடிய வர் குகநேசனாயிருந்து சிவபதமெய்திய திரு. அ. நாகவிங்கம் (வடக்கு வீடு அராவிதெற்கு) அவர்கள். இது 1984 - 06 - 12 இல் நாம் வெளியிட்ட பக்திப் பாமாலைத் திரட்டில் சேர்க்க வென ஆசிரியரால் அன்று பாடப்பட்டது. ஏதோ காரணத்தினால் அந்தாலில் சேர்க்கத் தவறிய மையினால் இப்பாடல்கள் அழிந்தொழியாதிருக்க இன்று இத்தொகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறோம், இதே ஆசிரியர் பாடிய ‘‘இந்தக்குவிற் கிருபாகரன் முத்தகப் பத்து’’ என்னும் பிரபந்தந்தை 1986 - 05 - 22 இல் நாம் வெளியிட்ட சண்டேச மலரின் அநுபந்தத்தில் காணலாம்

புதுக்கோவில் வெளியீடுகளுக்கென உருவாக்கப்பட்ட இலக்சினெயின் விளக்கமும் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறுகின்றது,

சிவன், சக்தி, விநாயகர், திருமால், முருகன் ஆகிய எல்லா மூர்த்திகளும் ஒரு பரம்பொருளின் வெவ்வேறு தோற்றங்களே. ஆகவே இத்தெய்வங்களை நாம் இரந்து வணங்கும்போதெல்லாம் ‘‘ஓருவரே கடவுள்’’ என்றே உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த மூர்த்திகள் எல்லாம் திரண்ட ஒருவராகிய கடவுள் எம் மக்கள் பண்பாடு, மொழி, சமயம், ஆலயங்கள் அனைத்தையும் காக்க வேண்டுகின்றோம்.

‘அருக்கினும் நிற்கும் போதும்
இரவுகண் துயிலும் போதும்
பொருக்கென நடக்கும் போதும்
பொருந்தி- ஊன் துய்க்கும் போதும்
முருக்கிதழ் கனிவா யாரை
முயங்கிநெஞ் சழியும் போதும்
திருக்களா வுடைய நம்பா
சிந்தை உன் பாலதாமே’’

வரதுங்க ராமயாண்டியர் — திருக்கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி
(குட்டித்திருவாசகம்)

இல. 115/4, டபிஃடி ஏ. சில்வா மாவத்தை,
வெள்ளவத்தை, கொழும்பு 6.
12-2-1994

செ. இரத்தினப்பிரகாசம்
புதுக்கோயில் தொண்டர் குழு
கொழும்பு

Prof. K. Kailasanatha Kurukkal

M. A. (Ceylon) Ph. D. (Poona)
DIRECTOR

Sri Muthuvinayakar Vedagamic Research Institute
Sri Muthuvinayakar Gurukulam &
Vedagama Pathasala,
Phone : 438427

233, Sea Street,
Colombo-11,
Sri Lanka.

21 - 1 - 1994

சிறப்புப்பாயிரம்

யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில் முருகன் கோவில் (புதுக்கோயில்) தொண்டர் செ. இரத்தினப் பிரகாசம் அவர்கள், புலம் பெயர்ந்து கண்டாவில் டொஹோன்டோவில் வாழ்ந்துவரும் ஈழத்துச் செ. வேலாயுதபிள்ளை அவர்கள் யாத்த சில பிரபந்தங்களுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் நான் வழங்கவேண்டும் என்று பெரிதும் அவாவிக்கைப் பிரதிகளை என்னிடம் கையளித்தபொழுது பெரிதும் தயக்கத்துடன் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டேன். என்றால் சமஸ்கிருதம். எழுதியின் நூல்களோ தமிழ்ப் பண்ணவில்கள். பாயிரம் எழுதும் தகுதி எனக்கு உண்டோ என்னும் ஜைமே தயக்கத்துக்குக் காரணம். அன்பார்திரு. இரத்தினப் பிரகாசம் உள்ளனபோடு வேண்டி அனுசியபொழுது மறுத்தொதுக்க முடியாதது இன்னொரு காரணம்.

சமஸ்கிருத அபிமானிகளிடையே தமிழ்த்துவேஷம், தமிழ் பயில்பவரிடையே சமஸ்கிருத துவேஷம். இரண்டும் மொழி அபிமானங் காரணமாகப் பிறந்தவை. இதற்குப் புறநடையாக என் நண்பார் வேலாயுதபிள்ளை அவர்களும், நானும் இருந்தமையே இப் பொறுப்பை ஏற்கும்படி தூண்டிற்று.

இரு மொழிகளும் தமிழ் நர்ட்டில் நெருங்கிப் பயின்று வந்த காரணத்தினால், பிற்காலத்தில் பிரபந்தங்கள் பல உருவாயின. சங்க காலத்தில் தமிழ் பாதிப்பற்ற தூய்மையை பெரும்பாலும் பேணி வந்தது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

தன்னாசான், தன்னொடு கற்றோன் என்று வகைப்படுத்தி நன்றாலார் பாயிரம் எழுதத் தகுதிவாய்ந்தவர்களை வரிசையாகத் தந்துள்ளார். இவ்வகையில் சுவாயிலிப்பலானந்தர் அடிகளாரிடம் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் வேலாயுதபிள்ளை அவர்களுடன் தமிழ் சிறிது கற்றவன் என்ற நிலையில் பெரிதும் துணிந்து தயக்கம் நீங்கி எழுதும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டேன்.

வேலாயுதபிள்ளை அவர்கள் தலைசிறந்த தமிழ்பிமானி. தமிழ்ததுறைப் பேராசிரியராக விளங்கிய விபுலானந்த அடிகளின் பெரும் மதிப்புக்குப் பாத்திரமானவர். சிறபிராயத்திலிருந்தே தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை வரன் முறையாகக் கற்றவர். சமஸ்கிருதக் கல்வியிலும் சிறந்த பயிற்சி பெற்றவர். படிக்கும் காலத்திலேயே அவரிடம் தமிழார்வம் கரை புரண்டோடியதை நான் பெரிதும் அவதானித்தேன்.

வேலாயுதபிள்ளை அவர்களின் தமிழில் சங்கத் தமிழ் மனம் கமழும் அவரது தமிழ் தூய தமிழ் முன்னை நாட்களில் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்கும் வேளைகளில் தமிழன்னைமீது அளவுகடந்த பக்தி. அவருக்குத் தமிழே தனிப்பெருந்தெய்வம். இவ்வாறு ஊற்றெடுத்துப் பெருகிய தமிழ் பக்தி நாள்தைவில் அனுபவப் பெருக்கின் காரண

மாக, முதிர்ச்சியின் விளைவாக, தமிழ்த் தெய்வமாகிய முருகன்மீது பரினாணமித் தது, இவ்வாறு பரிணமித்த பக்தியின் விளைவே இப்பாடல்கள். கொக்குவிலைப் பிற்புட்ட மாகக்கொண்ட நூலாசிரியர் கொக்குவிலில் எழுந்தருளியுள்ள முருகன்மீது அளவகடந்த அன்பு பூண்டவர். இவ்வன்பின் மடை திறந்த பெருக்கமே முருகன்மீது பாடப்பெற்ற பிரபந்த வடிவம் பெற்றுச் சங்கத் தமிழ் மரபு பிறழாது உருவானது.

கொக்குவில் கிருபாகர சிவசப்பிரமணிய சுவாமிமீது பழம்பெரும் புலவர்கள் பாடி அவரருளுக்குப் பாத்திரமானார்கள். டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் யாத்த தண்டபாணி தோத்திரம், முத்துக்குமாரசாமி ஊஞ்சல் என்பன சிறிது மாற்றம் பெற்று கொக்கூர் முருகனுக்குப் பொருந்த அமைந்தன. கொக்குவில் சுபாரத் தின முதலியார் இயற்றிய பிரபந்தங்களுள், ஒண்றாகிய பதிற்றுப்பத்தந்தாதி கிடைக்காது மறைந்து விட்டதை உணர்ந்து ஏங்கிய இரத்தினப் பிரகாசம் அவர்களின் வேணவாவைப் பூர்த்தி செய்யுமுகமாக வேலாயுதபிள்ளை அவர்கள் கொக்கூர் கிருபாகரர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி யையும் சித்தி விநாயகர்மீது ஒருபா ஒரு பா; ,து. திருவுஞ்சல் பதிகம் என்பவற்றையும் பாடியுதவினர்.

பத்திப்பிரவாக மடை திறந்தால் தடைசெய்தல் அரிதன்றோ! பணி மேலும் தொடர்ந்தது. இப்பொழுது சித்தி விநாயகர் கவிவெண்பா, கொக்கூர் நவமணி மாலை கொக்கூர் சித்திவிநாயகர் தோத்திர பஞ்சகம், கொக்கூர் முருகன் அட்டகம், கொக்கூர் முருகன் திருவெழுகு கூற்றிருக்கை, கொக்கூர் சிவசப்பிரமணியர் கவி வெண்பா ஆகிப யாப்புக்கள் அனி செய்யும் தொகுதியே இப்பொழுது வெளியாகின்றது. இங்குக்காணப் படும் சிறப்பு, நூலாசிரியரே இந்நூல்கள் யாவற்றிற்கும் விளக்கங்களும், குறிப்புக்களும் எழுதியமையாகும். இவ்வாக்கங்களில் வடமொழிக் காழ்ப்பும் இல்லை. தமிழ் மொழி மோகமும் இல்லை. ஆயின் தமிழ்ப்பற்று எங்கனும் மணம் வீசி நிற்றலையே காண கிறோம். இவ்வாக்கங்களில் தமிழ் மரபு பிறழாது சமய பாரம், பரியத்தினின்றும் வீல காது சீரிய நிலை நின்று உருவாக்கிய பெற்றியையே பல இடங்களில் அருபவித்துணர்ந்து பேருவகையடைகிறேன். இவ்யாப்புக்களில் தலை சிறந்த புலமையையும், உயாந்த தத்துவாக் கருத்துக்களையும் வெளிக் கொணர்வன நவமணிமாலையும், முருகன் அட்டகமும், திருவெழுகுற்றிருக்கையுமோம்.

கோமேதகம் நீலம், பவளம், புருடராகம், குலசம் செம்மணி முத்து, பச்சை, வைகுரியம் ஆகிய நவமணிகளைப் பதித்து அந்தம் ஆதியாக வருமாறு பாட்டுக்களைக் கோத்து பாமாலை புண்நந்தணிவிக்க அம்மாலைகளையனிந்த குமரன் அழகு, தெய்வ மணங்கமழும் பாடல்களாற் பொனிந்து பெரிதும் விளங்கி நிற்கின்றது.

ஐந்து தோத்திரங்களாலும் எட்டுப் பாடல்களாலும் அமைந்த பாமாலைகள் குமரனமுக்கு அழகு செய்கின்றன.

சிறுமியின் விளையாட்டில் கோடு கிழித்து ஏழு அறைகளை அமைத்து பல முறைகள் உள்ளே புகுந்தும் வெளியே ஏறியும் வருமாறு கூறும் பேரழகு பொவிந்தது திருவெழுகூற்றிருக்கை என்னும் சித்திரிக்கவி. இவ்வாறு யலமுறைகள் திரும்பத் திரும்ப ஒன்றிலிருந்து ஏழுவரையும், ஏழிலிருந்து ஒன்றுவரையும் கிரமமாக வெவ்வேறு நயமிக்க வகையில் ஏறி இறங்கும் மரபில் முருகன் புகழ்பாடக்கேட்டு இன்புறாதவர் எவர்? அவன் திரு'அடிகள்' என்றும் 'நினைவில் வாழ்க' 'உலகம் வாழிய' என்று கூறும் அடிகள் நிறைவு செய்யும் கவிதை நயமும் தெய்விக உணர்வும் பெருந்தி பாடல்களைச் சிறக்க வைக்கின்றன. உயரிய சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் விரவிய கவிவெண்பா வல்லினை நீக்கித் திருவடி நிழலில் வைத்து முத்திப்பேறு அருளும்படி வேண்டி நிற்கின்றது.

ஆற்றல் மிக்க உணர்ச்சிகள், உள்ளத்தில், இயல்பாகத் தானே ஊற்றெடுத்துப் பெருகி வழிந்தோடும் நிலையில் அவை வார்த்தைகளாகப் பரிணமித்துக் கவிதையாகப் பிறக்கும் என்று மேனாட்டு விமர்சகர் ஒருவர் கவிதைக்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளார். இவ்விவக்கணத்திற்கமைய அன்பு முதிர்ந்து பத்தியாகி, பக்திப் பிரவாகம் வழிந்தோடும் நிலையில் இவ்வுயரிய பாடல்கள் கவிதையாக உருவாகக் கண்டேன்; செயற்கை சிறிதேனு மின்றி இயற்கை நலம் கொழிக்கும் இப்பாடல்கள் என்றென்றும் தமிழ்த் தெய்வமாகிய முருகனின் அழகு நலம் பெருக்கி தமிழ் மணம் கமழ்ந்து நிற்பன.

திருக்கோவிலை மேன்மேலும் புதுப்பித்து அழகுருப்பெய்து இன்பங்காணும் இரத் தினப் பிரகாசம் அவர்கள் திருப்பணி வாழ்க. திருக்கோவிலில் குடிகொண்டெடுந்தருளி யிருக்கும் முருகன் அருட் கோலத்தை மேன்மேலும் பாமாலை சாத்தி அழகு பெருக்கும் வேலாயுதபிள்ளை அவர்களின் திருப்பணி ஓங்குக். இப்பணிகள் எம் நெஞ்சத்திலிருந்து அகலா, இப்பணிகள் மேன்மேலும் பொலிந்து வளர்வதாக,

21-01-94

கா. கைலாசநாதக் குருக்கள்

செஞ்சோல் வாரிதி, ஞானவாணி,
நாவுக்கரசி
திருமதி இளம்பிறை மணிமாறன் எம். ஏ.
ஆங்கிலப் பேராசிரியை,
எ. பி. சி. மகாலட்சுமி கல்லூரி.

15, கோபால்சாமி தெரு,
தூத்துக்குடி - 628001
தொலைபேசி: 23948, 23887
நாள் 21 . 7 . 92

அடிந்துரை

போற்றுதலுக்குரிய ஈழத்துச் செ. வேலாயுதபிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய கொக் கூர்ச் சித்தி விநாயகர் கலி வெண்பாவையும், கொக்கூர் குமரன் நவமணி மாலையையும் கற்று மகிழும் பேறு பெற்றேன். மகிழ்ந்தேன் எளிவந்த தெய்வமான விநாயகரைப் போற்றும் இனிய நூலாக அமைந்துள்ளது சித்தி விநாயகர் கலி வெண்பா. உள்ளத்துள்ளனரும் பரமானந்தத் தேனை பாடல் வரிகளாக வெளிப்படுத்தியுள்ள ஆசிரியர் திறம் போற்றுதலுக்குரியது.

‘தேவரும் மக்களும் சிந்திக்கும் தேவாகிப்
பாவலரும் பாரோரும் பாராட்டப் — பூவுலகில்
ஆங்காங்கே கோவில் கொண்டு அன்பர்செய் பூசையையப்
பாங்காக ஏற்றருளும் பண்ணவனே’

என்று விநாயகரின் பெருமையை ஏற்றிப் போற்றும் வரிகள், எல்லோர் மனதிலும் இடம்பிடிக்கக் கூடிய எனிய இனிய வரிகளாகும்.

உழவுத் தொழிலால் சிறந்து விளங்கும் சோலைகுழ் கொக்கூர்க் குமரனை நவமணி மாலை என்னும் அணிமாலையினால் அழகுபெறச் செய்கின்றார் ஆசிரியர். நெற்றிக்கண்ணை உடைய சிவபிரானுரின் திருக்குமாரர் நம் வினைநீக்கி அருள்பாலிக்க கொக்கூர்த் திருத் தலத்தில் அமைந்துள்ளான். கணக்கிக்கூடு அந்த இறைவனைக் கருத்தில் வைத்து ஏத்துதற்கு வம்மின், வம்மின் என்றழைக்கிறார் ஆசிரியர்.

‘நெற்றிக்கண் வழிவந்த நெருப்பதுவே யுருவான
கொற்றஞ்சேர் திருக்குமரன் குலிசவிற் படையேந்திக்
கற்றவர்கள் உறை கொக்கூர்க் குலிபோக்கி யருள்கின்றான்
உற்றவன்றுள் அடைவிரேல் உயர் நல்ங்கள் பெறுவீரே’

என்ற வரிகள் நம்மை முருகப் பெருமானிடத்தில் ஆற்றுப்படுத்தும் வரிகளாகும்.

பக்திச்சலை நனித்தும்பும், இத்தகைய பனுவல்கள் மனித குலம் உய்ய வழிகாட்டும் மந்திரங்கள், ஈழத்துச் செ. வேலாயுதபிள்ளை அவர்கள் இபற்றியுள்ள இந்த பக்திமலர் கள் மனித குலம் உள்ளளவும் வாழும். நம் தெய்வங்களின் திருவடி மலர்களில் சமர்ப்பிக்கப் பட்டுள்ள இந்த கவிமலர்களின் மணத்தை பக்தர்கள் நுகர்ந்து நானும் நன்மை பெற வாழ்த்துகிறேன்.

அன்புடன்
இளம்பிறை மணிமாறன்

முன்னுரை

நான் பிறந்து வளர்ந்த நாட்டையும் அன்புடைய இனிய சுற்றத்தாரையும் அளவளவிப் பழகிய நண்பர்களையும் விட்டு, நெடுந்தொலைவிலுள்ள அன்னிய நாடான் கண்டாவில் வந்து எனது முதுமைக்காலத்தைக் கழிக்க வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. எங்கள் தாய்நாட்டில் உருவாகி நீடித்திருந்த அவல நிலைமையே அதற்குக் காரணம். இங்கு வந்து அமைதியான சூழலில் வாழ்ந்தாலும், இலங்கையிலே தமிழ் பேசும் மக்கள் படும் இன்னல்களை மறந்திருக்க முடியவில்லை. தமிழ் மக்கள் தொன்று தொட்டு வாழ்ந்து வரும் பிரதேசத்தில் அமைதியான வாழ்க்கை நடத்த முடியாமல், அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அமும் அவலக் குரல் இங்கேயும் என் அகச் செவியில் ஒவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஏழை மக்களுக்கு எப்போது விடிவுவரும் என்று ஏங்கிக் கொண்ட டெகிருக்கிறேன்.

என்பால் மாறாத அன்பு வைத்திருக்கும் என் மருமக்களுடைய இளங்குழுந்தைகளும் யாழிப்பாணத்திலே என்ன என்ன துன்பங்களை அநுபவித்து வருகிறார்களோ, என்று என்னும்போது — எவ்வகையிலும் அவர்களுக்கு உதவமுடியாத கையறு நிலையில் — கடவுளே அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று வேண்டுவது என் வழக்கம். என் உறவினர்களை நினைக்கும்போது, அவர்களைப்போலவே இன்னாத சூழலில் உயிர்வாழும் அங்குள்ள எல்லா மக்களுக்காகவும் இறைவன் அருளை வேண்டுவே ஸ். இவ்வாறே நான் மனவனை அன்பு வெற்றுவருகின்றேன்.

இவ்வாறிருக்கையிலே, கொழும் யில் வசிப்பவரும், கொக்குவிற் புதுக்கோயிற் திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவரும், என்பால் அன்பு கொண்டவருமான திரு. செ. இரத்தினப்பிரகாசம் அவர்கள், கொக்குவிற் புதுக்கோயிற் சித்திவிநாயகர் மீது ஒரு களிவிலே செய்யும் பிரார்த்தனையைக் கவிவெண்பாளில் அமைத்துப் பாடினால், அது பலருக்கும் பயன்படக்கூடும் என்று என்னினேன். மனத்திலே பாடலைத் திட்டமிடும் போது, யாழிப்பாணத்தில் வாழையடி வாழையாக நம் முன்னோர் பேணிய சூசவசமயம் பற்றியும் சித்தாந்த மெய்யியல் பற்றியும் என் சிந்தனைகள் கிளர்ந்தன. இத்தகைய அருமையான ஒரு முதுசொம், இன்று நிலவும் கொடிய சூழ்நிலையால் அழிக்கப்பட்டு விடுமோ என்னும் அச்சம் அடிமனத்திலே அரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த அச்சத்தையும் விநாயகப் பெருமான் தீர்த்தருளுவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

எந்தச் சமயத்திலும் வெறுப்புக் கொள்ளாமல் உலகப் பெருஞ் சமயங்கள் எல்லாம் பற்றிக் கற்பது என் பொழுதுபோக்காகும். இவ்வாறு கற்றதால் சைவத்தின் தனிச்சிறப்பும் சித்தாந்தத்தின் ஏற்றமும் எனக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாயின்: உலகத்துக்குக் கருத்தாவாகிய கடவுளை அம்மையப்பராக — சக்தியும் சிவமுமாக — அர்த்தநாரீகவரராக வழிபடுவது; இயற்கையோடு ஒட்டி ஒழுகுவது; அன்பே சிவமாகக் காண்பது; இல்லறத்தில் அன்பையும் துறவறத்தில் அருளையும் வளர்ப்பதை வலியுறுத்துவது; மனத்தூய்மையை வளர்ப்பது; மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல் மதித்து எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கும் பரிவுணர்ச்சியை வளர்ப்பது; எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க விழைவது என்றின்னோரன்ன சிறப்பியல்புகள் சைவத்தின் தூண்களாக விளங்குகின்றன. ஆன்மா வேறு, கடவுள்களும் என்பதும்; கடவுள் உயிரோடு ஒன்றாயும்; உடனாயும் இருப்பதோடு வேறாயும்; இருப்பவர் என்பதும்; கடவுளின் திருவருளாலேயே உயிருக்கு முத்தி கைகடுவது என்பதும்;

இரண்டறக் கலத்தலாகிய அத்துவித முத்திநிலையிலும் கடவுள் தலை வரே, ஆன்மா அடிமையே என்பதும் சித்தாந்த மொய்யியற் கோட்பாடுகள்.

மண்ணில் வாழும் மாந்தர்க்கு மனக்கவலை இருப்பது இயல்பே. கவலை இல்லாத வர் எவரும் இல்லை. கவலையை ஒழிப்பதற்குக் கடவுளைச் சரணடைதல் ஒன்றே வழி:
‘தனக்குவரையை யில்லாதான் நான்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.’

கடவுள் ஒருவரே என்பதிலும், எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனே தென்னாடுடைய சிவன் என்பதிலும், சிவன், விநாயகர், முருகப் பெருமான் என்னும் மூர்த்தி கள் எல்லாம் பரம்பொருளின் வெவ்வேறு வடிவங்களே என்பதிலும் எனக்கு உறுதியான நம் பிக்கை உண்டு. சிவனை நினைக்கும்போதெல்லாம் அவனோடு பின்னமில்லாத சக்தி யையும் ஒருங்கே நினைப்பேன்; அவ்வாறே விநாயகரையோ, முருகப் பெருமானையோ நினைந்து பாடும்போதும் முழுமுதலாகிய சிவனே என் உள்ளத்தில் சூடிகொண்டிருப்பார். இறைவன் உறைவதற்கு ஏற்ற இடமாக என் மனத்தைத் தூய்மையாக வைத்திருக்கவே முயன்று வருகின்றேன். மனத்தூய்மையின்றி இறைவனைப் பாடுவது பயனில் செயலாகும். எம் நாட்டு மக்கள் தமக்கிடையே கொண்டுள்ள கொடிய வழக்கங்களையும், சிறுமைகளையும், புன்மைகளையும் ஒழித்து, ஒற்றுமையாக உரிமையோடு வாழ்வதற்குச் சித்தி விநாயகப் பெருமான் அருள்செய்ய வேண்டும் என்றே கலிவெண்பாவைப் பாடினேன்.

இதற்கிடையில், திரு. இரத்தினப்பிரகாசம் அவர்கள் விபுலானந்தர் இளமைக்காலத்திலே பாடிய முருகவேணவமணிமாலை, கணேச தோத்திர பஞ்சகம் என்னும் பாடல்களைக் கருத்திற் கொண்டு, அவ்வகைப் பாடல்கள் புதுக்கோயில் மூர்த்திகளுக்கும் பாடப்பட விரும்புவதாக எழுதினார். அதனால், கொக்கூர்க் குமரன் நவமணிமாலையையும் பாடி நண்பருக்கு அனுப்பினேன்.

பின்னர், சித்திவிநாயகர் தோத்திர பஞ்சகம் பாடி, அல்லவுறும் எல்லா மக்களையும் உள்ப்படுத்தி சித்தி விநாயகனை என்றும் அன்புடன் ‘தொழுவோமே’ என்று பாடல் ஒவ்வொன்றும் முடியுமாறு அமைத்தேன். பஞ்சகத்தைப் பாடும் போதே, கொக்கூர்க் குமரன் மீது ‘அட்டகம்’ ஒன்றும் பாடவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் உண்டானது. அதனையும் உள்ப்பாட்டுத் தன்மைப் பண்மை வாய்ப்பாட்டிலே ‘முருகனையே அன்பாற் சரணமடைகின்றோம்’ என்று பாடல் ஒவ்வொன்றும் முடியுமாறு அமைத்தேன். இறைவன் புகழ் பாடுவதில் இன்பங் கண்ட என்மனம் கொக்கூர்க்குமரன் பேரில் திருவெழு கூற்றிருக்கை ஒன்றும் பாட விழைந்தது.

திருநானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரால் முதன்முதற் பாடப்பட்ட திருவெழுகற்றி ருக்கை, சிறுமியர் விளையாட்டைப் பின்பற்றிய ஒரு சித்திரக்கவியாகும். இத் தகைய பாடல்கள் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மிகவும் அருகியே காணப்படுகின்றன. ஆகவே முருகப்பெருமான் திருவருளை முன்னிட்டுத் திருவெழுகற்றிருக்கையையும் பாடி முடித்து நண்பருக்கு அனுப்பினேன்.

இறைவனை உள்ளனப்போடு பாடுவதில் ஓர் தனி இன்பம் உண்டாகின்றது. இறைவனுந் தோன்றாத துணையாய் நின்று அருள்புரிவதை அநுபவித்திருக்கிறேன். இவற்றைப் படிப்பவர்களும் உள்ளனப்போடு இறைவனை வழிபட்டு இன்பம் பெறுவார்களென நம்புகின்றேன்.

தொரந்தோ, கண்டா

20 - 09 - 1992

செ. வேலாயுதபிள்ளை

கொக்கூர்ச் சித்திவிநாயகர் கலிவெண்பா

காப்பு

காமருவு கொக்கூர்க் கணேசாநின் சீர்க்கிவெண்
பாமருவப் பாடவெற்குப் பாலிப்பாய் — மாமருவு
மாலயன் சிந்திக்கும் மாமணியே யன்பரக
ஆலயத் துள்ளாய் அருள்.

நால்

பூலிலுயிர் வாழ்க்கைப் புணர்ப்பை நுனித்தாய்ந்து 1
தாவின்மெய் கண்டார்தாஞ் சாற்றுபொருள் — மூவினமாய்
நின்றவற்று ஜொன்றாய் நிருமலமாய்ப் பல்லுயிரோ 2
பொன்றா யுடனாயும் வேறாயும் — நின்றொளிரும்
சோதியா யொப்பிலதாய்த் தோற்றமென வொன்றிலதாய்
ஆதி நடுவந்த மற்றதாய்ப் — பேரதமாய்
நித்தியா ஏந்தமாய் நித்தியமாய்ப் பூரணமாய் 4
முத்திக் கொருமுதலாய் முந்துகரு — விழ்திவதாய்ச்
சித்தைக்கு மெட்டாத செம்பொருளாய்ச் செல்கதியாய் 5
ஐந்தொழிற்கு மப்பாலா யாணவத்தின் — பந்தவடுப்
பற்றாது நின்ற பரமசிவம் பல்லுயிர்க்கும் 6
பற்றாகும் பாலிற் பதியாகும் — மற்றதுதான்
ஆணியல் பெண்ணிய லாகுஞ் சிவஞ்சுத்தி 7
மாணுற வொன்றாய் மயங்கிநவி — பேணுகின்ற
அத்துவித நுண்கலப்புக் காதார மாய்விளங்குந் 8
தத்துவமாய் நின்றுபடி தாழ்ந்தருளிச் — சத்திசிவன்
என்னப் பெயருருவு மென்குணமும் பூண்டிருளின் 9
மன்னு முயிருய்ய மாணையினால் — சொன்ன
உடலாதி காரியங்க ஞுண்டாக்கி வாழ்க்கை 10
நடைபெற வாணையா னாதன் — படைப்பாதி
முந்தொழிலுஞ் செய்கவென மூவரை நேமித்தங் 11
கத்தனு மம்மையு மாஞங்கால் — பத்தியாய்த்
தேவர்கள் வந்து திருமுன் பணிந்துதங் 12
காவ நொலைத்தான் கசமுக்கெனன் — றாவ வீக்க

அம்மை பிடியுருவு மத்தன் களிற்றுருவுஞ் செம்மையா யுள்ளத்தே சிந்திக்க — மும்மதத்த	13
குஞ்சரச் சென்னியுங் கோலப் புயநாஞ்கும் வெஞ்சினக் கண்ணும் விளங்குமொரு — குஞ்சரமாய்	14
அக்கணமே தோன்றி யசரப் பகைபோக்கி விக்கின மாற்றும் விநாயகனாய்த் — தொக்க	15
கணங்களுக்கு நாதனாய்க் காப்புக் கடவுளாய் இனங்கினர்க் கினபமருள் வாணாய் — வணங்கியென்றுந்	16
தேவரும் மக்களுஞ் சிந்திக்குந் தேவாகிப் பாவலரும் பாரோரும் பாராட்டப் — பூவுகில்	17
ஆங்காங்கே கோயில்கொண் டன்பரிசெய் பூசனையைப் பாங்காக வெற்றருஞும் பன்னைவனே — ஓங்கார	18
நற்பொருளா யென்றும் நலம்புரியு மத்தாநின் பொற்பாதம் வந்தடைந்து பொய்விட்ட — கற்பினர்க்குச்	19
சித்தியும் புத்தியுஞ் செய்தொழில் வல்லபமும் முத்தியுந் தந்தருள்வாய் முன்னோனே — பத்தர்கள்	20
போற்றிசெயக் கொக்கர்ப் புதுக்கோயின் மேவிநீ வீற்றிருப்பாய் சித்தி விதாயகனாய் — ஆற்றொழுக்காய்	21
கண்ணீர் வடித்துக் களிந்துருகு மன்பினர்க் கெண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துவிப்பாய் — புண்ணியா	22
சித்த மழியர்க்குச் செய்யு மருளெல்லா மெத்திற நாவா லெடுத்துரைப்பேன் — அத்தா நீ	23
எத்தனை கோடியின்ப மிவ்வுலகின் மக்களுக்கு வைத்தனை பச்சை மரக்காவும் — சித்திர	24
வண்ண நறுமலரும் வாய்க்கிணிய பல்கணியும் பண்ணிசை பாடும் பறவைகளும் — எண்ணரிய	25
பல்வேறு தோற்ற வனவிலங்கு மூர்வனவும் பல்வேறு மீனினமும் பன்மணியும் — வில்லொளிரும்	26
விண்ணின் விளக்குகளும் விண்மீனும் வான்முகிலும் கண்ணுக் கிணிய கருங்கடலும் — வெண்ணிலவும்	27
வெள்ளைப் பணிபடர்ந்த விண்ணோங்கு மால்வரையும் வெள்ளி யருவிகளும் வீச்காலும் — தெள்ளிய	28
கான்யாறு மேரிகளுங் காடுகளு நாடுகளும் வான்மழையு நன்செய்யும் வான்பயிரும் — மேன்மைகாள்	29
மன்பதை வாழ்க்கையின் மாண்புறும் பானாட வின்பழுந் துன்பமு மேயவைத்து — நன்மயசெயும்	30

ஜயவே நின்குறிப்பை யாயாத மாணிடர்கள்	31
வையகப் போகத்தில் வாழவெனப் — பொய்யான	
பல்சமயக் கோள்வகுத்துப் பாழ்நரகில் வீழ்வதற்கே	32
அல்லும் பகலு மலைகிண்றார் — அல்வழியில்	
ஒடுமட்டு மோடி யுனெயனர்ந்து மீள்கவென	33
ஆடனீ பார்த்திருப்பா யானெமுகா — நாடும்	
சமயங் கனுக்கெல்லாந் தாயாகுஞ் சைவ	34
சமய மூலகுய்யத் தந்தாய் — உமை மைந்தா	
முன்னமே யாகமநூன் முதுணர்வி னார்க்கருளிப்	35
பின்னே திருக்கெண்ணய்ப் பிள்ளைக்குன் — முன்னிலையில்	
சித்தாந்த சைவத் திறமுணர்த்தி முப்பொருளின்	36
றத்துவங் கூறுந் தமிழ்நாலவ் — வித்தகணால்	
செய்வித்தா யத்துவிதச் செம்பொரு டேர்ந்துநாம்	37
வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்துபயன் — எய்தவென	
இல்லறத்தி னல்லொழுக்கு மேற்றமுறு மெய்த்துறவும்	38
பல்லுயிரு மோம்புமனப் பான்மையும் — நல்லனவே	
சிந்தித்தல் செய்தல் சிவணைமற வாதிருத்தல்	39
வந்த பிறப்பின் வகையறிதல் — பந்தவினை	
போக்கும் வழிநாடல் பொய்ம்மை கடிந்தொதுக்கல்	40
ஹக்கந் தளரா துஞுற்றல் — ஆக்கமுற	
ஞான குரவன்றா ணன்னி யவனருளால்	41
ஞான விழிபெற்று நான்கெட்டு — ஞானத்தால்	
நாற்பாதத் தேறிவர னல்லோ ரொடுகூட	42
நூற்பொரு ஓராராய்த் னோய்நோன்றல் — பாற்படும்	
எவ்வுயிர்க்குஞ் சார்பா யிருப்பான் சிவணைன்றே	43
யிவ்வுலகச் சார்புவிட் மசனையே — வவ்வியிருந்து	
எங்கு நிறைந்த விறைவ னெழினுகர்தல்	44
பொங்கிவரும் பேரன்பிற் பூரித்தல் — அங்கமொமாம்	
இன்னமுத முற விறைவன் றிருத்தாளைத்	45
தன்னை மறந்து தலைக்கூடல் — இன்னவிதம்	
இப்பிறப்பிற் றானே . யிறைஞானங் கைவந்து	46
செப்பரிய வீடுபெற றின்னைமென — ஓப்பில்லா	
உய்திக்கு நல்வழியா யோங்கு சிவஞானச்	47
சைவநெறி யெம்மவர்க்குத் தந்தாய் நீ — வையமொமாம்	
தந்தாய் சரணமெந் தந்தாய் சரணமுமை	48
மைந்தா சரணஞ் சரணமென — நெந்துருகி	

வேண்டுவ வின்பால் யான் வேழ முகத்தோனே	49
யீண்டென் குறைசெட் டிரங்குவரய் — காண்டகுசீர்	
சமுவள நாட்டி விருந்தமிழுஞ் சைவமும்	50
வாழுநினாம் பொல்லாத வன்போரால் — பாழ்டைய	
நல்லாட்சி யில்லாது நாட்டுமக்க ளல்லலுறப்	51
பொல்லா வறுமையும் போரழிவும் — வஸ்ஸடியும்	
என்றொழியு மென்றொழியு மெம்பெருமா ஜென்றுதின	52
மொன்றுந் தீ தெண்ணாத வுத்தமரும் — துன்றுபினிப்	
பெண்டிரும் பிள்ளைகளும் பெற்றாரு மற்றாரு	53
முன்றுறங்க வின்றியே யோலமிடல் — கண்டிருந்தும்	
இன்னு மருளா திருக்குங் குறிப்புத்தா	54
ஜென்ஜென் றறியாம் வேங்குவேங் — அங்ஜெயினும்	
சாலப் பரிந்தருஞன் சால்புடைய தந்தையே	55
காலப் பகையுங் கலிப்பகையும் — சீலமில்லாப்	
பேயர சாட்சியும் பிள்ளைகளைக் கொன்றொழிக்கு	56
நோயு மறச்செயலு நூழிலும் — தீயன்வாம்	
பல்கோடி யின்னல்களும் பல்கோடி பீடைகளும்	57
பல்கோடி விக்கினமும் பல்பினியும் — பல்கோடி	
பாதகமுந் திமைகளும் பட்டினியுஞ் சீரழிவும்	58
நீதமில்லா வல்வழக்கு நிட்டரோமும் — வே கணேயாம்	
எல்லா மொழிய வினியவாழ் வெய்திமக்க	59
ளொல்லாரு மின்புற் றிருக்கவருள் — வல்ராயுன்	
செம்மலர்த்தாள் சேருஞ் சிவஞானந் தந்தெண்ண	60
அம்மலர்க்கீழ் வைத்தே யருள்.	

கொக்கூர்ச் சித்திலிநாயகர் கலிவெண்பா
முற்றிற்று.

தொரந்தோ
கன்டா
15-06-1992

இயற்றியவர்
சமுத்துச் செ: வேலாயுதபிள்ளை

—
கணபதி துணை

கொக்கூர்க் சித்திவிநாயகர் கலிவெண்பா (அரும்பத ஏரையும் விளக்கக் குறிப்பும்)

(காப்பு)

காமருவு கொக்கூர்க் கணேசர் நின் சீர்கலிவெண்பா மாமனியே அன்பர் அக ஆலயத் துள்ளாய் அருள்.

(அரும்பத உரையும் விளக்கமும்) — காமருவு — சோலைகள் குழந்த, கொக்கூர்க்கணேசர், மாமனியே, அன்பர் அக ஆலயத்துள்ளாய், நின் சீர்கலிவெண்பா மருவப் பாட எற்கு அருள் பாலிப்பாய் என்று கொண்டு கூட்டுக் காமருவு மால் — இலக்குமியை மார்பிலே தரித்த திருமாலும்; அயன் — பிரமனும், மாமனியே — மாணிக்கமே, (தூமனியே என்றார் ஒளவையாரும்); அன்பர் அக ஆலயத்து உள்ளாய் — மெய்யன்பர் களின் உள்ளமாகிய கோயிலில் என்றும் உறைபவனே; சீர் — பெருமை, தலைமை, நன்மை, இயல்பு என்ற பொருள் எல்லாம் கொள்க; கலிவெண்பா மருவ — கலிவெண்பா நூலிற் கலந்துவர; எற்கு — எனக்கு

நூல்

பூவில் உயிர் வாழ்க்கைப் புணர்ப்பை நுனித்து ஆய்ந்து
தாவில் மெய் கண்டார்தாம் சாற்று பொருள் — மூவினமாய்

(அ. உ. வி.) பூவில் — பூமியிலே; உயிர்வாழ்க்கைப் புணர்ப்பை — பல்வகையான உயிர்களின் வாழ்க்கை அமைந்துள்ள திட்டத்தை; நுனித்து ஆய்ந்து — நுணுகி ஆராய்ந்து; தாவில் — குற்றம் இல்லாத; மெய்கண்டார் — உண்மையை உணர்ந்த ஞானிகள்; சாற்று பொருள் — எடுத்துக்கூறும் உள்பொருள்கள். தாவில் மெய் எனவே மறுப்புக்கு இடமில்லாத உண்மை என்பது பெறப்படும்; மெய்கண்டார் என்னுஞ் சொல் பொதுவாக உண்மை கண்ட ஞானிகளைக் குறிக்குமெனினும், சிறப்பாகச் சிவஞானபோத முதனுல் செய்த மெய்கண்டதேவரையும் குறிக்கும்.

நின்றவற்றுள் ஒன்றாய் நிருமலமாய்ப் பல் உயிரோ (1)
ஒன்றாய் உடனாயும் வேறாயும் — நின்றொளிரும்

(1)

(அ. உ. வி.) மூவினமாய் நின்றவற்றுள் ஒன்றாய் — பதி, பசு, பாசம் என முன்று வேறு பொருள்களாக நின்றவற்றுள் ஒன்றாய்; நிருமலமாய் — இயல்பாகவே மலமற்ற தாய்; {இங்கே கூறப்பட்ட மலம், முப்பொருள்களுள் முன்றாவது}. பல் லுயிரோடு — பலவாகிய உயிர்களோடு, (உயிர், முப்பொருள்களுள் இரண்டாவது; உயிர் என்னிறந்த பலவாதவின், பல்லுயிர் எனப்பட்டது) முன்னே ஒன்றாய் என்றது முப்பொருள்களுள் முதலாவதான பதியை, அது என்னளவிலும் ஒன்றேயாகும்; மூவினமாவன; — (1) தானே இயல்பாக அறியும் சத்துப் பொருள்; (2) பதியினால் அறிவிக்க அறிவுதாகிய சதசத்துப் பொருள்; (3) அறிவித்தாலும் அறியமாட்டாத அசத்துப் பொருள். பல் உயிரோடு ஒன்றாயும்: பதியானது உயிர்களோடு கலப்பினால் ஒன்றாயும், உடனாயும் — உயிர்க்கு

யீராய் நின்று உயிரோடு உடன் அறிவதால், உடனாயும்; வேறாயும் — பொருட்டன்மையால் வேறாயும் நிற்பது.

சோதியாய் ஒப்பிவதாய்த் தோற்றம் என ஒன்று இலதாய் (2)
அதி நடு அந்தம் அற்றதாய்ப் — போதமாய்

(அ. உ. வி.) 'நின்று ஒளிரும் சோதியாய்' என்று தொடர்க, ஒப்பு இலதாய் — தனக்கு உவமை இல்லாத தனிப்பொருளாய்; தோற்றம் என ஒன்று இலதாய் — எப் போது எவ்வாறு உண்டானது என்பதொன்றும் இல்லாததாய், (தோற்றம் — பிறப்பு, வடிவம் இருபொருளும் கொள்க); போதமாய் — பதிஞானத்தால் மட்டும் உணரப்படும் அறிவுப் பொருளாய்.

நித்தியா எந்தமாய் நித்தியமாய்ப் பூரணமாய் (3)
முத்திக்கு ஒரு முதலாய் முந்துகரு — வித்திலதாய்ச்

(அ. உ. வி.) முத்திக்கு ஒரு முதலாய் — மலத்தினாற் கட்டுப்பட்டுள்ள உயிர் மலமகன்று முத்திபெறுவதற்கு மூலகாரணமாய், ஒரு என்பது ஒப்பற்ற என்னும் பொருளு; முந்துகரு(வும்) வித்து(ம்) இலதாய் — தனக்கு முற்பட்டதாயின் கரு வேலு ம் வித்தேனும் இல்லாததாய்.

சிந்தைக்கும் எட்டாத செம்பொருளாய்ச் செல்கதியாய் (4)
ஐந்தொழிற்கும் அப்பாலாய் ஆணவத்தின் — பந்தவடுப்

(அ. உ. வி.) செம்பொருளாய் — சிவம் எனப்படும் மெய்ப் பொருளாய், (ஒப்பு நோக்குக: பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச், சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பதறிவு — (திருக்குறள் 358); செல்கதியாய் — உயிர்கள் சென்று அடைவதற்குரிய புகவிடமாய்; ஐந்தொழிற்கும் — படைத்தல், காத்தல், மறைத்தல், அருளல், அழித்தல் எனப்படும் ஐந்து தொழில்களுக்கும்; அப்பாலாய் — பரமசிவமாகிய பதி. தனது இயல்பினால் ஐந்தொழிலும் செய்வதில்லை, ஐந்தொழிற்கும் உள்ளாவதுமில்லை. பதியின் முன்னிலையில் ஐந்தொழிலும் நடைபெறும்; ஆதலால் பதி நிமித்த காரணம், ஆணவத்தின் பந்தவடு — உயிர்களைப் பற்றிநிற்கும் ஆணவமலத்தின் பினிப்பாகிய வடு; வடு — குற்றம். மாச-

பற்றாது நின்ற பரமசிவம் பல்லுயிர்க்கும் (5)
பற்றாகும் பாவின் பதியாகும் — மற்று அதுதான்

(அ. உ. வி.) (முந்தின கண்ணியில் வரும்) ஆணவத்தின் பந்தவடுப் பற்றாது நின்ற பரமசிவம் எங்க; பரமசிவம் — மேலான சிவம்; இது சொருபநிலையிலுள்ள பதி; ஆரிய வேதங்கள் ‘‘பிரமம்’’ என்றும் ‘‘பரபிரமம்’’ என்றும் கொல்லும் மெய்ப்பொருள், சிவாகமங்களில் ‘‘சிவம்’’ என்றும், ‘‘பரசிவம்’’ என்றும், ‘‘பரமசிவம்’’ என்றும் கூறப்படும் இவ்வெல்லாப் பெயர்களாலும் கட்டப்படுவது ஒன்றே. பல்லுயிர்க்கும் பற்றாகும் பாவின் — பலவாகிய உயிர்களுக்கெல்லாம் பற்றுவதற்குச் சார்பாக இருக்கும் இயல்பினால்; பால் — இயல்பு; மற்று விளைமாற்றுப் பொருளில் வந்த இடைச் சொல்,

ஆணியல் பெண்ணியல் ஆகும் சிவம் சத்தி (6)
மானுத ஒன்றாய் மயங்கிநி — பேணுகின்ற

(அ. உ. வி.) அதுதான் ஆணியலாகும் சிவம், பெண்ணியலாகும் சத்தி (என்னும் இரண்டும்) மானுத ஒன்றாய் நனிமயங்கி — ஆணியல் — ஆண்மைப் பண்பு (அது வெம்மை, தீயின் இயல்பு); பெண்ணியல் — பெண்மைப் பண்பு (அது தன்மை, நீரின்

இயல்பு); ஆணியலுக்குப் பெயர் சிவம், பெண்ணியலுக்குப் பெயர் சத்தி, பதியானது சிவமும் சத்தியும் ஒன்றாய்க் கலந்திருப்பது; மாணுற - மாட்சிமைப்படுமாறு, நனிமயங்கி— மிகவும் தெருக்கமாதக் கலந்து (ஐப்புநோக்குக: தன்றிலைமை மன்னு யிர்கள் சாரத் தருஞ்சத்தி), பின்னாமிலான் எங்கள் பிரான் — திருவருட்பயன் 2.) சைவ நூல் கள் ஆணாகிய சிவனைத் தீவண்ணன், பொங்கழலுருவன், செம்மேனியெம்மான் என்றவாறு நெருப்பின் தன்மையுள்ளவனாகக்கூறும்; அவ்வாறே பெண்ணாகிய, சத்தியை (உமைய) நீலமேனி வாலிமை, நீலர்ம்பிகை என்பனபோன்ற பெயர்களாற் கட்டின் (நீரின்) நிற மான நீலநிறம் உடையவளாகக் கூறும்; மணிவாசகப் பெருமான் உமையொருபாகனை மனத்திற்கொண்டு 'நீருறுதியே' என்றார் (மிக அன்மையிலே அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள் மிகவும் சத்திவாய்ந்த செய்மதிக் (Satellite) கருவிகொண்டு பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு மூல காரணமாயிருந்த அனுவின் யடத்தைப் பெரிதாக்கி முட்டை வடிவினதாகக் காட்டினர்; அந்த அனுவின் கருவிலே வெம்மையும் தன்மையும் விரவியிருந்தமை பற்றியும் எடுத்துரைத்தனர். அந்த அனு 'பேரதிர்வு' (Big Bang) என்னும் தாக்கத்தால் சிதறுண்டு, பலகோடி ஆண்டுகளாக விரிவடைந்து, அண்டுவெளியிலுள்ள பல நூறு கோடி அண்டக் களையெல்லாம் உண்டாக்கியது என்றும், விரிவடைந்து வருவதுபோலவே ஒருகாலத்தில் ஓருங்கும் என்றும், அது 15 பில்லியன் ஒளி ஆண்டு (15 billion Light years, i.e. 15,000,000,000 x 5,880,000,000,000 miles) தொலைவிலே நிகழ்ந்தது என்றும் கணிததுக் கூறியுள்ளனர். இந்த விஞ்ஞான விளக்கம் பிரபஞ்சத் தோற்றும் பற்றிச் சைவ சித்தாந்தம் கூறுவதை ஒருவாறு மெய்ப்பிக்கின்றது.

அத்துவித நுண்கலப்புக்கு ஆதார மாய் விளங்கும்
தத்துவமாய் நின்றுபடி தாழ்ந்தருளி — சத்திசிவன்

(அ. உ. வி.) பேணுகின்ற அத்துவித நுண்கலப்புக்கு — சைவ சித்தாந்திகள் பெரிதும் மதித்துப் பேசுகின்ற அத்துவிதம் எனப்படும் நுட்பமான கலப்புக்கு; 'அதுவிதம் = இரண்டு அன்மை; அதாவது இரண்டறக் கலக்கும் கலப்பு; முத்தி நிலையில் உயிரானது சிவத்தன்மை பெற்றுச் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலத்தலே அத்துவிதம் என்பது சைவ சித்தாந்தக் கொள்கை. இந்த அத்துவிதத்துக்கு ஆதாரமாகவுள்ளது சத்திசிவக் கலப்பு என்றவாறு. இக்கலப்பு ஆன்மா சிவத்தோடு கலக்கும் அத்துவிதத்தினும் மிகவும் நுட்பமானது. தத்துவமாய் நின்று படி தாழ்ந்தருளி — சத்தியும் சிவமும் இரண்டறக்கலந்த உண்மை நிலையிலிருந்து படிஇறங்கி; அவ்வாறு படியிறங்குதல் உயிர் கருக்கு உதவும் அருளினால் என்க.

என்னப் பெயர் உருவும் என்குணமும் ழண்டு (டி) இருளில்
மன்னும் உயிர்உய்ய மாயையினால் — சொன்ன

(அ. உ. வி.) சத்தி சிவன் என்னப் பெயரும் உருவும் என்குணமும் ழண்டு — சொருப நிலையிலே பரமசிவம் என ஒன்றாயிருந்தப்பதி, தடத்த நிலைக்குப் படியிறங்கி சத்தி என்றும் சிவன் என்றும் பெயரும் உருவும் என்வகைக்குணங்களும்கொண்டு என்குணமாவன: - தன்வயத்தனாதல்; தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுனர் வினனாதல், முற்றுமுனர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருஞ்சடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பழடைமை என்பனவாம்; இனி, அன்பர்கள் என்னுங்குணங்கள் என்றும் கொள்க. இருளில் மன்னும் உயிர் உய்ய — இயல்பாக அநாதியாகவே ஆணவும் என்னும் இருளிலே கட்டுண்டு கிடந்த உயிர்கள் கட்டு நீங்கி ஈடேறும் பொருட்டு; மாயையினால் — மாயையிலிருந்து, மாயை முதற்காரணம்.

(9)

உடல்ஆதி காரியங்கள் உண்டாக்கி வாழ்க்கை
நடைபெற ஆணையால் நாதன் — படைப்பு) ஆதி

(அ. உ. வி.) : உடல்ஆதி காரியங்கள் — தனு (உடல்), கரணம் (மன முதலிய கருவி) புவனம் (உடம்புக்கு ஆதாரமாகிய உலகம்), போகம் (அனுபவிக்கப்படும் பொருள்) இவை மாயா கரியங்கள் எனப்படும்; ஆணையால் — சிவசத்தியால்ஸ் ஈரங்கை என்னும் முதற்காரணத்திலிருந்து, தனுகரணப்புவன போகங்களை உண்டாக்குவதற்குத் துணைக் காரணம் சிவசத்தி எனக், நாதன் — சிவன், நியித்தகாரணம்.

(10)

முத்திக்காழிலும் செய்கவென மூவரை நேமித்து) அங்கு
அத்தனும் அம்மையும் ஆனங்கால் சா பத்தியாய்த்

(அ. உ. வி.) படைப்பு ஆதி முத்தொழில் — பணத்தல், காத்தல், அழித்தல் (பணத்தல், காத்தல், மறைத்தல், அருளல், அழித்தல் ஆகியவை ஜந்தொழில்களாம். இவற்றுள் மறைத்தலைக் காத்தலிலும், அருளலை அழித்தலிலும் அடக்கி, முத்தொழில் என்று பொதுவாகக் கூறுவது வழக்கம்). மூவர் — பிரமா (பணத்தில்) விட்டுணு (காத்தல்), உருத்திரன் (அழித்தல்). நேமித்து — நியமித்து, அத்தனும் அம்மையும் — சிவனும் சத்தியும், ஆனங்கால் — கீழுள்ள தேவர்களுக்கு அவ்வத் தொழில்களைச் செய்க என அதிகாரத்தைக் கையளித்து, சிவனும் சத்தியும் மேலாட்சி நடத்துகையில்.

(11)

தேவர்கள் வந்து திருமுனைப்பனிந்து தம்
காவல் தொலைத்தான் கசமுகன் என்று) — ஆவலிக்க

(அ. உ. வி.) பத்தியாய்த் தேவர்கள் வந்து — பிரமா, விட்டுணு முதலிய தேவர்கள் பத்தியோடு வரிசையாக வந்து; பத்தி என்பதற்குப் பயபத்தி, வரிசை என்னும் இரு பொருளான் கொள்க. திருமுன் — அம்மையப்பர் முன்பு; தம் காவல் கசமுகன் தொலைத்தான் என்று ஆவலிக்க, எனக. காவல் — அதிகாரத்தை; தொலைத்தான் — கெடுத்துவிட்டான்; ஆவலிக்க — அழ. கசமுகன் — யானைமுகமுள்ள ஓர் அசரன் இவன் ஆணவமே உருவானவன்.

(12)

அம்மை பிடியுருவும் அத்தன் களிற்றுருவும்
செம்மையாய் உள்ளத்தே சிந்திக்க — மும்மதத்து

(அ. உ. வி.) கசமுகாசரன் வலியை அடக்குதற்கு ஆணைமுகக் கடவுளைத் தருதற் காக, அருளே வடிவான அம்மை முதற்கண் பெண்யானையின் உருவத்தைத் தம் உள்ளத்திலே சிந்திக்க, அதே நேரத்தில் அப்பன் ஆண்யானையின் உருவத்தைச் சிந்தித்தார் எனக. பிடி — பெண்யானை; களிறு — ஆண்யானை. இது திருஞான சம்பந்தருடைய தேவாரத்தை யொட்டி உரைக்கப்பட்டது:

‘பிடியதன் உருவமை கொள மிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன் மிகுகொடை.
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே.’’

(13)

குஞ்சரச் செண்ணியும் கோலப் புயம்நான்கும்
வெஞ்சினாக் கண்ணும் விளங்கும் ஒரு — குஞ்சரமாய்

(அ. உ. வி.) மும்மதத்த குஞ்சரச் செண்ணி — கண்ணமதம், கைமதம். கோசமதம் என்னும் மூன்று மதத்தையுடைய ஆண்யானையின் தலை; கோலப் புயம் — அழகான

(மனித உருவத்துக்குரிய) கைகள்; வெம்சினக் கண் — கடும் கோபம் பொருந்திய கண்கள். கசமுகனோடு போர்செய்யத் தோன்றினவராதவின் விநாயகரின் கண்கள் கோபக் குறிப்பைக் காட்டின: விநாயகரது உருவச் சிலையமைப்புப் பற்றிக் கூறும் ஆகமங்கள், 'கண்கள் பயம் விளைவிப்பனவாக' அமைதல் வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றன. ஒரு குஞ்சரமாய் — ஓப்பற்ற களிற்றுக் கண்றாய். (ஒப்பு: நற்குஞ்சரக் கண்று நண்ணி கலைஞருள்ளது, கற்குஞ் சரக்கன்று காண்' — திருவருட்டப்பன் 'காப்பு'.)

அக்கணமே தோன்றி அசரப் பகைபோக்கி
விக்கினி மாற்றும் விநாயகனாய்த் — தொக்க (14)

(அ. உ. வி.) அசரப் பகை போக்கி — கசமுகாசரனை வலிதொலைத்து, எவியுருவில் பணிந்து நின்றவனை வாகனமாக்கித் தேவரது பகையை இல்லாமற் செய்து, விக்கினம் மாற்றும் விநாயகனாய் என்றும், விக்கினம் ஆற்றும் விநாயகனாய் என்றும் சிலேடையாகப் பொருள் கொள்க, மாற்றும் — நீக்கும். ஆற்றும் — செய்யும்; விநாயகர் தம்மை வழிபடுவாரின் விக்சினங்களை நீக்குபவர்; வழிபடாதவருக்கு விக்கினம் செய்யபவர்.

கணங்களுக்கு நாதனாய்க் காப்புக் கடவுளாய்
இணங்கினர்க்கு இன்பம் அருள் வாணாய் — வணங்கி என்றும் (15)

(அ. உ. வி.) தொக்க கணங்கள் — தொகுதியாயுள்ள சிவகணங்கள், கணங்களுக்கு நாதன் — கணநாதன், கணபதி, கணேசன், காப்புக் கடவுள் — நூல் செய்யும் புலவர் தொடக்கத்தில் காப்புவேண்டித் துதிக்கும் கடவுள், எத் தொ மீலை யும் செய்யத் தொடங்கும்போது இடையூறு நேராதிருக்க மக்கள் துதிக்கும் கடவுள், இணங்கினர் — அன்பால் அடைந்தவர், வாணாய் — முகிலாய், இது இன்பத்தை மழையாக உருவகிக் காமையால் ஏகதேச உருவக அணி.

தேவரும் மக்களும் சிந்திக்கும் தேவாகிப்
பாவலரும் பாரோரும் பாராட்டப் — பூவுலகில் (16)

(அ. உ. வி.) வணங்கி என்றும் தேவரும் மக்களும் சிந்திக்கும் தேவாகி என்று கூட்டுக் கே - தெய்வம்: பாவலர் — புலவர். பாரோர் — பூமியிலுள்ள அடியவர்கள், பாராட்ட — புகழ் பேச.

ஆங்காங்கே கோயில்கொண்டு அன்பர்செய் பூசனையைப்
பாங்காக ஏற்றருளும் பண்ணவனே — ஓங்கார (17)

(அ. உ. வி.) பூவுலகில் ஆங்காங்கே கோயில் கொண்டு, என்று கூட்டுக் கே. ஆங்காங்கே — இடந்தோறும், பாங்காக — விருப்போடு, பண்ணவன் — கடவுள்.

நற்பொருளாய் என்றும் நலம்புரியும் அத்தாநின்
பொற்பாதம் வந்தடைந்து பொய்விட்ட — கற்பினர்க்குச் (18)

(அ. உ. வி.) ஓங்கார நற்பொருளாய் — பிரணவப் பொருளாய், [ஒப்பு:- பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை ஜங்கரன், சரணவற் புதமலர் தலைக் கணி வோ மே — நறுந்தொகை; காப்பு] பொற்பாதம் — அழகிய திருவடி, பொய்விட்ட கற்பினர் — (i) பொய் சொல்லுதல் (ii) பொய்யொழுக்கம், (iii) பொய்ப்பற்று ஆகியவற்றைக் கடிந்து ஒதுக்கிய மெய்யடியார்கள், கற்பினர் — உறுதியான கோட்பாடு கடைப்பிடிக்கும் ஒழுக்கீலர். அத்தகைய மன உறுதியுண்டாவது விநாயகப் பெருமானது பொற்பாதத்தைச் சரணடைவதனாலாம்.

(19)

சித்தியும் புத்தியும் செய்தொழில் வல்லபழும்
முத்தியும் தந்தருள்வாய் முன்னோனே — பத்தர்கள்

(அ. உ. வி.) [பொய்விட்ட கற்பினர்க்குச்] சித்தியும் புத்தியும் செய்தொழில் வல்லபழும் (ஸற்றில்) முத்தியும் தந்தருள்வாய்; என்று கூட்டுக. முன்னோன் — முத்த பிள்ளையார், முத்தநாயனார், கடவுள். விநாயகப் பெருமான் மெய்யன்பர்களுக்கு இம்மையில் காரியசித்தியும், நந்புத்தியும், செய்யுந்தொழில் வல்லபழும் அருளுவாரா தலைஞர், சித்தி, புத்தி, வல்லபை என்னும் மூவரையும் விநாயகருக்கு சத்துக்காகக் கூறுவது நூலோர் மரபு.

(20)

போற்றிசெயக் கொக்கூர்ப்புதுக்கோயில் மேவிந்
வீற்றிருப்பாய் சித்தி விநாயகனாய் — ஆற்றொழுக்காய்

(அ. உ. வி.) பத்தர்கள் யோற்றி செ(ய)யக் கொக்கூர்ப்புதுக்கோயில் மேவி நீ சித்தி விநாயகனாய் வீற்றிருப்பாய், என்று கொண்டு கூட்டுக. போற்றிசெய்ய — புகழ்பாடித்துதிக்க, மேவி — விரும்பி உறைந்து.

(21)

கண்ணீர் வடித்துக் கணிந்துருகும் அன்பினர்க்கு)
எண்ணிய எண்ணியாங்கு) எய்துவிப்பாய் — புண்ணிபா

(அ. உ. வி.) ஆற்றொழுக்காயக் கண்ணீர் வடித்து — ஆறு ஒழுகுவதுபோல் இடையறாது கண்ணீர் வடித்து; கணிந்து — உள்ளம் இளகி, உருகும் — அன்பினால் உருகுகின்ற; எண்ணிய — விரும்பியவற்றை; எண்ணியாங்கு — விரும்பியவாறே; எய்துவிப்பாய் — அடைவிப்பாய்.

(22)

சித்தம் அழகியர்க்குச் செய்யும் அருள் எல்லாம்
எத்திறம் நாவால் எடுத்துரைப்பேன் — அத்தாநீ

(அ. உ. வி.) சித்தம் அழகியர்க்கு — மனத்துக் கண்மாக இல்லாதவராய், 'சித்தத்தைச் சிவண்பால் வைத்திருக்கும் அன்பருக்கு; [புண்ணியா, நீ] செய்யும் அருள் எல்லாம் எத்திறம் [அடியேன்] நாவால் எடுத்துரைப்பேன்! எத்திறம் — எவ்வாறு. [ஒப்பு:- திருஞான சம்பந்தர் தேவாரம்; "ஆடபாலவர்க் கருஞும் வண்ணமும் ஆதி மாண்பும், கேட்பான் புளின் அளவில்லை கிளக்க வேண்டா..."]

(23)

எத்தனை கோடி இனபம் இவ்வுலகில் மக்களுக்கு
வைத்தனை, பச்சை மரக்காவும் — சித்திர

(அ. உ. வி.) கோடி என்பது எண்ணிலடங்காப் பன்மை குறித்தது. பச்சை மரக்கா — பச்சைப் பசேரெனக் காட்சிதரும் சோலைகள், கா — சோலை.

(24)

வண்ண நறுமலரும் வாய்க்கு) இனிய பல்கணியும்
பண்ணிசை பாடும் பறவைகளும் — எண்ணரிய

(அ. உ. வி.) சித்திர வண்ண நறுமலர் — அழகான, அதிசயிக்கத்தக்க பல நிறங்களன்ன வாசனை வீசும் பூக்கள், சித்திரம் — அழகு, அதிசயம், பல்வகை. நறுமை — வாசனை. பண்ணிசை பாடும் பறவைகள் — பண்ணிசை போல ஓலிக்கும் வண்டுகளும், பாடும் குயில் போன்ற பறவைகளும், வண்டு — தேனீ அதுவும் பறப்பதனால் பறவை எனப்படும்.

• பல்வேறு தோற்ற வனவிலங்கும் ஊர்வனவும்
பல்வேறு மீனினமும் பன்மணியும் — வில்லோளிரும்

25

(அ. உ. வி.) எண்ணரிய — எண்ணில் அடங்காத; பல்வேறு தோற்ற வனவிலங்கு— சிறியவும் பெரியவும் சாதுவானவையும் கொன்றுண்பவையுமான பல்வகைப்பட்ட காட்டு விலங்குகள்; ஊர்வன — பாம்பு, பல்லி முதலிய ஊர்ந்து செல்லும் பிராணிகள்; மீனினம் — நீர்வாழும் பிராணிகள்; பன்மணி — பல நிறமுள்ள இரத்தினங்கள்.

விண்ணின் விளக்குகளும் விண்மீனும் வான்முகிலும்
கண்ணுக்கு இனிய கருங்கடலும் — வெண்ணிலவும்

26

(அ. உ. வி.) வில் ஒளிரும் — ஒளி வீசும்; விண்ணின் விளக்குகள் — குரியனும் சந்திரனும்; விண்மீன் — நடச்தத்திரங்கள். கருங்கடல் — நீலக்கடல்.

வெள்ளைப் பனிப்படர்ந்த விண்ணோங்கும் மால்வரையும்
வெள்ளி அருவிகளும் வீசுக்காலும் — தெள்ளிய.

27

(அ. உ. வி.) விண் ஓங்கும் மால்வரை — ஆகாயத்தை முட்டு வது போல உயர்ந்து பரந்துள்ள பெரிய மலைகளும், மால் — பெருமை, கருமை முடிகளில் பனிபடிந்து கீழே கருமையாகத் தோன்றும் மலைகள் என்றும் பொருள் கொள்க; வெள்ளி அருவிகளும்— வெள்ளி உருகி ஓழுகுவது போன்ற நீர்வீழ்ச்சிகள்; கால் — காற்று.

கான்யாறும் ஏரிகளும் காடுகளும் நாடுகளும்
வான்மழையும் நன்செய்யும் வான்பயிரும் — மேன்மைகொள்

28

(அ. உ. வி.) தெள்ளிய கான்யாறும் — தெளிந்த காட்டாறுகளும், யாறு — ஆறு, வான் மழை — வானிலிருந்து பொழியும் மழை, நன்செய் — வயல் நிலங்கள், வான்பயிர் — மா, பலா, வாழை, தெங்கு என்பனபோன்ற மரப்பயிர்கள்.

மன்பதை வாழ்க்கையில் மாண்புறும் பால்நாடு
இன்பழும் துன்பழும் ஏயவைத்து — நன்மைசெய்யும்

29

(அ. உ. வி.) மேன்மைகொள் மன்பதை — ஓரறிவு முதல் ஜி யறி வு வரையுள்ள உயிரினங்களிலும் பார்க்கப் பகுத்தறியும் ஆறாம் அறிவான் மேன்மைகொண்ட மக்கள், மன்பதை — மக்கட்பன்மை, வாழ்க்கையில் மாண்புறும் பால் நாடு — கொண்ட உண்டு, உறங்கி, இனம் பெருக்கி வாழ்வதோடு அமையாமல், பிறவிப்பயனை அடையும் பகுதியை ஆராய்ந்து மேற்கொள்ளும் பொருட்டு, பால்— பகுதி, நாடு — விரும்பி ஆராய். இன்பழும் துன்பழும் ஏயவைத்து — இன்பங்களையும் துன்பங்களையும் பொருந்தவைத்து. இவ்வலகம், எல்லாம் இன்பமாகவுமில்லை, எல்லாந் துன்பமாகவு மில்லை; இன்பழும் துன்பழும் கலந்துள்ளது, இன்பம் என்று மக்கள் நினைப்பவை இறுதியில் துன்பமாகவும் முடியும், துன்பம் என்று நினைப்பவை இன்பத்துக்கும் வழி காட்டும். இவ்வாறு இன்பழுந் துன்பழும் விரவியதாக இறைவன் இந்த உலகைப் படைத்தது, மக்களுக்கு நன்மை செய்தற் பொருட்டேயாம். மனிதன் தனது பகுத்தறி வைப் பிரயோகித்து உண்மையான இன்பம் எது என்பதை ஆராய்ந்து மேற்கொள்ள வேண்டும்

ஜயனே நின்குறிப்பை ஆயாத மாணிடர்கள்
வையகப் போகத்தில் வாழுவெனப் — பொய்யான

30

(அ. உ. வி.) நன்மை செய்யும் ஜியனே, என்று தொடர்க, நின் குறிப்பு — நன்மை எது, தீமை எது என்று பகுத்து ஆய்ந்து, தீமையை விட்டு நன்மையை மேற்கொள்ளல்; வையகப் போகத்தில் வாழுவென — உலக இன்ப நுகர்ச்சிகளிலே வாழ்வதற்காக.

பல்சமயக் கோள் வகுத்துப் பாழ்ந்ரகில் வீழ்வதற்கே
அல்லும் பகலும் அலைகின்றார் — அல்வழியில்

31

(அ. உ. வி.) பொய்யான பல்சமயக் கோள் வகுத்து — உண்மையான உய்திக்கு இட்டுச்செல்லாத, பொய்யான பல சமயக் கோட்டாடு களை உண்டாக்கி, கோள் — கொள்கை, கோட்பாடு, அல்லும் பகலும் — இரவும் பகலும், அல்வழியில் — நன்று அல்லாத வழியில்

இடு மட்டும் ஒடி உனை உணர்ந்து மீள்களன்
ஆடல் நீ பார்த்திருப்பாய் ஆணைமுகா — நாடும்

32

(அ. உ. வி.) (அல்வழியில்) ஒடுபட்டும் ஒடி, என்று தொடர்க. உனை உணர்ந்து மீள்க என — பிழையான வழியிலே ஒடி இளைத்து, தவற்றை உணர்ந்து, அதனால் உன் அருளைப் பெறவேண்டி, உன்பால் மீண்டு வருகவென்று; நீ ஆடல் பார்த்திருப்பாய் — நீ அத்தகைய மக்களின் விளையாட்டைப் பார்த்து வாளா இருப்பாய்; அவர்களை ஆட்கொள்வதற்குரிய பக்குவ காலம் பார்த்திருப்பாய். ஆடல் என்பது இங்கே சிலேடைப் பொருள்பட நிற்கின்றது: (1) ஆடு + அல் = ஆடல் (விளையாட்டு), (2) ஆள் + தல் = ஆடல் (ஆளுதல், ஆட்கொள்ளல்).

சமயங் களுக்கெல்லாம் தாயாகும் சைவ
சமயம் உலகுய்யத் தந்தாய் — உமைமைந்தா

33

(அ. உ. வி.) நாடும் சமயங்களுக்கு எல்லாம் தாயாகும் சைவ சமயம் உலகு உய்யத் தந்தாய், என்க, நாடும் சமயங்கள் — கடவுளை (உண்மையை) அறி தற்கு முயலும் சமயங்கள், தாயாகும் சைவ சமயம் : (i) இந்தியாவிலே ஆரியர் வருகைக்கு முன்பே, கி. மு. 2500 அலைல் நிலவிய சிந்து வெளிநாகரிகத்தில் சிவன், சத்தி வழிபாடு இருந்த மௌயால், சைவம் ஏனை எல்லாச் சமயங்களுக்கும் காலத்தால் முற்பட்டது, (ii) இல்லறம் துறவறம் என வாழ்க்கையை இயற்கை நியதிகளுக்குப் பொருந்த நெறிப்படுத்தும் சமயம் சைவமே, (iii) இறை, உயிர், தனை என்னும் முப்பொருள்களின் இருப்பையும், இயல்பையும், இடைத் தொடர்பையும் தருக்க முறைப்படி ஆய்ந்து நிறுவி எல்லா மக்களுக்கும் உய்தி உண்டெனக் கூறுவதும் சைவசமயமே. இக் காரணங்களால் சைவசமயம் ஏனைய எல்லாச் சமயங்களுக்கும் தாயாகும்.

முன்னமே ஆகமநூல் முதுணர்வி னார்க்கருளிப்
பின்னே திருவெண்ணெய்ப் பின்னைக்கு உன் — முன்னிலையில்

34

(அ. உ. வி.) ஆகமநூல் — காமிகம் முதலிய சிவாகமங்களை; முதுணர்வினார் - மெய்யுணர்ந்த முனிவர்; திருவெண்ணெய்ப் பின்னை — திருவெண்ணெய் நல் ஓராயில் வாழ்ந்த மூன்று வயதுப் பின்னையான மெய்கண்ட தேவநாயனார்; மெய் கண்டார் மிக்க இளம் பின்னைப் பிராயத்திலே, அவ்வூர்ப் பொல்லாப் பின்னையாரை வழிபட்டு, அப்பெருமானிடம் கலைஞரான் அனைத்தையும் கேட்டுச், சிந்தித்துத் தெளி ந்தவர் என்பது வரலாறு.

சித்தாந்த சைவத் திறமுணர்த்தி முப்பொருளின்
தத்துவம் கூறும் தமிழ்நூல் அவ் — வித்தகனால்

35

(அ. உ. வி.) (உன் முன்னிலையில்) சித்தாந்த சைவத் திறம் உணர்த்தி — சைவ சித்தாந்த தத்துவத்தின் தனிச் சிறப்பை உணர்த்தி, முப்பொருளின் தத்துவம் — பதி, பசு, பாசம் என்னும் உள்பொருள் மூன்றினதும் உண்மை; தமிழ்நூல் — சிவஞான போதம் எனப்படும் தமிழ் முதனூல்.

செய்வித்தாய் அத்துவிதச் செம்பொருள் தேர்ந்துநாம்
வையகத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்துபயன் — எய்தவென

36

(அ. உ. வி) [அவ் வித்தகனால்] செய்வித்தாய் — அந்த மெய்கண்ட தேவரால் [தமிழ்நூல்] செய்வித்தாய்; அத்துவிதச் செம்பொருள் தேர்ந்து — அத்துவிதம் என்னும் மகா வாக்கியச் சொல்லின் உண்மைப் பொருளை நாம் தெளிந்து;— வேதத் தில் ‘ஏ கம் அத்துவிதீயம்’ எனவருந் தொடரில் உள்ள ‘அத்துவிதம்’ என்னும் சொல்லுக்கு வேறு வேறு விளக்கங் கூறி, ஏகான்மவாதம், விசிட்டாத்துவிதம், துவிதம் என்னும் மாறுபட்ட கோட்பாடுகளை முன்னர் சங்கராம் (கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டு,) இராமர் னு சரும் (கி. பி. 12 ஆம் நூ. ஆ.) மத்துவரும் (கி. பி. 12 ஆம் நூ. ஆ.) நிறுவ முற்பட்டுக் குழப் பத்தை உண்டாக்கிவிட்டனர். இவர்களுள் சங்கரர் ஆன்மாவும் பிரமும் வேறால், ஒன்றே என்றும், நானே பிரமம் (அகம் பிரமம் என்றும்), உலகத் தோற்றும் மாயையே என்றும் வாதித்தார், ஆகையால் அவருடைய கோட்பாட்டை மாயாவாதம் என்றும் கூறுவது ண்ணடு. அவர், ‘அத்துவிதம்’ என்பதில் ‘அ’ என்னும் உபசர்க்கத்துக்கு ‘இன்மைப் பொருள்’ கூறி, இரண்டின்மை, ஒன்றே என்று வாதித்தார். இராமானுசர் பிரமம் ஒன்றே உயிர் என்றும், ஏனைய சீவான் மாக்கானும் உலகமும் அதற்கு உடலாய் அமைய எல்லாம் சேர்ந்து ஒன்றேயாம் என்றும் விளக்க முயன்றார். வைஷ்ணவசமயம் இக்கோட்பாட்டையே ஏற்றுள்ளது. ஆனால், மெய்கண்டார் (கி. பி. 13 ஆம் நூ. ஆ.) அத்துவிதம் என்பதில் அகரத்துக்கு ‘அன்மைப் பொருள்’ கண்டு, உயிர்கள் முத்திநிலையில் சிவத்தோடு இரண்டறங்கலத்தலே அத்துவிதம் என்று தருக்க வாத முறையால் நிலைநாட்டினார். இதனால், தாயுமான சுவாமிகள், ‘‘பொய்கண்டார் காணாப் புனிதமெனும் அத்துவித, மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநாள் எந்நாளோ’’ என்று மெய்கண்ட தேவரைப் போற்றுகிறார். மெய்கண்டாரும் சங்கரர் முதலியோரின் கொள்கையை மறுப்பார் போன்று, தமது நூலின் இறுதியிலே, ‘‘தன்னை அறிவித்துத் தான் தானாச் செய்தானைப், பின்னை மற்றதல் பிழை’’ என்று அறிவுறுத்தினார். இவ்வாறு மெய்கண்டார் விளக்கிய அத்துவிதப் பத்ததின் மெய்ப்பொருளை நாம் தெளிந்து, உலகத்தில் வாழும் முறையறிந்து வாழ்ந்து, வாழ்க்கைப் பயனை எய்தலாம்.

இல்லறத்தின் நல்லொழுக்கும் ஏற்றமுறும் மெய்த்துறவும்
பல்லுயிரும் ஓம்பும்மனப் பான்மையும் — நல்லனவே

37

(அ. உ. வி) இல்லறத்தின் நல்லொழுக்கு — இது, திருக்குறள் அறத்துப்பாவில் இல்லற வியலில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டது, ஒழுக்கு — நீர் ஒழுகுவது போன்று இடையறாது கடைப்பிடிக்கவேண்டிய அறம், ஒழுக்கம்; ஏற்றமுறும் மெய்த்துறவு — இது மேற்படி நூலிலே துறவறவியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மக்கள் இயற்கையோடு ஒட்டி இல்லறத்தில் நின்று அன்பை வளர்த்துப் பிள், துறவறத்திலே அருளை வளர்க்க வேண்டும் என்பதைத் திருக்குறள் அழகாக, அருமையாக எடுத்து விளக்குகின்றது. அன்பிலிருந்தே அருள் பிறப்பது, அதனால் ‘அருள் என்னும் அன்பீன் குழவி’ என்றார் வள்ளு

வர். அருளினால் உண்டாவதே பல்லுயிரும் ஓம்பும் மனப்பான்மை: ஓம்புதல் - பாதுகாத்தல். “எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் என்னியிரங்கவும் நின்; தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே” என்னும் தாயுமானார் பாடல் ஒப்பு நோக்குக.

சிந்தித்தல் செய்தல் சிவனை மற வாதிருத்தல்
வந்த பிறப்பின் வகையறிதல் — பந்தவினை

38

(அ. உ. வி.) [நல்லனவே] சிந்தித்தல், நல்லனவே செய்தல் எனக் கூட்டுக! மனத்தைத் திருத்திப் பண்படுத்தலே வாழ்க்கையின் நோக்கம். ‘மனத்துக்கண் மா சிலனா தல் அனைத்து அறன்’ என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. இதற்குச் சிவனை மறவாது எப்போதும் சிந்தையில் வைத்திருத்தல் வேண்டும். சிவன் = மங்கலமானவன்; சங்கரன் = நன்மை செய்வார், சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தால், இயல்பாகவே உயிரைப் பற்றி நிற்கும். ஆணவத்தின் முனைப்பு அடங்கும். வந்த பிறப்பின் வகை நிதல் — அதாவது பிராரத்தம் ஆகாமியம், சஞ்சிதம் என மூவகைப்பட்ட கனமத்தை ஆராய்தலாம். நல்வினை செய்தால் நற்பிறப்பும், தீவினை செய்தால் இழிந்த பிறப்பும் உண்டாகும் என்பதை உணர்ந்து, நல்வினையே செய்தல்; பின்னர் நல்வினையும் பிறப்புக்கு ஏதுவாகும் என உணர்ந்து, எல்லாம் சிவன் செயலே என்று வினைப்பயனை இறைவனிடம் ஒப்புவித்து, இறைபணி நின்று வினை செய்யப் பிறவாமை கைகூடும்.

போக்கும் வழிநாடல் பொய்ம்மை கடிந்தொதுக்கல்
ஆக்கம் தளரா(து) உருற்றல் — ஆக்கமுற

39

(அ. உ. வி.) பந்தவினை போக்கும் வழிநாடல் — எவ்வகை வினையும் உயிரைப் பாதிக்கும்; ஆதலால், பிறப்பறுக்க விழைவோர். அவ்வாறு பந்திக்கும் வினை உயிரைப் பற்றாதிருக்க வழிநாடுதல் வேண்டும் அதாவது, பற்றற்று வினை செய்தலாம். சிவனே என்னைக் கருவியாகக் கொண்டு வினை செய்விக்கின்றான் என்று தெளிவாக உணர்ந்து, செய்யும் தொழிலை இறை பணியாகச் செய்தால், அவ்வினைப் பயன் உயிரைப் பற்றாது, சிவத்தினிடம் அவ்வினைப் பயன் தீவிலிட்ட துரும்பு போல் எரிந்து விடும். பொய்ம்மை கடிந்தொதுக்கல் — பொய்யொழுக்கம் தலையெடுக்காமல் விழிப்பாயிருந்து விலக்குதல்: ஆக்கம் தளராது உருற்றல் — ஆன்மீக வாழ்க்கையில் முன்னேறுவதற்கு அயராது முயலுதல் உருற்றல் — முயற்சி செய்தல்

ஞான குரவன்தாள் நண்ணி அவனருளால்
ஞான விழிபெற்று நான்கெட்டு — ஞானத்தால்

40

(அ. உ. வி.) [ஆக்கமுற] ஞானகுரவன்தாள் நண்ணி:- மேலே சொன்ன வாறு முயலுவோர் இறைவன் அருளால் ஞானகுரவனைத் தலைப்படுவர். திருவருட் சத்தியே நற்குரவனில் அதிட்டித்து நின்று பக்குவ ஆன்மர்க்களுக்கு அருள் ஞானம் அளிக்கும் என்பது சைவவநாற் றுணிபு. ஞான விழிபெறுதல் - ஞானக் கண்திறக்கப் பெறுதல். நான் கெட்டு — அகங்கார மக்காரம் (நான், எனது) என்னும் ஆணவ முனைப்புக் கெட்டு.

நாற்பாதத்து) ஏறிவரல் நல்லோ ரெரடு கூடல்
நாற்பொருள் ஆராய்தல் நோய்நோன்றல் — பாற்படும்

41

(அ. உ. வி.) [ஞானத்தால்] நாற்பாதத்து ஏறிவரல் — குரவனிடம் பெற்ற ஞான உபதேசத்தால், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் படிகளில் ஏறிவருதல். இவற்றைத் தாச மார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சக மார்க்கம் சன்மார்க்கம் என

வேறு வாய்பாட்டாலும் சைவநூல்கள் கூறும்: இப்பாதங்கள் முறையே அரும்பும் பூவும் காயும் கணியும் போல்வன என்பர் தாயுமானவர். நல் லோ ரொடு கூடல் — இதைச் ‘சங்கமம்’ என்று சைவ நூல்கள் கூறும்; வாசனாமலம் தாக்காமல் பாதுகாத்தற்கு இது வழியாகும். “‘செம்மலர் நோன்தாள் சேர்தல் ஒட்டா, அமலம் கழிதி அன்பரொடு மர்தி... (சிவஞ்சௌதம் குத் 12) என்பத் மெய்கண்டார். நூற்பொருள் ஆராய்தல் — ஞான நூல்களின் மெய்ப்பொருளை ஆராய்ந்து தெளிதல். நோய் நோன்றல் — உடலுக்கு வரும் நோயைப் பொறுத்தல். இது தவத்தின் பாற்படும்; உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை, அற்றே தவத்தின் உரு’’ (திருக்குறள் 261) என்பது வள்ளுவர் கூற்று.

எவ்வுயிர்க்கும் சார்பாய் இருப்பான் சிவன் என்றே
இவ்வுலகச் சார்புவிட்டு) சசனையே — வல்வியிருந்து

42

(அ. உ. வி.) [பாற்படும்] எவ்வுயிர்க்கும்:- ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுயிர் வரை பகுதிப்படும் எல்லா உயிர்களுக்கும்; [இனி, மும்மலமுடையார் (சகலர்) இருமலமுடையார் (பிரளயாகலா), ஒருமலமுடையார் (விஞ்ஞானாகலர்) எனப் பகுதிப்படும் எல்லா உயிர்களுக்கும் என்றும் பொருள்கொள்க]. சார்பு — பற்று. வ வி யிருத்தல் — பற்றி நிற்றல். ஒப்பு: ‘பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு’ (குறள் 350), ‘‘சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் மற்றளித்துச் — சார்தரா சார்தரு நோய் (குறள் 359).’

உயிரின் இயல்பு ஏதாவது ஒன்றைச் சார்ந்திருத்தல்; அது சார்ந்ததன் வண்ணமாயிருப்பது; அது உலகைப் பற்றி நிற்கும்போது மேலும் மேலும் ஆசைகளை வளர்த்து மீண்டும் மீண்டும் பிறவியில் அமுந்தும். பிறப்பறுக்க வேண்டுவோர் உலகைப் பற்றை விட்டுப் பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றிநிற்றல் வேண்டும்.

எங்கும் நிறைந்த இறைவன் எழில்நுகர்தல்
பொங்கிவரும் பேரன்பில் பூரித்தல் — அங்கம்எலாம்

43

(அ. உ. வி.) எங்கும் நிறைந்த இறைவன் எழில் நுகர்தல் — அவ்வாறு இறைவனைப் பற்றிநிற்கும்போது, பர்க்கும் இடமெல்லாம் அப்பரமனது அழகே தோன்றும்; பசுமையான புல், மரஞ்செடிகொடிகள், பரந்த கடல், நீலவானம் — இவை எல்லாம் அம்மையின் உடலாகக் காட்சியளிக்கும்; காலைச் செவ்வானம், மாலைச் செவ்வானம் செஞ்ஞாயிறு — இவை எல்லாம் சிவன் திருமேனி அழகாகக் காட்சித்தரும். இந்த அழகை அநுபவிக்கும்போது அளவில்லா அன்பு பொங்கிவரும்; ஆதலால் உடலும் உள்ள மும்புரிக்கும்.

இன்னமுதம் ஊறல் இறைவன் திருத்தாளைத்
தன்னை மறந்து தலைக்கூடல் — இன்னவிதம்

44

(அ. உ. வி.) [அங்கமெலாம்] இன்னமுதம் ஊறல் — பேரின்பப் பரவசத் தால் உடல் உறுப்புகளில் எல்லாம் இனிய அமுதம் ஊறுவது போன்ற அனுபவம் உண்டாதல். தன்னை மறந்து இறைவன் திருத்தாளைத் தலைக்கூடல் — தான் வேறான ஒரு பொருள் என்னும் உணர்வே இல்லாமல், சிவனது திருவருளிற் கலந்துநிற்றல், இதனைச் சீவன் முத்தர் நிலை என்று சைவநூல்கள் கூறும். சீவன் முத்தராவார் உடலோடு இருக்கையிலே முத்திபெற்றவர். [ஓப்பு நோக்குக. ‘‘தன்னை மறந்தான் தன்நாமம் கெட்டான், தலைப்பட்டார் நங்கை தலைவன்தானே’’ — அப்பர்] இதனைத் ‘தாடலை போற் கூடல்’ என்று

திருவருட்பயன் (74) கூறும் தாள்தலை — தாடலை (இரண்டு பதம் இரண்டற்று ஒருபதமாகின்றது), இனி, தாடலை என்பதில் இடையிலுள்ள 'ட்' என்னும் எழுத்தை எடுத்தால், அது ட்டுஅ எனப் பிரியும்: அகர உயிரை நீக்கி ட் என்னும் எழுத்தை மட்டும் எடுத்தால், அதிலே (த்துஆ [ள்ட்] + அ+ல்+ஜீ) ஸ்த என்னும் இரண்டு மெய்கள் நுட்பமாகக் கலந்து அத்துவிதமாக இருப்பதைக் காணலாம். இரண்டறக் கலக்கும் அத்துவித நுட்பத்தை இவ்வாறு சொல்லில் வைத்துக் காட்டின உமாபதிசிவாசாரியரை வணங்குவோம்.

45

இப்பிறப்பில் தானே இறைஞானம் கைவந்து
செப்பரிய வீடுபெறல் திண்ணம்என — ஓப்பில்லா

(அ. உ. வி.) [இன்னவிதம்] - இவ்வாறே; இப்பிறப்பில்தானே இறைஞானம் கை வந்து விவஞானம் (பதிஞானம்) கிட்டப்பெற்று; செப்பரிய வீடுபெற - சொல் வினால் கூற முடியாத முத்தியின்பம் பெறுவது; திண்ணம் என - உறுதி என்று.

46

உய்திக்கு நல்வழியாய் ஒங்கு சிவஞானச்
சைவநெறி எம்மவர்க்குத் தந்தாய் நீ — வையமெலாம்

(அ. உ. வி.) [ஓப்பில்லா] உய்திக்கு நல் வழியாய்; உய்தி - ஈடேற்றம், உய்திக்கு ஓப்பில்லா நல்வழியாய் என்று கூட்டுக. சிவஞானச் சைவநெறி — சிவ ஞானத்தை அடைவிக்கும் சைவசமயம்

47

தந்தாய் சரணம்எம் தந்தாய் சரணம் உமை
மைந்தா சரணம் சரணம்என — நெந்துருகி

(அ. உ. வி) [வையமெலாம்] தந்தாய் - எல்லா உலகங்களையும் படைத்துத் தந்தவனே; (உலகத்தையும் அதிலுள்ள போகப்பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் தந்தவனே என்றும் பொருள் கொள்க.) சரணம் - (உன்) அடைக்கலம்; எம் தந்தாய் — எமக்குத் தந்தையே; இது தந்தை என்பதன் விளிவடிவம்.

48

வேண்டுவன் நின்பால்யான் வேழ முகத்தோனே
ஸண்டு என் குறைகேட்டு இரங்குவாய் — காண்தகுசீர்

(அ. உ. வி.) [நெந்து உருகி] நின்பால்யான் வேண்டுவன் என்று கூட்டுக; மனம் நெக்கு உருகி உன்னிடம் ஒருவரம் வேண்டுவேன்; வேண்டுவன் என்பதால் வரம் என்பது அவாய்நிலையாற் கொள்ளப்படும்; வேழமுகன் — ஆனைமுகன்; ஸண்டு—இப்போது.

49

சழவள நாட்டி விருந்தமிழுஞ் சைவமும்
வாழுநிலம் பொல்லாத வன்போரால் — பாழடைய

(அ. உ. வி) [காண்தகுசீர] சழவளநாட்டில் — கண்ணுக்கு இனிய காட்சியும் வளப் பழும் உள்ள ஈழநாட்டில்; காண் + தகு — காண்டகு; இருந்தமிழ்-பெருமையுள்ள தமிழ் மொழி. பாழடைய — சீரழிந்துபோக.

50

நல்லாட்சி யில்லாது நாட்டுமக்க எல்லலுறுப்
பொல்லா வறுமையும் போரழிவும் — வல்லடியும்

(அ. உ. வி) அல்லலுற — துன்பமடைய; பொல்லா — பொல்லாத என்பதன் கடைக் குறை; போரழிவு — போரினால் உண்டான அழிவுகள்; வல்லடி — கொடுமை.

என்று ஒழியும் என்று ஒழியும் எம்பெருமான் என்று தினம் 51
ஒன்றும் தீது எண்ணாத உத்தமரும் — துன்று பினிப்

(அ. உ. வி.) என்று ஒழியும் — எப்போது இல்லையாகும்! எம் பெரு மான் - எம் பெருமானே! தீது ஒன்றும் எண்ணாத உத்தமர் — ஒரு தீமையும் மனத்தில் நினைக்காத நல்லோர். ‘என்று’ - முதல் இரண்டும் ‘எப்போது’ என்னும் பொருளில் வந்தன. மூன்றாவது ‘என்று’ ‘எனச் சொல்லி’ என்னும் பொருளில் வந்தது.

பெண்டிரும் பிள்ளைகளும் பெற்றாரும் அற்றாரும் 52
உண்டு உறங்கல் இன்றியே ஓலமிடல் — கண்டிருந்தும்

(அ. உ. வி.) [துன்று பினிப்] பெண்டிரும் பிள்ளைகளும் என்று கூட்டுக. துன்றுபினி - கடுமையான நோய்; அற்றார் - உடைமைகளை இழந்தவர்கள்; உண்டு உறங்கல் இன்றி - உண்ணலும் உறங்கலும் இல்லாமல், ஓலமிடல் — அழுது அபயம் வேண்டுதல்.

இன்னும் அருளா(து) இருக்கும் குறிப்புத்தான் 53
என் என்று அறியாமல் ஏங்குவேண் — அன்னையினும்

(அ. உ. வி.) [கண்டிருந்தும்] இன்னும் அருள் செய்யாமல் வாளா இருக்கும் உமது திருக்குறிப்பு என்ன என்று அறிமாமல் ஏங்குகிறேன்.

சாலப் பரிந்தருளும் சால்புடைய தந்தையே 54
காலப் பகையுங் கலிப்பகையும் — சீலமில்லாப்

(அ. உ. வி.) [அன்னையினும்] சாலப் பரிந்தருளும் — [ஓப்பு ; பால்நினைந் தூட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து நீ பாவியேனுடைய... - திருவாசகம்] சால்பு - நி றை கு ண ம்; மேன்மை, பரிதல் - இரங்குதல். காலப் பகை - கோள் நிலை முதலியவற்றால் உண்டாகும் மழையின்மை, அதிகமழை, புயற்காற்று என்பன போன்ற கேடுகள்; கலிப்பகை — கலியுகத்தின் இயல்பினால் உண்டாகும் கேடு; சனிபகவானால் உண்டாகும் கேடு என்றும் கொள்க.

பேய் அர சாட்சியும் பிள்ளைகளைக் கொன்றழிக்கும் 55
நோயும் மறச்செயலும் நூழிலும் — தீயன்வாம்

(அ. உ. வி.) [சீலம் இல்லாப்] பேய் அரசாட்சி — அறங்கடைப்பிடியாத பேய்கள் நடத்தும் அரசாட்சி; பிள்ளைகளைக் கொன்று அழிக்கும் நோய் எங்க; மறச் செயல் - இரக்கசமில்லாத தறுதண்மைச் செயல்; நூழில் — படுகொலை; கொன்று குவித்தல்.

பல்கோடி இன்னல்களும் பல்கோடி பீடைகளும் 56
பல்கோடி விக்கினமும் பல்பினியும் — பல்கோடி

(அ. உ. வி.) [தீயன்வாம்] பல்கோடி இன்னல்களும், என்று தொடர்க இன்னல்கள்— துன்பங்கள்: பீடைகள் — காலம், கிரகம் முதலியவற்றால் நிகழும் தீமைகள்: விக்கினங்கள் — இடையூறுகள்; பினிகள் — நோய்கள், பேய்பிடித்தல் முதலியவை: பல்கோடி என்பது எண்ணற்ற பல என்னும் பொருள்படும்.

பாதகமும் தீமைகளும் பட்டினியும் சீரழிவும் 57
நீதமிலா வல்வழக்கும் நிட்டுரேமும் — வேதனையாம்

(அ. உ. வி.) [பல்கோடி] பாதகமும் எனக் கூட்டுச் பாதகம் — பெரும் பாவத்செயல் நீதமிலா வல்வழக்கு — அந்தியான் அழிவழக்கு; நீதம் — நீதி; வல்வழக்கு — அழிவழக்கு: வலாற்காரப் பிரயோகம்; நிட்டுரம் — கொடுமை.

எல்லாம் ஓழிய இனியவாழ்வு) எய்திமக்கள்
எல்லாரும் இன்புற்று) இருக்க அருள் — வல்லாய் உன்

58

(அ. உ. வி.) [வேதனையாம்] எல்லாம் ஓழிய, எனக் கூட்டுச் வருத்தம் செய்வன எல்லாம் ஓழிந்து போக; மக்கள் எல்லாரும் இனிய வாழ்வு எய்தி இன்புற்று இருக்க அருள், எங்க அருள் — அருளுவாயாக. வல்லாய் — எல்லாம் வல்ல கடவுளே. [ஒப்பு: 'எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே, அல்லாமல் வேறொன் நறியேன் பராபரமே'— தாயுமானவர்.]

செம்மலர்த்தாள் சேரும் சிவஞானம் தந்து) என்னை
அம்மலர்க்கீழ் வைத்தே யருள்

59

(அ. உ. வி.) [உன்] செம்மலர்த்தாள் — உனது தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை; சேரும் சிவஞானம் — அடைவதற்கு ஏதுவான சிவஞானத்தை; தந்து — அடியேனுக்கு அளித்து; அடியேனை அந்தத் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளின் கீழே இருக்க வைத்து அருள்புரிவாய்.

கொக்கார்ச் சித்திவிநாயகர் கலிவெண்பா அரும்பதவுரையும்
விளக்கமும் முற்றிற்று

தொரந்தோ
கன்டா
15-06-1992

ஸ முத்துச் செ. வேலாயுதபிள்ளை

—
முருகன் துணை.

கொக்கார்க் குமரன் திருவெழுசுற்றிருக்கை

(இணைக் குறளாசிரியப்பா)

ஒருபர சிவத்தி னீருரு வொன்றிய
வொருவர் நுதல்விழித் தீயிற் நோன்றி
யிருவரு மணைக்கழும் மூர்த்தி யாக
நடுவ ணமர்ந்தனை

5

யிருகை யொருமுகத் தோடு பால
சுப்பிர மணியனாயத் தோற்றங் கொண்டனை
யொருபே ரியாக்கை யிருபெய ரவுணன்
மூவல காண்டு நான்முகன் முதலாந்

10

தேவரை யேவல் கொண்டு செருக்குறு
மூவெயி லெரித்தோ னேவலி
னிருவ ரிளையர்மீ தொருவே லோச்சி
மாக்கட னடுவணோர் மாவென நின்றவச்

15

குர்முத விருகூ நாக்கி யருளினை
மூவருண் முதலா நான்மறை நாவன்
செருக்கினை யடக்கிச் சிறையி விட்டனை
யைந்தொழில் புரிந்து நால்வகைத் தோற்றமும்

20

முந்நீ ருலகிற் பிறப்பிறப் பென்னு
மிருநிலைச் சுழலி வியங்குமோர்
நியதி நிகழ்த்தினை யன்றிய
மொருமுக மிருவிழி யோடு மூம்மைப்

25

பயனெல்லா மளிக்கு நாற்கரங் கொண்ட
பெருமா னாகிப் பினிமுக மூர்ந்தனை
யைங்கரற் கிளையோ யாறு முகத்தோ
யைந்தினைப் பாற்படு நானில மதனி

30

லெங்கனு நிறைந்தா யாயினுங்
குறிஞ்சி நயந்தனை குறுமுனி வேண்ட
முத்தமி முணர்த்தினை முதற்சங் கத்தி
விருபொரு ஸாராயந் தொருமை கானு
மருநெறி தந்தனை யந்நெறி யொன்று

35

மனம்வைத் திரண்டறம் வழுவா தொழுகி
மூப்பொழு தேத்திய முனிவர்க் குறுதிப்
பொருணான் குரைத்தனை
யைம்பொறி யடக்கி யாறா தாரத்துக்
குண்டலினி யெழுப்புங் கொள்கையு முணர்த்தினை
யெழுபிறப் புக்கு மேம நீயே
யறுக்கை யுந்நீ யைம்பு தமுந்

நால்வித முத்தியு நல்குவோய் நீயே
 முப்பொரு ஸவற்றுண் முதற்பொரு ஸீயே
 யிருக்கும் சின்பமுந் தருவோய் நீயே
 40
 யொன்றென வேத முரைக்கும் பொருணீ
 யொன்றுநின் னியல்பே யிரண்டுநின் றிருவடி
 முன்றுநின் மெனி நான்குநின் வாய்மொழி
 யைந்துநின் வண்ண மாறுநின் குணமே
 யேழும்பார்ச் சென்றனன
 யறுபடை வீடமர்ந் தருள்புரி கின்றனை
 45
 யைம்புல னுக்கு மின்ப மளிப்போய்
 நாற்பாத நெறியின னடத்துவோய் நீயே
 மும்மல மறுக்கும் முதல்வன் ஸீயே
 யிருவினைப் பயனுந் தருவோய் நீயே
 50
 யொருவந்த வணர்வு ஞுள்ளோய் நீயே
 யென்று சிறியே னியம்பிய பாட
 லொன்றுங் குணமில தாயினு மகவின்
 மழலையிற் பெற்றோர் மகிழ்வது போல
 வழகிய கொக்கூ ரமருங் குமரா
 செவிசாய்த் தருஞுதல் வேண்டுஞ் சேவடி
 55
 யொருகண மேனும் மறவா
 வரமெனக் கருஞுக வாழிய வுலகே.

—
முருகன் துணை.

கோக்கூர்க் குமரன் திருவெழுகூற்றிருக்கை

விளக்கக் குறிப்புகள்

ஒருபர சிவத்தின் ஈர்உரு ஓன்றிய
ஒருவர் நுதல் விழித் தீயில் தோன்றி
இருவரும் அணைக்கமும் மூர்த்தி யாக
நடுவண் அமர்ந்தனை;
இருகை ஒருமுகத் தோடு பால 5
சுப்பிர மணியனாய்த் தோற்றம் கொண்டனை;
ஒரு பேர் யாக்கை இருபெயர் அவுணன்
மூவுல(கு) ஆண்டு நான்முகன் முதலாம்
தேவரை ஏவல் கொண்டு செருக்குற
மூவெயில் எரித்தோன் ஏவலின் 10
இருவர் இளையர்மீ(து) ஒருவேல் ஓச்சி
மாக்கடல் நடுவண்ணார் மாவென நின்ற அச்
குர்முதல் இருகூ(று) ஆக்கி அருளினை.

(விளக்கக் குறிப்புகள்) [எழுகூற்றிருக்கை என்பது சிறுமியொருத்தி நிலத்திற் கோடு கிழித்து, ஏழு அறையாக்கி, ஒன்றுமுதல் ஏழுவரை என்னிட்டு, முன் னின்று புக்கும் வெளிப்போந்தும் ஓவ்வோர் அறையாக முறையே முன்னேறியும் வெளி போந்து ம் விளையாடும் பெற்றியின் வழுவாமல் ஒன்று முதலாக ஏழு இறுதியாக முறையே ஓவ்வொன்றாக ஏறியும் இறங்கியும் வருமாறு கூறப்படும் ஒரு சித்திர கவியாகும், திருஞான சம்பந்தர் பாடிய திருவெழுகூற்றிருக்கையே மூல கவியாகும். திருமங்கையாழ்வார் பாடியதொன்றும், நக்கிரதேவநாயனார் பாடியதொன்றும் யாப்பருங்கல விருத்தியிற் காட்டப்பட்டதொன்றும் பிற உதாரணங்களாம்]

(வரி 1-2) ஒரு பரசிவத்தின் ஈர் உரு = பரமசிவமாகிய பிரமத்தினின்றும் தோன்றிய சிவன், சத்தி என்னும் ஆண் உருவும் பெண் உருவுமாகிய இரண்டு உருக்கள்; ஓன்றிய = பின்னமின்றி ஒன்றாகக் கலந்த, ஒருவர் = ஆணபாலுக்கும் பெண்பாலுக்கும் பொதுவான உயர்தினை ஒருமைப் பெயர், இங்கே மாதோரு பாகனாகிய சிவபெருமானைக் குறிக்கின்றது, நுதல்விழி = நெற்றிக்கண்; வரி (3-4) இருவரும் = சிவனும் உமையும்; மும் மூர்த்தி = சோமாஸ்கந்தமூர்த்தி ஆக = ஆகுமாறு, வரி (5-6) பத்து வயது நிரம்பிய பாலகப்பிரமணிய மூர்த்தி; இவருக்கு ஒரு முகமும் இரு கையும் அமைந்திருக்கும். வரி (7-13) ஒரு பேர் யாக்கை = ஒரு பெரிய உடல்; இரு பெயர் அவுணன். = குரன், பதுமன் என்னும் இரு பெயர்களுள் அசுரன். (இருவரே சுப்பிரமணிய சுவா மி யின்

சாபத்தால் ஒரு சரீரங் கொண்டு பிறந்தனர்; அதனாலே, வேலினாற் பிளக்கப்பட்ட போது சேவலும் மயிலுமென இரு வடிவங்கொண்டு வந்தன.) மூவுலகு = கவர்க்கம், மத்தியம், பாதாளம், நான்முகன் — நரங்கு முகங்களுள் பிரமன். ஏவல் கொண்டு — அடிமைகளாக்கி மூவெயில் எரித்தோன் = முப்புரங்களைச் சிரித்து எரித்த சிவன்; ஏவலின் = பணிப்பினால்; இருவர் இளையர் = சிங்கமுகன், தாரகன் என்னும் தம்பியர்; மாக்கடல் நடுவண் ஓர் மாவென நின்ற = பெரிய கருங்கடலின் மத்தியில் பிரமாண்ட மான ஒரு மாரமாக மாயம் செய்து நின்ற; சூரமுதல் = சூரனாகிய தலைவனை; அருளினை = சேவலைக் கொடியாகவும், மயிலை ஊர்தியாகவும் ஏற்று அருள்செய்தாய்;

மூவருள் முதலாம் நான் மறை நாவன்
செருக்கினை அடக்கிச் சிறையில் இட்டனை; 15
ஜந்தொழில் புரிந்து நால்வகைத் தோற்றமும்
முந்தீர் உலகில் பிறப்பு) இறப்பு) என்னும்
இருநிலைச் சமூலில் இயங்கும் ஓர்
நியதி நிகழ்த்தினை; அன்றியும்

(வி.கு.) வரி (14-19): மூவருள் முதல் = மூம்மூர்த்திகளுள் மூதற்கண் நிற்கும்; நான்மறை நாவன் = நான்கு வேதங்களையும் ஒதும் பிரமன். (மூவர் — பிரமன், விட்டுனு, உருத்திரன்; நான்மறை — இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம்.) ஜந்தொழி ஸ் = படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல். (பிரமனைச் சிறையில் அடைத்த பின் கூப்பிரமணிய சுவாமியே பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் தாமே மேற்கொண்டார்.) நால்வகைத் தோற்றம் = கருப்பையிற் ரோன்றுவன், முட்டையிற் ரோன் றுவன், நிலத்தில் (வித்து, வேர், கொம்பு, கொடி, சிழங்கு ஆகிய வற்றில்) தோன்றுவன்; வேர்வையிற் ரோன்றுவன். முந்தீர் உலகு — ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்னும் மூன்று தன்மைகள் உள்ள உலகு; (முந்தீர் = ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், மழைநீர் ஆகிய மூன்று நீர்களுள் கடல் எனினுமாம்.) இருநிலைச் சமூல் = பிறப்பு என்னும் விழிப்பு நிலையும் இறப்பு என்னும் உறங்கு நிலையும் மாறிமாறிவரும் சமுச்சாரச் சமூல். நியதி—விதி ஒழுங்காக நடைபெறும் முறைமை. நிகழ்த்தினை = நடைமுறைப்படுத்தினை. நிகழ்த்துதல் — நடப்பித்தல்.

ஒருமுகம் இருவிழி யோடு மும்மைப் 20
பயன்எலாம் அளிக்கும் நாற்கரங் கொண்ட
பெருமா னாகிப் பினிமுகம் ஊர்ந்தனை;
ஜங்கரற் கிளையோய் ஆறு முகத்தோய்
ஜந்தினைப் பாற்படும் நாளில மதனில்
எங்கனும் நிறைந்தாய் ஆயினும் 25
குறிஞ்சி நயந்தனை; குறுமுனி வேண்ட
முத்தமிழ் உணர்த்தினை; முதற்சங் கத்தில்
இருபொருள் ஆராய்ந்து) ஒருமை காணும்
அருநெறி தந்தனை; அந்நெறி ஒன்று
மனம் வைத்து) இரண்டு) அறம் வழவா(து) ஒழுகி 30
முப்பொழு(து) ஏத்திய முனிவர்க்கு) உறுதிப்

பொருள் நான்(அ) உரைத்தனை;
ஜம்பொறி அடக்கி ஆ(று) ஆதாரத்துக்
குண்டலினி எழுப்பும் கொள்கையும் உணர்த்தினை;

(வி. கு.) வரி (20-34) ; மும்மைப் பயன் = உம்மை, இம்மை, மறுமை ஆகிய முப். பிறப்புக்களிலும் ஏய்தற்பாலனவாகிய பயன்கள்; பயன்... அளிக்கும் நாற்கரங்கள் என்க. பினிமுகம் = சுப்பிரமணிய சுவாமி ஊர்ந்தருளும் யானை. 20 - 23 வரிகள் சுப்பிரமணியக் கடவுள் யானைமேல் ஊரும் ‘கயாரூட மூர்த்தி’யாகிய தோற்றுத்தைக் கூறுவன். ஜங்கரன் — விநாயகப் பெருமான் (நான்கு கரங்களுடன் தும் பிக்கையுஞ் சேர ஜங்கரமாயின.) இளையோய் என்பது விளிஃ முகத்தோய் என்பதும் அது; ஜந்தினை — குறிஞ்சி, மூல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல், ஜந்து தினையாகப் பகுக்கப் படும் நானிலம் என்க. நானிலம் நால்திலம் = மலையும் மலைச்சார்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி என்பதும்; காடும் காடு சார்ந்த நிலமும் மூல்லை என்பதும்; வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமும் மருதம் என்பதும்; கடலும் கடல் சார்ந்த நிலமும் நெய்தல் எனப்படும். இவை நினையாக உள்ளவை; பாலை என்பது பருவமாற்றத்தால் தற்காலிகமாக உண்டாவது; ஆதலால் உலகை நானிலம் என்றனர் தமிழர். குறிஞ்சி நயந்தனை — குறிஞ்சி நிலத்தைச் சிறப்பாக விரும்பினாய். குறுமுனி — அகத்தியன், முத்தமிழ் - இயல், இசை, நாடகம், முருகக் கடவுள் அகத்திய முனிவருக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்தியது திருவேங்கட மலையில் எனப். இருபொருள் — அகப்பொருள், புறப்பொருள், இரண்டும் ஒரு நானையத்தின் இருபக்கங்கள் போல்வன, அகப்பொருளின் ஆராய்ச்சியும் புறப்பொருளின் ஆராய்ச்சியும் இரு கிளைகளாக விரியினும் முடிவில் மெய்ப்பொருளாய்வாகிய ஒருமையில் இணையும்: அருநெறி = அருமைவாய்ந்த தமிழநெறி; அந்நெறி ஒன்று—அத்தமிழ் நெறி ஒப்பற்ற ஒரு தனி நெறியாகும். மனம் வைத்து — அந்த ஒருமை நெறியை மனத்தில் இருத்தி, இரண்டு அறமாவன், இல்லறமும் துறவறமும். வழவாது ஒழு கலா வது தவறாமல் கடைப்பிடித்தலாம். முப்பொழுதாவன காலை, உச்சி, மாலை என்னும் மூன்று வேளைகளாம். உறுதிப் பொருள் நான்காவன்; அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன, முனிவர் என்று அகத்தியர், தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர் போன்ற தமிழ் அறிவரை. ஜம்பொறியாவன மெய், வாய், கண் மூக்கு, செவி என்பன. ஆறு ஆதாரம்: மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசத்தி, ஆஞ்சளை என்னும் ஆறு மாம். குண்டலினி: மூலாதாரத்திற் பாம்புபோல மண்டலவித்துக் கிடக்கும் சத்தி, எழுப்புதல்-அச்சத்தியை மேலே முறையாக ஒவ்வொர் ஆதாரத்துக்கும் செல்லுமாறு எழுப்புதல். இது யோகத்தின் பாற்படும். கொள்கை என்பது யோகக் கலையை

எழுபிறப் புக்கும் ஏமம் நீயே.

35

அறுசவை யும்நீ, ஜம்பூ தழும்நீ.

நால்வித முத்தியும் நல்குவோய் நீயே.

முப்பொருள் அவற்றுள் முதற்பொருள் நீயே,

இருமை இன்பழும் தருவோய் நீயே,

ஒன்றென வேதம் உரைக்கும் பொருள்நீ.

40

(வி. கு.) வரி (35-40): எழுபிறப்பாவன: தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன்' நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்னும் ஏழு பிறப்புமாம். ஏமம் = பாதுகாப்பு; அறுசவையாவன: கைப்பு தித்திப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு என்னும் ஆறுமாம். ஜம்பூத மாவன; நிலம், நீர், தீ, வளி, வான் என்னும் ஜந்துமாம், நால்வித முத்தியாவன:

சாலோகமுத்தி, சாருப முத்தி, சாயுச்சிய முத்தி என்பனவாம் முப்பொருளாவன: பதி, பசு, பாசம் என்னும் மூன்றுமாம், முதற்பொருள் என்பது பதி யை, இருமையாவன இய்மை (இகம்,) மறுமை (பரம்) என்னும் இரண்டுமாம் ஒன்றென, வேதம் உரைக்கும் பொருள்:- வேதத்தில் ஏகம் ஸத் (உண்மைப் பொருள் ஒன்றே), த்த ஏகம் (அது ஒன்றே) என்று பேசப்படும் பிரமம்.

ஒன்றுநின் இயல்பே, இரண்டுநின் திருவடி,
மூன்றுநின் மேனி, நான்குநின் வாய்மொழி,
ஐந்துநின் வண்ணம், ஆறுநின் குணமே,
எழும்பர்ச் சென்றனை;

45

அறுபடை வீ(டு) அமர்ந்(து) அருள்புரி கின்றனை,
ஐம்புல னுக்கும் இன்பம் அளிப்போய்;
நாற்பாத நெறியில் நடத்துவோய் நீயே,
மும்மலம் அறுக்கும் முதல்வன் நீயே,
இருவினைப் பயனும் தருவோய் நீயே,
ஒருவந்த உணர்வுள் உள்ளோய் நீயே,
என்று சிறியேன் இயம்பிய பாடல்
ஒன்றும் குணமில(து) ஆயினும் மகவின்
மழலையில் பெற்றோர் மகிழ்வது போல
அழிய கொக்கூர் அமரும் குமரா

50

செவிசாய்த்(து) அருளுதல் வேண்டும், சேவடி
ஒருகண மேனும் மறவா
வரம் எனக்கு) அருளுக, வாழிய உலகே.

55

(வி.கு) வரி (41-57): இயல்பு — பொருட்டன்மையால் உலகு உயிர்களின் ஓய்ராயும் எல்லாவற்றிலும் கலந்து இயக்கும் இறைமை, திருவடி :— அருடசத்தியைக் குறிக்கும்; அதுவே கிரியா சத்தி என்றும் ஞான சத்தி என்றும் ஷிரஸ்டாக (இணையடியாக) நிற்கும், மூன்று மேனியாவன; அருவத்திருமேனி, உருவத்திருமேனி, அருவருவத்திருமேனி என்னும் மூன்றுமாம். வாய்மொழி நான்கு: உபநிடதம், சைவாகமம், திருக்குறள் பன்னிரு திருமுறை என்னும் நான்கு, வாய்மொழி, உறுதிநால் (ஓப்பிடுக: தேவர் குறஞும் திருநான் மறை முடிவும், மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் — கோவை, திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும் ஒருவா சக்கமென்றுணர்:— ஒளவையார்). ஐந்து வண்ணமாவன: வெண்மை, கருமை, செம்மை, பசுமை, பொன்மை என ஐந்தாம். ஆறுகுணமாவன: ஜூகவரியம், புகழ், வீரியம், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறுமாம். ஏழு உம்பர்ச் சென்றனை: உம்பர் என்பது உணர்வு நிலைகள் (சேதன பூமிகள்); அவையாவன: உடல், உயிர், மனம், விஞ்ஞானம், ஆனந்தம், சித்து, சத்து என்பன. [இறைவன் உயிரில் மன்னி, இந்த ஏழு நிலைகளிலும் அதைச் செலுத்திப் பக்குவமாக்கி, முடிவிலே தன்னுடன் உயிரை இரண்டநக் கலக்கச் செய்வான் என்பது. ஒப்பு: "ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள், நின்றவன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந்தான் ஐந்து, வென்றனன் ஆறு விரித்தனன் ஏழும்பர்ச் சென்றனன் தானிருந்தான் உணர்ந்தெட்டே" — திருமந்திரம்

அறுபடை வீடுகளாவன: திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரனவைய, திருவாவினன்குடி, திருவேரகழு, குன்றுதோறாடல், பழுமுதிர்சோலை.

ஜம்புலன் — கவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம் — (கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து உற்று அறியும் அறிவு).

நாற்பாத நெறிகளாவன: சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன.

மும்மலமாவன: மாயை, கன்மம், ஆணவம் என்பன,

இருவினையாவன: நல்வினையும் தீவினையுமாம், ஒருவந்த உணர்வு = உறுதியான் நிச்சயமான, மெய்யுணர்வு. ஏகாந்தவுணர்வு என்னுமாம். (அதாவது, பாசஞானம், பசுஞானம் எல்லாம் அற்று, அவனருளே கண்ணாகக்கானும் பதிஞானத்தால் அறியப்படுவன் என்பது.) ஒருவந்தம் — நிச்சயம்; ஏகாந்தம். குணம் ஒன்றும் இலது ஆயினும் என்று நிலை மாற்றிப் பொருள் காண்க. மகவு — குழந்தை. பாடல் குணபிலதாயினும் (நீ) செவிசாய்த்து அருளுதல் வேண்டும் என்று முடிக்க. எனக்கு (உன்) சேவடி ஒரு கண பொனும் மறவா வரம் அருளுக; உன்னுடைய அருளில் (சேவடிக்கிழ்) உலகம் வாழ்வதாக.

கொக்கூர்க் குமரன் திருவெழுஷாற்றிருக்கை விளக்கக் குறிப்புகள்
முற்றும்

தொரந்தோ, கனடா

29 - 07 - 1992

இயற்றியவர்:

சுழுத்துச் செ. வேலாயுதபிள்ளை

சிவமயம்

கொக்கூர்க் குமரன் நவமணிமாலை

காப்பு

(நேரிசை வெண்பா)

கொம்பொன் றுடையநற் குஞ்சரமே கொக்கூர்லாழ்
தம்பிக்கொன் பான்மணிமா லைசாத்த — நம்பியினை
வேண்டுகின்றேன் சித்தி விநாயகனே என்கவியைத்
தூண்டநின் ரூளே தூணை.

நால்

(நேரிசை வெண்பா)

சிரோங்கு சைவமுஞ் செந்தமிழுஞ் சேர்ந்துவளர்
ஏரோங்கு கொக்கூர் எழிற்பதிவாழ் — பேரோங்கு
வைவேலெங் கோமே தகமே வழுத்தி நிதம்
செய்வேலை செய்தல் கடன்.

I

விளக்கக்குறிப்பு: நவமணிமாலை என்பது வெண்பா முதலாக ஒன்பது பாவகையால், பாடல்தோறும் ஒவ்வொரு மணியின் பெயர் வருமாறு, அந்தாதியாகப் பெரும்பாலும் தெய்வச்சார்பாக பாடப்படுவதோரு பிரபந்தம்.

காப்பு; குஞ்சரம் — யானை; கொம்பு ஒன்றுடைய நற்குஞ்சரம் என்னுந் தொடர் விநாயகரைக்குறிக்கும். கொக்கூர்வாழ் தம்பிக்கு ஒன்பான் மணிமாலை சாத்த; தம்பி என்பது இடம் நோக்கி மூருகப்பெருமானைக் குறிக்கும், ஒன்பான் மணிமாலை — நவமணிமாலை. என் கவியைத் தூண்டச் சித்திவிநாயகனே நின்தாள் தூணை என்க.

நால்: (1) ஏரோங்கு கொக்கூர் — ஏர்த்தொழில், அதாவது உழவுத் தொழில் சிறந்து விளங்கும் கொக்கூர்; எழிற்பதி — அழகியதலம். பேர் ஒங்கி வைவேல் எங்கோ மேதகமே வழுத்தி — கீர்த்தி பெருகும் கூரியவேற்படையை உடைய எம் இறைவனின் பெருமையை வாழ்த்தி ; வை — கூர்மை; மேதகம் — மேன்மை, பெருமை. இத்தொடரிலே கோமேதகம் என்னும் மணியின் பெயர் அமைந்திருத்தல் காணக.

(ஆசிரியப்பா)

கடன்மீ தெழுமிளங் காலைக் கதிரோன்
 சுடரொளி பரப்பிச் சூழிருள் போக்குமாறு
 நீல மயின்மிசை நெடுவே வேந்திக்
 கோலக் குமரன் கொக்கூர் வாழ்முதல்
 இச்சை செயலெனுஞ் சத்திக ஸிருவரை
 நச்சி யணைத்து நற்காட்சி தருவான்;
 ஆங்கவன் குறிப்பைப் பாங்கா யுணர்வோர்
 அவன்றுள் வணங்கி யவன்றுள் பெற்றுச்
 செய்வன வெல்லாஞ் சிவப்பணி யாகச்
 செய்து வாழ்விற் சிறப்புற் ரேங்கி
 ஆணவ விருளை யகற்றிச்
 சேணுறு வீடு சேருவா ரினிதே.

2

(கட்டளைக் கலித்துறை)

இனியவன் கண்ணுக் கியல்சொல் வின்ப சுகந்தருவான்
 கனிதரு சோலைகுழ் கொக்கூர்க் கடம்பன் கயிலைமேய
 பனிமதி சூடி பவளநேர் வாய்மை பெற்றபாலன்
 புனித மலரடி போற்றி வழிபடல் புண்ணியமே.

3

(வி.கு.) (2) கடல்மீது எழும் இளம் காலைக் கதிரோன் — இது நீலமயில் மேல் வேலேந்தி விளங்கும் முருகனுக்கு உவமை. சுடரொளி பரப்பிச் சூழிருள் போக்குவது கதிரோனுக்கும் முருகனுக்கும் பொதுத்தன்மை. முருகன் விடயத்தில் இருள் என்பது ஆணவமலத்தைக் குறிக்கும். மூன்றாம் அடியில் நீலம் என்னும் மணியின் பெயர்வருதல் காண்க. வாழ்முதல் — வாழ்வுக்கு முதற்காரணங்கள் கடவுள். செயல் — கிரியாசத்தி நச்சி — ஸிரும்பி; நற்காட்சி — கண்ணுக்கு இனிய காட்சியும் உணர்வுக்கு நல்ல ஞானமும் ஆம். செய்வன... சிவப்பணி— எத்தொழிலையும் இறைபணியாக எண்ணிச் செயல் வேண்டும். வாழ்விற் சிறப்பு — இம்மை மறுமைப்பேறு. சேணுறு வீடு — சிந்தையும் சொல்லும் செல்லா வீடுபேற்றின்பயம்.

(3) இனியவன் 'கண்ணுக்கு, இயல் சொ(ல்)ல இன்பசகம் தருவான்; இயல் — தன்மை. கயிலைமேய பனிமதி சூடி — சிவன்; பவளம் நேர் வாய் உமை — பவளம் போன்ற சிவந்த இதழ்களையுடைய உமை. சிவன் உமைபெற்ற பாலன் என்க. இங்கே பவளம் என்னும் மணியின் பெயர் வருதல் காண்க.

(வெண்கலிப்பா)

புண்ணியமே வடிவான புருடாகம் பிரிந்தழுங்கும்
 பெண்ணியலார் நிலையொத்துப் பிரிவாற்று திரங்கிடுவர்;
 மா வாழை பலாதெங்கு மரங்களோடு வயல்வளங்கள்
 ஒவாதே சிறக்கின்ற உயர்வுடைய கொக்கூரில்
 புதுக்கோயி விடமாகப் புரிந்துறையுந் திருமுருகன்
 மதுக்கமல மலர்த்தாளை மனத்திருத்தி யிரவுபகல்
 ஆறெழுத்து மறையோதி யகங்குழைந்து புகழ்பாடும்
 நீறணிந்த வொளிநெற்றி யார்.

4

(கொச்சகக் கவிப்பா)

நெற்றிக்கண் வழிவந்த நெருப்பதுவே யுருவான
 கொற்றஞ்சேர் திருக்குமரன் குலிச - வயிற் படையேந்திக்
 கற்றவர்கள் உறைகொக்கூர்க் கலிபோக்கி யருள்கின்றுன்
 உற்றவன்றுள் அடைவீரேல் உயர்நலங்கள் பெறுவீரே.

5

(கவி விருத்தம்)

பெறலருஞ் செம்மனிப் பேரொளி வீசிக்
 குறமகள் வலமிடங் குஞ்சரி வைத்தே
 அஹுமகன் கொக்கூர் அமர்ந்தருள் புரியுந்
 திறஞ்சொல வறியேன் செப்பரி தம்மா.

6

(வி.கு.) (4) புண்ணியமே வடிவான புருடர் ஆகம் பிரிந்து அழுங்கும் பெண்ணியலார்;— புருடர் — கணவர்; ஆகம் — மார்பு; அழுங்கும் — அடுது இரங்கும். ‘புண்ணியமே வடிவான புருடர்’ என்றதனால் அவர் அன்படையவர், அருளுடையவர், குற்றமற்றவர் என்றெல்லாம் பொருள் கொள்க. இங்கே புருடராகம் என்னும் மனியின் பெயர் வருதல் காண்க. இதனைப் புட்பராகம் என்றும் சொல்வதுண்டு. ஒவாதே — ஒழிதவின்றி; புரிந்து — விரும்பி; ஆறெழுத்து மறை — முருகனுக்குரிய மந்திரம், அது ‘குமாராய நம’ என்பது. பிறவாறு கூறுவாருமூனர். நீறணிந்த ஒளிநெற்றியார் (முருகனைப் பிரிதல் ஆற்றுமல்) பெண்ணியலார் நிலையொத்து இரங்கிடுவார் என்று முடிக்க. இது மெய்யன்பர் திறங்கூறியவாறு

நெற்றிக்கண் வழிவந்த..... முருகன் சிவபெருமாளது நெற்றிக்கண் நெருப்புப் பொறி களிலிருந்து தோன்றியவன் என்பது புராண வரலாறு. குலிச அயிற்படை — வைரவேல்

(விளக்கக் குறிப்புத் தொடர்ச்சி) (5)

(வைச்சிரவேல்) ஆகிய படைக்கலம், குலிசம் — வைச்சிரம், வயிரம் இங்கே வைச்சிரம் (வயிரம்) என்னும் மணியின் பெயர் வருதல் காண்க. கவிபோக்கி அருள்கின்றுன் — கொக்கூர் அடியவர்களின் இடர்களைப் போக்கியருள்கின்றுன்; கலி — துன்பம், வறுமை; சனியினால் உண்டாகும் கேடு; கலியுகத்துக்குரியகேடு. உற்று அவன்தாள் அடைவீர் — அன் போடு, அப்பெருமானே உறுதுணையென நம்பி அனைந்து அவன்தாளே சரணைகப் புகுவீர்... உயர் நலங்கள்... இம்மை மறுமைப் பேறுகள்; உயர்வைத்தரும் நன்மைகள்.

(6) பெறல் அரும் — கிடைத்தற்கு அரிய; செம்மணி — மாணிக்கம்; முருகனுடைய திருமேனி மாணிக்கம் பேரலச் சிவந்த பேரோளி வீசுவது. (இளஞ் சூரியனை நினைவுகொள்க). இங்கே மாணிக்கம் என்னும் மணி யின் பெயர் அமைந்திருத்தல் காண்க. குறமகள் — வள்ளிநாச்சியார்; குஞ்சரி — தெய்வானை நாச்சியார்; வள்ளி முருகனுக்கு வலப்பாகத்திலும் தெய்வமானை இடப்பாகத்திலும் இருப்பதாக நூல்கள் கூறும்: அறுமுகன் கொக்கூர் அமர்ந்து (= விரும்பியறைந்து) அருள் புரியும் திறம் சொ(ல)ல அறியேன்; செப்ப அரிது அம்மா! செப்ப — சொல்ல, [செப்பு+அரிது என்றும் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்; செப்பு — சொல்தல்]. அம்மா என்பது வியப்புக் குறிக்கும் இடைச்சொல். ‘ஆட்பா வைர்க்கருளும் வண்ணமும் ஆதிமாண்பும் கேட்பான் புகிலள வில்லை கிளக்க வேண்டா’...எனவரும் சம்பந்தர் பாடலை ஒப்பிடுக.

கவனிக்க: இச்செய்யுளின் ஈற்றில்வரும் செப்பு (செப்பரிதம்மா) என்பதன் ஒத்த பொருளுடைய ‘சொல்’ என்பது அடுத்த செய்யுளின் முதலாக வருவதும் அந்தாதி இலக்கணத்துக்கு அமைந்ததே. ஆனாலும் அருளிய அந்தாதிப் பாடல்களில் இவ்வாறு வருதல் உண்டு.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

சொல்லினைக் குழைத்துத் தேனிற் சுவையுறச் சொல்ல வல்ல
நல்லியல் வள்ளி நாண நகைழுத்தம் விழைந்து பெற்ற
வல்லியற் றடந்தோள் வேலன் வளங்கெழு கொக்கூர் மேவி
நல்லருள் வழங்கு கின்றுன் நமரங்கா ளஞ்ச வேண்டா. 7

(வஞ்சி விருத்தம்)

அச்சந் தீர்ப்பாய் கொக்கூர்
நச்சங் குமரா ஓலம்
செச்சை மார்பா ஓலம்
பச்சை மயின்மேல் வாராய்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

வாராரு முலைமாத ரிருவர் தம்மை
 வைடுரி யத்தோளால் மருவி நீயே
 பாராழி யுலகுயிர்கள் விழைவு செய்கைப்
 பண்புற்று வினைசெய்து வாழ வைத்தாய்
 போராளி யென்னின்னை யெதிர்த்து நின்ற
 பொல்லாத சூரணைத் தடிந்தளித்தாய்
 சீராருங் கொக்கூரிற் கோயில் கொண்ட
 செவ்வேளே பரவுகின்றேம் நினது சீரே.

9

(வி.கு.) (7): சொல்லினைத்தேவிற்குழழத்து... என மாறுக, அதாவது தேன்போல இனிக்க இனிக்கச் சொல்லவல்ல வள்ளி என்க. நகைமுத்தம் — பற்களாகிய முத்து; ஒளிவீசும் முத்து எனச் சிலேடைப் பொருள்படுத்தலுங் காண்க. இங்கே முத்து என்னும் நவமணியின் பெயர்வருதல் காண்க. தென்மலைக்காட்டிலே தந்தையுடன் வசித்துவந்த வள்ளியிடம் காதல்கொண்டு, முதுவேதியன் வடிவங் கொண்டு வந்த மருகன், அவள் நாணும்படி வேடிக்கைசெய்து அவளைச் சிரிக்கலைத்துப் பல்லழகைக் கண்டுமகிழ்ந்த நாடகம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. விழைந்து — ஆசைகொண்டு; வல் இயல் தடம் தோள் வேலன் — வலிய இயல்புள்ள விசாலமான தோள்களை உடைய வேலன். வளக் கெழு கொக்கூர் — வளங்கள் பொருந்திய கொக்கூர். மேவி — விரும்பியறைந்து. நமரங்காள் அஞ்ச வேண்டா — நம்மவர்களே அஞ்ச. வேண்டாம்.

நமரம் = நம்மவர்கள்; 'நமரங்கள்' எனக் 'கள்' விகுதி பெற்று விளியேற்கும்போது 'நமரங்காள்' என்றிற்கும். இச்சொல்வடிவம் தேவாரங்களில் வருவதோரு அருவழக்குச் சொல்.

(8) [முதல் ஏழு செய்யுள்களும் இறைவனைப் படர்க்கைநிலையில் வைத்துப்பரவும் 'படர்க்கைப் பரவலாய்' அமைந்தனவ. இவ்வெட்டாஞ் செய்யுள் இறைவனை முன்னிலைப்படுத்தி இரக்கும் 'முன்னிலைப் பரவலாய்' உள்ளது]

நச்சும் — விரும்பும்; ஒலம் — அவலநிலையில் அபயம் வேண்டுவதோர் குறிப்புமொழி. செச்சை — வெட்சி; மருகன் வெட்சிமாலை அணிந்திருத்தல் திருமருகாற்றுப்படையில் (வரி 108) வருகிறது. இங்கே பச்சை (மரகதம்) என்னும் மணியின் பெயர் வருதல் காண்க. 'ஒலம்', 'ஒலம்' என ஆசிரியர் இருமுறை கூறியது. இலங்கையில் தமிழினம் இப்போது அனுபவித்துவரும் அவலம்நோக்கி. பச்சை, மயில்மேல் வாராய் என்பதனால், 'தமிழினத்துக்கு அபயமளிக்க வருவாயாக' என்று மருகனை வேண்டுதல் குறிப்பிடப் பட்டது.

(9) [இதுவும் முன்னிலைப்பரவல்]. வார் ஆரும் முலை மாதர் இருவர் கச்சினால் இறுக்க கட்டப்பட்ட நகிலையுடைய வள்ளி, தெய்வயானை ஆகிய சத்திகள். வைடுரியத் தோளால் — வைடுரியம்போல் வயிரித்த தோள்களால்; (வைடுரிய மணிபதித்த வாகு

வலயம் அணிந்ததோன் எனவுமாம்) பார்மி உலகுயிர்கள்:— பார் — தரை, நிலம்; ஆழி — கடல், நீர்; அதாவது தரையும் கடலும் சேர்ந்ததாகிய உலகில் வாழும் உயிர்கள்.

விழைவு — இச்சை, விருப்பம்; செய்கை — கிரியை, செயல். முருகப்பெருமான் இச்சாசத்தியான வள்ளியையும் கிரியா சத்தியான தெய்வயானையையும் தன் தோள்களால் அணைப்பதால், உயிரினங்கள் அச்சத்திகளால் தூண்டப்பட்டு. முறையே விழைவுப் பண்பும் செய்கைப்பண்பும் பெற்று, இயங்கி. வினைகள் செய்து வாழ்ந்து கூர்ப்புறல் (மலர்ச்சியடைதல்) நிகழ்கின்றது. போராளி — (போர் + ஆளி) போர்ச்சிங்கம்; ஆளி — சிங்கம்; போர்ச்சிங்கம் என முருகனை எதிர்த்து நின்றவன் கொடிய சூரன். தடிந்தளித்தாய் — (தடிந்து + அளித்தாய்) தண்டித்துப் பணியச்செய்து வாகனமாகென அருள்செய்தாய். அளித்தல் — அருள்செய்தல், காத்தல். பரவுகின்றேம் — போற்றுகின்றேம். இசெசய்யுளில் வைகுரியம் என்னும் மணியின் பெயர் வருகின்றது. ஆசிரியர் ஓனை அடியார்களையும் உள்படுத்திப் ‘பரவுகின்றேம்’ எனத்தன்மைப் பன்மையில் வினைகொடுத்தார், எல்லோரும் இன்பம் பெறுகவென்று.

மாடியில்லம் 1205

460 யார்விஸ் வீதி

தொரந்தோ, ஒந்தாரியோ,

கனடா.

10.06.1992

ஸமுத்துச்
செ. வேலாயுதபிள்ளை

கணபதி துணை
²

கோக்கூர்ச் சித்திவிநாயகர் தோத்திர பஞ்சகம்

1

உலகம் யாவுந் தந்தானெ
 யுயிர்கட் குடலந் தந்தானெ
 யனருங் கரணந் தந்தானெ
 யுய்யும் வழியுந் தந்தானெ
 அலகில் ஞான் வொளியானெ
 யறிவா வறிதற் கரியானெ
 யன்பாற் பினித்தற் கெளியானெ
 யானெ வதன் முடையானெ
 நிலவு குடும் பெருமானும்
 நீல மானுந் தருவானெ
 நெடுமா றனக்கு மருமானெ
 நினவார் முன்னே வருவானைப்
 புலவர் பாடுங் கோக்கூரிற்
 புதுக்கோ யிற்க ஞுள்ளானைப்
 பொற்பார் சித்தி விநாயகனைப்
 போற்றி யென்றுந் தொழுவோமே

(அரும்பதமும் விளக்கமும்) உயிர்கட்கு உலகம் தந்தானெ, உடலந் தந்தானெ கரணந் தந்தானெ, உய்யும் வழி தந்தானெ என்று எல்லாவிடத்தும் கூட்டுக. இங்கே, தனு (உடலம்), கரணம், புவனம் (உலகம்), போகம் (உய்யும்வழி) நான்கும் வந்தமை காண்க, உய்யும் வழி எனவே, சமயம் (சிறப்பாகச் சைவம்) என்பது பெறப்படும். உடலம் - உடல்; கரணம் - ஜம் பொறிகளும் மனமும்; அலகில் - எல்லையில்லாத, அளவில்லாத; அறிவால் அறிதற்கு அரியானை- பசு கரணங்களாலும் பசு ஞானத்தாலும் அறிதற்கு அரியவன்; அன்பாற் பினித்தற்கு எளியான்- 'பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க' என்னும் மாணிக்க வாசகர் வாக்கை நோக்குக ஆனை வதனம் - ஆனை முகம்; வதனம் - முகம்; நிலவு குடும் பெருமான் - பிறைமதியை அணிந்த சிவபெருமான்; நிலவு - நிலா, சந்திரன், நீல மான் - நீல மேனியளாகிய உமையம்மை; மான் என்பது ஆகுபெயராய் அம்மையை உணர்த்தும்; தருவானை என்பது தந்தவனை எனப் பொருள் படும். நெடுமால் தனக்கு மருமான் - திருமாலுக்கு மருகன்; மருமான் - மருமகன். பொற்பார் (பொற்பு + ஆர்) — பொலிவு (அழகு) நிறைந்த; போற்றுதல் — புகழ் பாடுதல் இறுதிச்சீர்களில் 'தந்தானை' என்னும் சொல் மீண்டும் மீண்டும் வருதல் பின்வருநிலையணி; சீர் இறுதிகளில் 'ஆனை' என்னும் ஒளி மீண்டும் மீண்டும் வருதலும் ஓர் அணியாகும்.

ஒளிரு மொருமா முகத்தானை
 யொற்றைத் தந்த முடையானை
 யோங்கா ரத்துப் பொருளானை
 யொப்பு முயர்வு மில்லானை
 வளரும் பேழை வயிற்றானை
 வயங்கு புயநான் குடையானை
 வலிய கோடு மங்குசமும்
 வலக்கை யிரண்டில் வைத்தானை
 முளரிக் கரங்க ஸிரண்டகத்து
 மோதகம் பாசம் வைத்தானை
 முத்த பிள்ளை யெவழங்கும்
 முக்கண் ணானை முழுமுதலைக்
 குளிரும் வயல்குழ் கொக்கூரிற்
 குமரக் கோட்டத் ரூள்ஞறையுங்
 குணேசன் சித்தி விநாயகனைக்
 கும்பிட் டென்றுந் தொழுவோமே.

(அ - வி) ஒளிரும் ஒரு மா முகத்தான் — பிரகாசிக்கின்ற ஒப்பற்ற? ஆனை முகத்தான் மா — விலங்கு, இங்கே யானையைக் குறிக்கும். (இது ‘சக்லாம்பரம்’ எனத் தொடங்கும் விநாயக வணக்கச் சுலோகத்தில் ‘பிரசன்ன வதனம்’ என்னும் தொடரின் கருத்தாகும்.); ஒற்றைத் தந்தமுடையான் — ஏகதந்தன்; ஒங்காரத்துப் பொருளான் — பிரணவப் பொருளாயுள்ளவன்; ஒப்பும் உயர்வும் இல்லான் — விநாயகன்; வளரும் பேழை வயிற்றான் — இலம்போதரன்; வயங்கும் — விளங்குகின்ற; புயம் நான்கு உடையான் ‘சதுர் புஜன்.’ கோடு — கொம்பு, முளரிக் கரங்களை இரண்டு அகத்து — தாமரை மலர் போன்ற இரண்டு (இடக்) கரங்களில்; முளரி — தாமரை; முத்த பிள்ளை-பிள்ளையார், முத்த நாயனார். (இளைய பிள்ளையார் என்பது முருகனையும், முத்த பிள்ளையார் என்பது விநாயகரையும் குறிப்பன; எனினும் பொதுவாகப் பிள்ளையார் என்பது விநாயகரையே குறிக்கும்.) முக்கண்ணான் — விநாயகருக்கும் மூன்று கண்கள் உண்டா தலால், அவரும் முக்கண்ணரே, முழுமுதல் — சிவபெருமானை ஒத்தவராதவின், விநாயகர் முழு முதல் எனப்படுவார். (விநாயகரும் சிவபெருமானும் உண்மையில் ஒருவரே என்க.)

குமரக் கோட்டம் — முருகன் கோயில் (கொக்குவிற் புதுக்கோயில்), குணேசன் — விநாயகருக்குரிய ஒரு பெயர்; எண்குணங்கள் உள்ள ஈசன் என்க. கும்பிட்டு — கைகூப்பி.

அண்டங் கடந்த முடியானை
 யாசை யளாவுந் தோளர்னை
 யகிலந் நிறைந்த வருவானை
 யப்பாற் கப்பா வடியானைக்
 கண்டங் கரியான் பெற்றெடுத்த
 கரியா னன்னைக் கரியானுங்
 கஞ்ச மலரி உறைவானுங்
 கருதுங் கணேசப் பெருமானைத்
 தொண்ட ருள்ளத் துறைவானைத்
 தொழுவார்க் கிரங்கி யருள்வானைத்
 தொடரும் வினை நோய் தீர்ப்பானைத் து
 தோன் றாத் துணையாய் வருவானை
 வண்டு பாடும் பொழிந்கொக்கூர் து
 வழங்குங் குமரக் கோட்டத்துள்
 வாழுஞ் சித்தி விநாயகனை
 வணங்கி யென்றுந் தொழுவோமே.

(அ-வி) ஆசை அளாவும் தேரளான் — திசைகளை அளாவுகின்ற தோள்கள்; ஆசை — திசை; அளாவுதல் — சென்று பொருந்துதல், அகிலம் — பிரபஞ்சம் முழுமையும்; பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிறைந்த உருவம் (அதாவது, திருப் பெரு வடிவம்) உடையவன் என்பது; அப்பாற் கப்பால் அடியான் — கீழே, கீழுலங்களுக்கும் அப்பாலான் திருவடிகளை யடையவன், கண்டங் கரியான் — நீல் கண்டனாகிய சிவபெருமான்; கரியானன் — யானை முகத்தை, யடையவன்; கரி — யானை; ஆனனம் — முகம்; கரியான் — கருநிற முடைய திருமால்; கஞ்ச மலரில் உறைவான் — பிரமன், (விட்டுணுவின் ஆந்திக் குமலத் தில் தோன்றியவன்). கருதுதல் — சிந்தித்தல். பிரம விட்டுணுக்கள் தத்தம், தொழில்களைச் செய்வதற்கு முதற்கண் விநாயகப் பெருமானைக் சிந்திப்பார் என்பது, தொடரும் வினை நோய் — பிறவிகள், தோறும் தொடர்ந்து வருகின்ற கண்ம நோய்; தேர்ண்றாத் துணை — (நமது) கண்தளுக்குத் தோன்றாமலே நமக்குத் துணையாய் இருப்பவன். வயன் குதல் — விளங்குதல்; கோட்டம் — கோயில்.

முவா முதலாய் முழுநிறைவாய்
 முக்கா லத்து முளதொன்றாய்
 முன்னைப் பழமைப் பொருஞ்சுக்கும்
 முன்னாய் முழுது முணருவதாய்
 ஒவா வொளியா யொப்பிலதா
 யுள்ள சுவமே யுயிர்களுக்கா
 யோங்கா ரத்துப் பொருளாகு
 முருவங் கொண்டு வந்தானை
 ஆவா வென்ன வடியவரை
 யாட்கொண் டருஞ மம்மானை
 யானை முகனை யை கரனை
 யரனுமை சேயென நிற்பானனப்
 தூவார் சோலைக் கொக்குரிற்
 புதுக்கோ யிற்கண் வீற்றிருக்கும்
 பொற்பார் சித்தி விநாயகனைப்
 போற்றி யென்றுந் தொழுவோமே.

(அ-வி) முவா முதல் — எக்காலத்தும் முதுமையறாத முதல், அதாவது கடவுள் முக்காலத்தும் உளது ஒன்று - இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும் முன்று காலத்திலும் ஒருபடித்தாயுள்ளது; முன்னைப் பழமைப் பொருஞ்சுக்கும் முன் — [இப்பு நோக்குக்; *முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளே' - திருவாசகம்] முழுது முணருவது - முற்றறிவுள்ளது; ஓவா ஒளி — ஒழிதல் இல்லாத ஒளி: சிவம் — பரசிவம், பிரமம்: ஒங்காரத்துப் பொருளாகும் உருவம் — ஒங்காரம் - (பிரணவம்), அப்பிரணவப் பொருள் வடிவமான ஆனைமுகக் கடவுள் வடிவங்கொண்டு வந்தவன் என்பது. ஆவா வென்ன — [ஆ+ஆ+என்ன] ஆவா - ஆனந்தக் குறிப்பு உணர்த்தும் இடைச் சொல். அடியவர் ஆவா என்ன [அவரை] ஆட்கொண்டருஞும் அம்மான் என்க. அம்மான் - தந்தையான கடவுள். அரன் உமை சேய் என நிற்பான — [சிலேடைப் பொருள் தரும் தொடர்]

(1) அரன் உமை ஆகியவர்தம் குழந்தை என்று உலகம் சொல்ல நிற்பவன்:

(2) அரனை, உமையை, சேய் [முருகன்] என நிற்பவன். அதாவது சிவனும், உமையும், கணபதியும், முருகனும் என்னும் மூர்த்திகள் எல்லாம் உண்மையில் ஒரே பரம் பொருளின் வெவ்வேறு தோற்றங்கள் (manifestations of the ONE ULTIMATE REALITY) வீற்றிருத்தல்- சிறப்பாக எழுந்தருளியிருத்தல்.

பத்தி செய்து பணிவார்தம்
 பாவம் போக்கி யருள்வானைப்
 பாத நான்கிற செலவைத்துப்
 பக்குவம் வருவித் தருள்வானைச்
 சித்தி புத்தி யவற்றோடு
 செயல்வல் லபமுஞ் சேர்ப்பானைச்
 சித்தத் திருக்கைத் திருத்தியங்குச்
 சிவமாஞ் செல்வ நிறைப்பானை
 முத்தி யெய்த முயல்வோர்க்கு
 முன் னே குருவாய் வருவானை
 மூல மலத்தை வேரறுத்து
 முழுமை ஞானந் தருவானை
 வித்தை யோங்குங் கொக்கூரில்
 வேற்கை வேடன் கோட்டத்தில்
 விளங்குஞ் சித்தி விநாயகனை
 விரும்பி யென்றுந் தொழுவோமே.

(அ - வி) பாதம் நான்கு : சரியை (அல்லது தாசமார்க்கம்), கிரியை (அல்லது சற்புத்திர மார்க்கம்), யோகம் (அல்லது சகமார்க்கம்), ஞானம் (அல்லது சண்மார்க்கம்). செ(ல)ல் வைத்து - படிப்படியே மேலே ஏறிச் செல்ல வைத்து: பக்குவம் - உடற் பக்குவம் உள்ப்பக்குவமும், அதாவது உடலும் உள்ளமும் படிப்படியே பக்குவம் அடைதல்; உள்ளப் பக்குவத்துக்கு உடல் தடையாக இல்லாமல், ஒத்துழைத்தல்; சித்தி, புத்தி, வல்லபம் விநாயகர் அருளாற் கிடைப்பவை; இவை விநாயகருக்குச் சத்திகள் என்று பேசப் படும். உலகியல் வாழ்வுக்கும், ஆன்மிக வாழ்வுக்கும் ஏற்றவாறு பொருள் கொள்க. ஆன்மிக வாழ்வில், சித்தி என்பது அணிமா முதலிய எண் வகைச் சித்திகளைக் குறிக்கும்; புத்தி என்பது அச்சித்திகளில் ஈடுபாடாமல், மனத்தை முத்தி நெறியில் செலுத்தும் அறிவைக் குறிக்கும். சித்தத் திருக்கு - மனமாறுபாடு, மனக்கோட்டம், விநாயகர் அங்கு சத்தைக் கையில் வைத்திருப்பது மக்களின் சித்தத் திருக்கைத் திருத்துவதற்கே. சிவமாம் செல்வம் - சிவசிந்தனை; சிவம் ஆகும் செல்வம் எனவும் பொருள் கொள்க; அதாவது சிவோகம் பாவனை. முத்தியடைதற்கு ஞானம் இன்றியமையாதது; அதற்கு ஞான குருவும் அவசியம்; இறைவனே குருவடிவாக வருவான் என்பது சைவ நூற்றுணிபு. மூலமலம் - ஆணவ மலம்.

வேற்கை வேடன் - [வேல்+கை+வேள்+தன்] வேலைக் கையில் வைத்திருக்கும் முருக வேஞ்ணைய, வேள் — முருக வேள், செவ்வேள் கோட்டம் - கோயில்.

ஸமுத்துச் செ. வேலாயுதபிள்ளை

தொரந்தோ, கண்டா

06-07-1992

வ
முருகன் துணை

கொக்கூர் முருகன் அட்டகம்

உலக முழுது நீக்கமற வொன்றாய் நிற்கும் பொருளொவனவ்
வுலகி னியல்பின் வேறாகி யுடனாய் நிற்கும் பொருளொவனவ்
வுலகிற் பிறங்கும் விகாரங்க ஞாது நிற்கும் பொருளொவனவ்
வுலக முதலா முருகனையே யுவந்து சரண மடைகின்றோம்.

1

இடர்கண் முழுது மெவனருளா வென்முன் னிருள்போ விலையாகுந்
தொடரும் வினைக ளெவனருளாற் சுடருந் தீயிற் பஞ்சாகும்
மிடல்கொள் ளசரப் பகைபோக்கி மீட்சி யளிக்கும் வல்லோன்யார்
கடவு ளாமம் முருகனையே கருதிச் சரண மடைகின்றோம்;

2

ஹர்த்தி யாகித் தலமாகி முந்தீர் கங்கை முதலான
தீர்த்த மாகி யற்ந்தறியாத் திறத்தி னானு முயிர்க்குநல
மார்த்தி நானு மறியாமை யகற்றி யறிவிப் பானெவனச்
சீர்த்தி யாளன் முருகனையே சேர்ந்து சரண மடைகின்றோம்.

3

வேத மனைத்து பறிவரிய விகிர்தன் யாவன விமுத்தகைய
வேத முடிவின ணடநவி லும் விமலன் யாவன விளங்கு பர
நாத முடிவில் வீற்றிருக்க நாத னெவனென் குணெனவனப்
போத முதலை முருகனையே புகழ்ந்து சரண மடைகின்றோம்.

4

மண்ணி லோரைங் குணமாகி வதிவா னெவனீ ரிடைநான்காய்
நண்ணி யமர்வர்வா னெவன்றீயின் மூன்றாய் நவில்வா னெவன்வளியி
லெண்ணூ மிரண்டு குணமாகி யியைவா னெவன்வா னிடை யொன்றா
மண்ண லெவனம் முருகனையே யன்பாய்ச் சரண மடைகின்றோம்.

5

பாச வறிவிற் பசுவறிவிற் பற்றற் கரிய பரன்யாவன்
பாச வறிவும் பசுவறிவும் பயிலப் பணிக்கு மவன்யாவன்
பாச வறிவும் பசுவறிவும் பாற்றி மேலா மறிவான
தேச னெவனம் முருகனையே தேர்ந்து சரணமடைகின்றோம்.

6

வினைகள் செய்ய விடுவான்யார் வினையின் பயனைத் தருவான் - யார்
வினையின் ற ஜ்மை யுணர்வித்து வீடு விழையச் செய்வான்யார்
வினைபி னொப்பு வருவித்து வினையி னீக்கி யருள்வானவு
வினைகள் பற்றா முருகனையே விரும்பிச் சரண மடைகின்றோம்.

7

அழகுக் கெல்லா முற்றான வழகே யுருவா யமைந்தான்யார்
அழகுந் நன்று முண்மையுமா மம்முப் பண்பு முள்ளான்யார்
அழகை யென்னி யின்பழு மகத்துக் கழு தருவானவ்
வழகன் கொக்கூர் முருகனையே யன்பாற் சரண மடைகின்றோம்.

8

முற்றும்

தெய்வந்தோ, கனடா
1992 - 07 - 10

செ. வேலாயுதமின்னள்

—
முருகன் துணை

முருகன் அட்டகம்; அரும்பத விளக்கம்

உலகம் முழுதும் நீக்கமற ஒன்றாய் நிற்கும் பொருள்ளவன் அவ் உலகின் இயல்பின் வேறாகி உடனாய் நிற்கும் பொருள்ளவன் அவ் உலகில் பிறங்கும் விகாரங்கள் உறாது நிற்கும் பொருள் எவன் அவ் உலக முதலாம் முருகனையே உவந்து சரணம் அடைகின்றோம்.

(அ-வி) ஒன்றாய் நிற்றல் — உலகத்தோடும் உயிர்கணோடும் கலப்பால் ஒன்றாய் நிற்றல்; பொருள் எவன் — பொருள் எது, எவன் என்பது அஃறினை இரு பாற்கும் பொதுவான வினாவினைக் குறிப்புமுற்று. இனி, பொருள் என்பது இங்கே கடவுளாகிய முருகனைக் குறிப்பதால், எவன் என்பது உயர்தினை வினாப்பெயர் என்றும் கொள்ளலாம்.

வேறாய் நிற்றல் — பொருட்டன்மையால் உலகின் வேறாவும், உயிர்களின் வேறாக வும் நிற்றல்; உடனாய் நிற்றல் — உயிருக்கு உயிராகிக் கண்ணும் உயிரின்றவும் ஒரு பொருளை ஒருங்குகாணுதல் போல, உயிரோடு உடன் அறிதல் பற்றி உடனாய் நிற்றல். பிறங்கும் விகாரங்கள் — பெருகித் தோன்றும் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், இடும்பு, ஆசுடைய என்னும் எண்வகைத் தூர்க்குணங்கள். அவ் உலக முதல் ஆம் — அந்த உலகம் தோன்றுவதற்குக் காரணன் ஆவான். அவனேமுருகன்; அவனைச் சரணடைகின்றோம் என்க. முதல் — காரணம் காரணன் என்பது நிமித்த காரணனை.

இடர்கள் முழுதும் எவன் அருளால் எல்முன் இருள்போல் இலையாகும் தொடரும் வினைகள் எவன் அருளால் சுடரும் தீயில் பஞ்சாகும் மிடல்கொள் அசரப் பகைபோக்கி மீட்சி அளிக்கும் வல்லோன் யார் கடவுள் ஆம் அம் முருகனையே கருதிச் சரணம் அடைகின்றோம்.

(அ-வி.) எல்முன் இருள்போல் இ(ல)லை யாகும் — சூரியனுக்குமுன் இருளைப்போல இல்லாமற் போகும்; எல் — சூரியன். தொடரும் வினைகள் — பிறவிகள் தோறும் தொடர்ந்துவரும் கனமங்கள்; தீயில் பஞ்சாகும் — தீயிட்ட பஞ்சபோல் அழிந்து போகும், மிடல் — வலிமை; அசரப்பகை — சூரன் முதலியோரது பகை; ஆணவத்தின் பகை என்பது உட்கருத்து. அம் முருகனே கடவுள் ஆவான் அவனைக் கடவுள் என்று நிதானித்து அவனைச் சரணடைகின்றோம் என்க.

மூர்த்தி ஆகித் தலம் ஆகி முந்தீர் கங்கை முதலான தீர்த்தம் ஆகி அறிந்தறியாத் திறத்தி னானும் உயிர்க்கு நலம். ஆர்த்தி நாஞும் அறியமை அகற்றி அறிவிப்பான் எவன் அச் சீர்த்தி யாளன் முருகனையே சேர்ந்து சரணம் அடைகின்றோம்.

(அ-வி) மூர்த்தி — உருவங் கொண்ட கடவுள், தலம் — சேத்திரம்; தீர்த்தம் — புண்ணிய நீர்த்துறை; முந்தீர் — (ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், மழைநீர் என்னும் மூன்று நீரை யுடையது: அல்லது பூமியை ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்னும் மூன்று தள்ளைகளை யுடையது) கடல். மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகியவற்றில் இறைவனது சாந்தித்தியம்

விளங்குதலால், அவை யாகி என்பட்டது. அறிந்தறியாத் திறத்தினான் — மக்களுடைய பசு அறிவினால் அறிய முடியாத தனித்தன்மை உடையவன். ஆர்த்தி — நுகர்வித்து, நிறைவித்து, கொடுத்து; அறியாமை அகற்றி அறிவிப்பான் — உயிர்களுக்குத் தனுகரண புவன போகங்களைக் கொடுத்துச் சிறிது சிறிதாக அறிவு வளர்க்கெய்து. பின்னர் மெய்யுணர்வு தந்து தன்னை அறியச் செய்பவன். சீர்த்தி — மிகுபுகழ்: சீர்த்தியாளன் — மிக்க புகழ் உள்ளவன், சேர்ந்து — அனுகியடைந்து. (இனி, அடைகின்றோம் என்னும் உள்பாட்டுத் தன்மை விணைக்குப் பொருந்தப் பலரும் கூடிச் சரணடைகின்றோம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.)

3

வேதம் அனைத்தும் அறிவரிய விளிர் தன் யாவன் விழுத்தகைய

வேத முடிவில் நடம் நவிலும் விமலன் யாவன் விளங்கு பர

நாத முடிவில் வீற்றிருக்கும் நாதன் எவன் என்குணன் எவன் அப்

போத முதலை முருகனையே புகழ்ந்து சரணம் அடைகின்றோம்.

(அ.வி.) வேதம் அனைத்தும் — இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் ஆகிய நால் வேதங்களும், விகிர்தன் — கடவுள் (உவகினின்றும் வேறுபட்டவன்); விழுத்தகைய — மேம்பாடுடைய, விழுத்தகை — பிறவற்றுக்கு இல்லாத சிறப்பு. வேதமுடிவு — உபநிடதங்கள்; விமலன் — மலமற்றவனாகிய கடவுள்; பர நாத முடிவு — நாதாந்தம் சிவதத்து வத்தின் உச்சி. நாதன் — தலைவன்; என்குணன் — தனவயத்தனாதல், தூயவுடம்பினாதல், இயற்கை யுணர்வின்னாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருந்துமை, முடிவிலாற்றற்றலுடைமை, வரம்பிலினப முடைமை யாகிய என்வகைக் குணங்கள் உடையவன். (அன்பர்கள் என்னுங்குணங்களை யுடையவன் என்ற லுமொன்று.) போத முதல் — ஞானவடிவாயுள்ள இறைவன்.

4

மண்ணில் ஓர் ஐங் குணமாகி வதிவான் எவன்நீர் இடை நான்காய் நன்னி அமர்வான் எவன் தீயில் மூன்றாய் நவில்வான் எவன்வளியில் என்னும் இரண்டு குணமாகி இயைவான் எவன்வான் இடையொன்றாம் அண்ணல் அவன் அம் முருகனையே அன்பாய்ச் சரணம் அடைகின்றோம்

(அ.வி.). மண்ணில் — நிலமாகிய பூதத்தின்கண: ஓர் ஐங்குணமாகி வதிவான் — நாற்றம், சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை என்னும் ஐந்து தன்மையனாய்த் தங்குவான், நீரிடை நான்காய் நன்னி அமர் வான் — நீரில் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை என்னும் தன்மையனாய் அனுகி யிருப்பவன், தீயில் மூன்றாய் நவில்வான் — நெருப்பில் ஒளி, ஊறு, ஒசை என்னும் மூன்று தன்மையனாய்த் தங்குபவன், வளியில் இரண்டு குணமாகி இயைவான் — காற்றின்கண் ஊறு ஒசை என்னும் இரண்டு தன்மையனாய்ப் பொருந்தியிருப்பவன், வானிடை ஒன்றாம் — வானின்கண் ஒசை என்னும் ஒரு தன்மையனாய் இருக்கும், அண்ணல் — பெருமையுடையவன். மண் முதலை ஐம்பெரும் பூதங்களுக்குக் காரணமான நாற்றம் முதலிய ஐந்தும் தன்மாத்திரைகள் எனப்படும். (ஐப்பு: திருவாசகம் போற்றித் திருவகவல், வரி 137—141; பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி... வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி)

5

பாச அறிவில் பசு அறிவில் பற்றற்கு) அறிய பரன் யாவன்

பாச அறிவும் பசு அறிவும் பயிலப் பணிக்கும் அவன்யாவன்

பாச அறிவும் பசு அறிவும் பாற்றி மேலாம் அறிவான

தேசன் எவன் அம் முருகனையே தேர்ந்து சரணம் அடைகின்றோம்.

(அ.வி.) பாச அறிவு — வாக்குக்களாலும் கலாதி ஞானத்தாலும் அறியும் ஆறிவு, [அஞ்ஞானம்] பசு அறிவு — ஆன்ம சொருப ஞானம் [சிற்றறிவு]. பயிலப் பணிக்கும் — நிகழும்படி ஆணையிடும், பாற்றி — நீக்கி, மேலாம் அறிவு — பதிஞானம். [ஓப்பு: மனம் வாக்குக் காயங்கள் வாயிலாக நிகழும் பாச ஞானத்தினால் சிவனை ஒருகாலும் அறிய முடியாதாதலாலும், ஏகதேச அறிவுடைய ஆன்மா திருவருள் அறிவித்தா லன்றி அறிய இயலாதிருத்தலாலும், சிவஞானத்தாற சிவனை அறிய வேண்டும். சிவஞான சித்தியார், சுபக்கம் சூ-9 அதி 1 திருவிளங்கம் உரை.] 6

வினைகள் செய்ய விடுவான் யார் வினையின் பயனைத் தருவான் யார் வினையின் தன்மை உணர்வித்து வீடு விழையச் செய்வான் யார் வினையின் ஓப்பு வருவித்து வினையின் நீக்கி அருள்வான் அவ் வினைகள் பற்றா முருகனையே விரும்பிச் சரணம் அடைகின்றோம்.

(அ.வி.) வினைகள் செய்ய விடுவான் — ஆணவத்தோடு அத்துவிதமாகக் கிடந்த உயிர்களுக்குத் தனுகரண புவன போகங்களைத் தந்து, இச்சை, செயல் உணர்வு களைத் தூண்டி வினைகள் செய்ய உபகரிப்பவன்; வினையின் பயனைத் தருபவன் — வினைப் பயன் தானே உயிரை வந்து சேராமையால், அதனை உயிருக்கு ஊட்டுபவன்; வினையின் தன்மை உணர்வித்து — நல்வினை பொன் விலங்கும், தீவினை இரும்பு விலங்கும்போல் உயிரைத் தளைப்படுத்தி, மேலும் மேலும் பிறவிகளுக்குக் காரணமாகும் என்னும் உணர்வை உண்டாக்கி; வீடு விழையச் செய்வான் — அவ் விருவகை வினைகளினின்றும் விடுதலை பெறுதலாகிய முத்தியை விரும்பிநாடச் செய்பவன்; வினையின் ஓப்பு — இருவினை யொப்பு [புண்ணிய பாவங்களையும் அவற்றின் பயன்களையும் பிற விக்குக் காரணமானவை எனக் கண்டு, ஒப்பநோக்கி, அவற்றை வேண்டாது நிற்றல்.] வினையின் நீக்கி அருள்வான் — மேற்சொன்னவாறு இருவினை யொப்பாகிய சமன் நிலை வந்தவனது அறிவின்கண் முதல்வனுடைய திரோதான சத்தியானது அருட் சத்தியாக மாறிப் பாசப்பற்று நீங்கும்படி செய்யும்; அது சத்திநிபாதம் எனப்படும். இருவினை யொப்பு வந்தவன் சிவ புண்ணியங்களைப் பயன் கருதாதுவர, அந்திலையில் மலசத்தி மெலிந்து நீங்குதற்கு உரிய பருவத்தை அடையும், இது மலபரிபாகம் எனப்படும் ஆகவே இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம் ஆகிய நிலைகளை வருவித்து, இறைவன் ஞானகுரவன் மூலமாக ஞானத்தை உணர்த்தி முத்தியை அருள்வான் எனக். 7

அழகுக் (கு) எல்லாம் ஊற்றான அழகே உருவாய் அமைந்தான் யார் அழகும் நன்றும் உண்மையுமாம் அம்முப் பண்பும் உள்ளவன் யார் அழகை எண்ணி இன்பமுறும் அகத்துக் (கு) அழகு தருவான் அவ் அழகன் கொக்கூர் முருகனையே அன்பாற் சரணம் அடைகின்றோம்.

(அ.வி.) முருகு என்பதற்கு அழகு, இளமை, நறுமணம், தேன், எழுச்சி என்னும் பொருள்கள் உண்டு, அப்பண்புகள் எல்லாம் உள்ளவன் முருகன், உலகத்துக் காணப்படும் எல்லா அழகுகளுக்கும் ஊற்றுய் உள்ளவன் முருகன், அந்த அழகை ஆசையின்றி நயக்கும் உள்ளங்களுக்கு அழகு தருபவன் முருகன். அவன் அழகாகவும் நன்மையாகவும் உண்மையாகவும் உள்ளவன். உள்ளம் அழகியவர் சீவன் முத்தராவர். 8

கொக்கூர்க் குமர கிருபாகரர்

அருள் வேட்டல் விண்ணப்பம்

பஞ்சகம்

ஆசிரிய விருத்தம்

காப்பு

தம்பிமீதா மைங்கவிகள் தாமே நிறைவதற்குத்
தும்பிமுகன் தாளே துணை.

1. உலகினோர் தேவர் யாரு முனர்கிலா நீர்மைத் தாகி
யோங்கிய கருணை தானேயுருவமா யிலங்கு சோதி!
அலைதரு மவுணர் சேனை யழிந்திட வேல்கைக் கொண்டே
அனைத்துல கின்ப மெய்த வடியவர் நெஞ்ச மேவி
யுலவிடுங் குமரா! கொக்கூ ருறைதரு கிருபா மூர்த்தி!
யுனதருள் வேட்டு நின்றே னுறுதுணை யருளி வெய்ய
பலதுய ரவலம் போக்கிப் பாவநின் றுய்த்துக் காக்கும்
பதமலர் பணிந்து போற்றிப் பரவுதற் கருள்செய் வாயே!

2. கறையணி நிமலன் றந்த கடவுளே! கிருபா மூர்த்தி!
கருதிடு மடியார் தங்கள் கவலையை யொழித்துப் போக்கிக்
குறைதவிர்த் துணர்வு ஞானங் கொடுத்தருள் குமர வேளே!
குணமிலே னிடும்பை தீரக் குரைகழல் காட்டி யென்ற
னிறைதுய ரஸ்ல ஸீக்கி நிலைபெறு கருணை நல்காய்
நிருதரை யொழித்த வீரா! நின்மலா! பாவந் தீர்க்கு
மிறைவுனே! செயலொன் றில்லே னிடர்துடைத் தயர்வு தீர
வேழையேற் கிரங்கு கண்டா யின்னருள் கிடைக்கு மாறே,

3. கருணையே யுருவ மான கதிரொளிப் பிளம்பே! யுன்றன்
கழலினை கருத்திற் கொண்டேன் கவலையி ஸீங்கி வாழு
மருணைனந் திரங்கி வாடு மறிவிலாச் சிறியே னுய்ய
வருசிலநீ வருதல் வேண்டு மருவினை யகலப் போக்கித்

தெருளினால் துணர்வி லுய்த்துத் தாய்நின் னருளிற் ரேக்கிட்
தேசொடு வாய்மை யின்பந் திகழ்ந்திட நல்கு கண்டாய்!
பொருள்ளைந் துய்வோ துய்க்கும் போக்கியப் பொருளே! கோளில்
புன்மையேற் குணரு ஞானம் பொருந்திடக் காட்டு வாயே!

4. அன்பினுக் கண்பாய் மேலு மழகினுக் கழகாய் மன்னி
யாருயிர்த் துணையு மாகி யரும்பெறன் மணியு மாகி
யின்புசெய் யமுத மாகி யின்னருள் சரந்து மாய
விருள்களைந் திலங்கு ஞானமீந்தருள் குருவு மாகித்
துன்பினி லுழலா வன்னம் துணைவனுந் தானே யாகி
சோதியா யிலங்குந் தேவே! சொல்லுவ தறியே னுள்ள
மன்னிய முதலே! கொக்கூர் மலர்ந்தருள் கிருபா மூர்த்தி!
மாறிலா வள்ளி பாகா! மகிழ்ந்தெனை ரட்சிப் பாயே!

5. தெய்வ தயானை யோடுந் தேசலாம் வள்ளி யோடுந்
திருவெழில் பரந்து காலந் திகழ்தரு மழூர வீரா!
உய்வதற் குறுதி காணே னுராணாடு வுயிருந் தானு
முன்னருட கண்ண தென்னு முணர்வினி லோங்க வேண்டும்
கைதனி வயிலி னோடுங் கண்களிற் கருணை பொங்கக்
கருதிநீ வருதல் வேண்டுங் கண்ணுத னல்குஞ் சேயே!
கொய்ம்மலர் தூவி யன்பர் குறையிரந் தார்க்குங் கொக்கூர்
குவலிடுங் கிருபா மூர்த்தி! குமரனே யருள்வாய் போற்றி!

31-03-1966

மு. சின்னத்தார்பி

(புதுக்கோவில் மஹா கும்பாபிஷேக மலரிலிருந்து)

—
வேலும் மயிலுந் துணை
குருவருள் வேண்டல்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிந்திக்கத் தோன்றுமோ ரான்தம் பேச வரிதெனக்குச்
சிந்தையிற் ரோன்றிச் சணப்போழ்து நின்று மறைந்துவிடும்
நின்தம் தாக்கிடும் வலியெனக் கிலலை நின்மலனே
வந்தித்தே னுன்னை வலிதந் தெணையாக்க அுன்பரமோ? 1

குருவாகி வந்தென்னைக் கோதாட்டுங் கால முண்டுகொலோ
அருவா யுருவா யருவரு வாகு மறுமுகவா
அருவினை யுள்ளோன் பிதற்று மாக்கரையுன் செவிக்குறுமோ
பரவுவார் பாவ மறுப்பா யெனுஞ்சொல் பழுதுறுமோ. 2

இப்பிறப் பொவ்வா தெனினு மினியோர் பிறவியினில்
தப்பாதுன் வார்த்தை பெறவிழைந் தேன்கிரு பாகரனே
குப்பாய வாழ்விது போதும் மிகமிக்க கோதுடைத்து
நிப்பாசை யெற்றுக்கு நாயகன் சேவடி நந்தமக்கே, 3

எத்தனை வாழ்வு வரினு மசையேனுன் வார்த்தைபெறின்
பக்தர்கள் முத்தம் பகிர்ந்து கொளுங்கிரு பாகரனே
சுத்த வனுபவந் தோன்றிட வேண்டுந் துணை செய்குவாய்
நித்திய தின்மல நீடு பராபர நீர்மையனே. 4

பழனியி லாண்டியாய் மேயினை யோகம் புணர்த்துதற்கு
மழலை மொழிவள்ளி மன்னிடப் போகம் புரிந்துநின்றாய்
தழல்விழிச் சூரனை யெல்க வடிவிற் காய்ந் தழித்தாய்
பழவினை தீரவோர் வார்த்தை புகர்வ துனக்கரிதோ. 5

ஒரு வார்த்தை பேசி யுன்தருட் பார்வை பெறவிழைந்தேன்
வருமக வாதி யுறவோ ருதவார் நமன்வருங்கால்
கருவா யுலகினுக் கப்புற மாங்கிரு பாகரனே
தருவா யுனது திருவடிக் கிழோர் தலைமறைவே. 6

பூரிய ரேனுந் தமையடைந் தாரைப் புரந்திடுவார்
வேரியந் தார்விறல் வேல்முரு காவுனை வந்தடைந்தால்
சீரிய நன்மொழி பேசியுன் றாடலை மீது வைத்துக்
கோரிய தந்து குறியில் நிறுவிட வேண்டுவனே. 7

ஆதெழுத் துள்ளே யறவென் செவியில் முனுமுனுத்து
நீறை நோக்கி நினைவின் கருவை நிலையழித்து
நாறு மலர்கொடு தாவி வழிபடு மாறுமொழிந்
தாறு மொரு பெரு மர்ன்தம் பொங்க வருள்குருவே.

8

திருச்சிற்றும்பலம்

(அரும்பத விளக்கம்). (1) நி ந்தம் = தனியுரிமை; (2) கோதாட்டும் = (கோது = குற்றம், ஆட்டும் = போக்கும்) பாவம் முதலிய குற்றங்களைப் போக்கும்: அருவினை = போக்குவதற்கு அரிய வினை: ஆசரை = (ஆச = குற்றம்) குற்றமுள்ள சொற்கள்: (3) குப்பாய் வராழ்வு = உடலோடு கூடிய இவ்வாழ்க்கை (குப்பாயம் = சட்டை): கோது = குற்றம்: நப்பாசை = வீணான ஆசை: (5) எஃகம் = வேல். 6) தலை மறைவு = புகவிடம்: ஒதுக்கிடம் (7) வேரியம்தார் = தேன் பொருந்திய அழகிய மாலை; தாடலை = (தாள் + தலை) குறி = இலக்கு. (8) ஆதெழுத்து — முருகனுக்குரிய மந்திரம்; அது குமாரயநம் என்பர்;

31 - 05 - 1984

அ. நாகலிங்கம்

— உ —
முருகன் துணை

கொக்கூர்ச் சிவசுப்பிரமணியர் கலிவெண்பா

காப்பு

ஓங்குசீர்க் கொக்கூர் உறைகிரு பாகரனைப்
பாங்காக வெண்கலியாற் பாடுதற்குத் — தீங்கொன்றும்
வாராமற் காத்தருஞம் வாரணத்தை நெஞ்சமே
நேராகச் சிந்திப்பாய் நீ.

நால்

சீராருங் கொக்கூர்ச் சிவசுப் பிரமணியப் பேராளா எங்கள் பெருமானே — ஆராத	1
காதலினால் உன்னைக் கலிவெண்பா வாற்பாடும் போதமிலேன் குற்றம் பொறுத்தருள்வாய் — நாதனே	2
ஊரும் பெயரும் உருவுமில்லா யானாலும் ஒரும் உளத்தார் உணர்ந்துயயப் — பாருவகில்	3
ஆறிரு தோனும் அருணமுகம் ஓராறும் நீறணி நெற்றியும் நீளவேலும் — பேறருஞம்	4
செம்மலர்த் தாளிணணயும் சேயிழையார் சேர்மார்பும் அம்மயில் மீதமரும் அன்புருவும் — செம்மையாக்	5
காட்டி அருள்புரியும் கந்தக் கடவுளே பாட்டிற் குகதாசர் பன்னுவதைக் — கேட்டிட நீ	9
ஸழத் திருநாட்டில் என்றுமுள செந்தமிழும் ஊழைத் தொலைக்கும் உயர்நெறியும் — வாழுஞ்சீர்க்	7
கொக்குவிற் கோயில் குறித்தமர்ந்தாய் — கோமானே பக்குவரை ஆட்கொள்ளப் பார்த்திருப்பாய் — ஒக்கவே	8
பல்லுயிர்க்கும் வாழ்வளித்துப் பாரித்து வீட்டருள எல்லையில்லா ஆடல்புரிந் தெஞ்ஞான்றும் — சொல்லரிய	9
பேரருட் சோதியாய்ப் பேரின்ப வாரியாய் வீரவேல் ஏந்தி விளங்குவாய் — பாரகத்துக்	10
கானக் குறமகளைக் காதல்மண்ஞு செய்துதெய்வ யானைகரம் பற்றியதும் யாமறிவோம் — ஞானவேல்	11
அங்கையிற் பற்றி அபயகரம் மார்பணைத்துத் திங்கள் முகங்காட்டும் தெய்வமே — சங்கரற்(கு)	12
ஓங்கார மெய்ப் பொருளை ஓதிய சற்குருவே பாங்காகப் பாரியங்கப் பார்த்திருப்பாய் — ஆங்காங்கே	13

குன்றுதோ றாடல் புரிவாய் குமரேசர்	
என்றும் இளையாய் அழகியாய் — நன்றுடையாய்	14
ஆறுபடை வீடுடையாய் அன்பரிடர் தீர்த்திடுவாய்	
மாறுபடும் மும்மலத்தை மாய்த்தருள்வாய் — வீறுடையாய்	15
சிந்தைக்கும் எட்டாச் சிவந்தானே பேரருளால்	
தந்தையாய் உன்னைச் சரவண்ததுத் — தந்தகதை	16
சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தேறினேன் மும்மலமாம்	
பந்தம் அறுத்துப் பரமுத்தி — தந்தகுளல்	17
குரன்போர் என்று துணிந்தேன் முருகாநீ	
பேரன்பாற் செய்யும் பெரும்போர்தான் — காரண	18
காரியமாய் ஐந்தொழிலும் காலமெல்லாம் செய்துவரும்	
சிரிய தெய்வ விளையாட்டே — காரியலும்	19
கந்தரத்தர் மாலைக் கதிரவனை ஒப்பரெனில்	
கந்தாநீ காலைக் கதிரவனே — சந்ததமும்	20
அப்பனும் மெந்தனும் அத்துவித மாவிரென்றே	
ஒப்புமையால் எண்ணி உள்நெடுநிந்தேன் — செப்பமாய்	21
ஒன்றே பரம்பொருளென்று) ஓர்ந்தேன் உள்க்கமலத்(து)	
உன்றாள் இனைவைத்தேன் உன்னருளை — என்றென்றும்	22
வேண்டி அழுகின்றேன் வேலவா வெவ்வினைதான்	
சண்டி உருவான இவ்வுடலாம் — கூண்டில்	23
இருக்கும்போ(து) உண்ணருளை எய்தேனேல் மேலும்	
பெருக்கி வினையைப் பிறப்பேன் — கருக்குழியில்	24
இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ	
அப்பிறப்பில் உன்னை அறிவேனோ — இப்பொழுதே	25
பாராயோ என்முகத்தைப் பார்த்தொருகால் என்செவியில்	
தாராயோ வார்த்தையொன்று தந்தல்லன் — சேராமல்	26
ஆட்கொள்ள மாட்டாயோ ஆறுதலும் கூறாயோ	
வாட்கண் மடவார் மனவாளா — நாட்கமலம்	27
ஒக்கும் திருமுகங்கள் ஓரா(று) உடையோனே	
குக்குடம் ஒங்கும் கொடியோனே — சொக்கனே	28
கந்தா கடம்பா கதிரவேலா காங்கேயா	
மைந்தா மயிலாளி மால் மருகா — எந்தாயே	29
சேந்தனே செட்டை சிவபாலா தெய்வானை	
காந்தனே வள்ளி கணவனே — ஏந்தலே	30
செந்தமிழ் ஆசானே சிற்பரனே அற்புதனே	
சிந்தைநோய் தீர்க்கும் சிவக்கொழுந்தே — சந்தரனே	31
தேவசே னாபதியே சேவற் கொடியோனே	
மூவரு மாய்நின்ற மூர்த்தியே — பாவசி	32
பன்னிரு கையோனே பார்வதி நந்தனா	
என்னிரு கண்மணியே என்னுயிருக்கு) — இன்னுயிரே	33

நேயத்தால் உன்னை நினெந்துருகும் அன்பருக்குத்	
தாயிற் சிறந்தருள்வாய் தண்டமிழை — ஆயுங்கால்	34
உண்டாகும் இன்பமநீ உண்மைப் பொருஞுமநீ	
தண்டமிழே உன்வடிவம் சன்முகனே — பண்டைநால்	35
சேயோன் எனக்கூறும் தெய்வமநீ செம்பொருள்நீ	
தூயோர் சிவமென்றும் சொல்வருனை — தீயோரைத்	36
தண்டித்து நல்லோரைத் தாங்குவாய் அன்றியுனைக்	
கண்டிக்கும் மிண்டருக்கும் கண்ணளிப்பாய் — எண்டிக்கும்	37
எத்துகின்ற வேலானே எண்கு ணனே எய்தினரைக்	
காத்தருஞும் ஈகனே கந்தழியே — தோத்திரங்கள்	38
சொல்லித் தலைமேல் துணைக்கரங்கள் கூப்பினேன்	
அல்லல் தவிர்க்காயோ ஆறுமுகா — நல்வியல்(பு)	39
இல்லேன் எனிலும் இறைவாநீ அன்றெனது	
கல்லா மனத்தைக் கனிவித்தாய் — பொல்லா	40
வினையேனை இன்றுகை விட்டதேன் வேலா	
உனையே நான் பற்றாக உள்ளேன் — எனையாரும்	41
என்றெடுப் பாரில்லை ஏனென்பார் தாமில்லை	
மூன்றுமலத் தாலழிவேன் முன்னவனே — ஈன்றெடுத்த	42
அன்னையும் அப்பனும் ஆவாய்நீ என்றுதான்	
எந்தேரும் நம்பி இருக்கின்றேன் — மின்னொளிரவேற்	
கையனே பொல்லாக் கலியுகத்தின் கேடெல்லாம்	
யெய்நான் கண்டுமனம் வேகின்றேன் — கையற்று	
நீதிகெட்ட மாணிடரை நின்றொறுப்பாய் நீயென்றே	
வேதனையைத் தாங்குகின்றேன் வேலவனே — மேதினியிற்	
பேராசைப் போட்டிகளும் பேரழிவும் போர்வெறியும்	
தீராக் கொடுநோயும் திங்குகளும் — நேராத	
நல்லயகம் தோன்றுமோ நானிலந்தான் வாழுமோ	
வல்லவனே வேண்டும் வர மருள்வாய் — வல்லவுணர்ச்	
செற்றவனே உன்றன் திருக்கோயில் நின்றோங்க	
நற்றமிழும் சைவமும்வாழ் நாடோங்க — மற்றெனது	
நெஞ்சத்தின் மாசெல்லாம் நீக்கி நினைவிலுன்	
கஞ்சத்தாள் வைக்கக் கருணைசெய்து — வஞ்சச்	49
செடியாரும் வல்லினைவேர் சேரவகழ்ந் துன்றன்	
அடியாம் நிழல்வைத் தருள்,	50

— ० —

ஆக்கியோன்

05 - 11 - 1993 கொக்குவில் செ. வேலாயுதபிள்ளை
தொரந்தோ. (இப்போது கண்டாவிற்
புலம் பெயர்ந்து உறைபவர்)

விளக்கக் குறிப்புகள்

கண்ணி 4: பேற்றுஞம் = (பேறு+அருஞம்) வீடுபேற்றை அளிக்கும்

கண்ணி 5: அம்மயில் = அழகிய மயில்

கண்ணி 6: குதாசர் — கொக்குவில் சபாரத்தின முதலியார்,

கண்ணி 7: ஊழைத் தொலைக்கும் உயர் நெறி - சைவம்

கண்ணி 13: பாங்காகப் பார் இயங்கப் பார்த்திருப்பாய் - உன் முன்னிலையில் உலகம் நன்கு நடைபெற நீ பார்த்து இருப்பாய் என்பது கருத்து.

கண்ணி 20: காரியலும் கந்தரத்தர் — கருமை நிறம் பொருந்திய கழுத்தையடைய நீலகண்டரான சிவபெருமான்; கந்தரம் — கழுத்து, கார் கருமை. சிவபெருமான் மாலைச் சூரியன் போன்றவர் என்றால், முருகன் காலைச் சூரியன் போன்றவர். காலைச் சூரியனும் மாலைச் சூரியனும் ஒன்றே என்னும் ஒப்புமையால் முருகனும் சிவனும் ஒருவரே என்பது தெளிவாகும்,

கண்ணி 21: சந்ததமும் — எப்போதும்: அத்துவிதம் — இரண்டன்மை தந்தையென்றும் மகன் என்றும் சொல்லப்படும் சிவனும் முருகனும் இருவரல்லர்; ஒருவரே,

கண்ணி 24: மேலும் வினையைப் பெருக்கிக் கருக்குழியில் பிறப்பேன் என்று கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

கண்ணி 28 : நாட்கமலம் — அன்றலர்ந்த செந்தாமரை: குக்குடம் — கோழி சேவல். சொக்கன் — அழகன்

கண்ணி 29: மைந்தா வலிமையுடையவனே (மைந்து — வலிமை)

கண்ணி 30: செட்டி முருகனுடைய பெயர்களுள் ஒன்று.

கண்ணி 32 பாவகி என்பதும் முருகன் பெயர்; அக்கினியில் தோன்றியவன் என்பது பொருள்.

கண்ணிகள்-34, 35: தண்ணிய இயல்புள்ள தமிழ் மொழியை ஆராயும்போது உண்டாகும் தமிழினபம் முருகனே; அவ்விதம் தமிழை ஆராய்ந்து காணும் உண்மைப் பொருஞம் முருகனே; முருகனுடைய வடிவமே தமிழாகும்;- முருத (ம+உ+ர்+உ+க+உ) என்னும் பெயர் தமிழில் உள்ள மெஸ்லினம், இடையினம், வல்லினம் ஆகிய மூன்றின எழுத்துக்களாலும் அமைந்தது அன்றியும். தமிழ் என்பதற்கு இனிமை என்பதும் ஒரு பொருள்; மேலும், தமிழில் பன்னிரு உயிர் எழுத்துகள் இருப்பது போல முருகனுக்கும் பன்னிரு தோள்கள் உண்டு; தமிழில் உள்ள ஆய்த எழுத்துப்போல, முருகன் கையில் வேல் உள்ளது; தமிழின் பதினெட்டு மெய்யெழுத்துகள் போல முருகனுக்கு (நெற்றிக் கண் உள்ளிட்டு) மூவாறு கண்கள் உள்ளன. இவ்வாற்றால் தமிழே முருகன் வடிவம் என்பர்.

கண்ணி 36; பண்டைநூல் என்பது தொல்காப்பியத்தை, அந்நால் 'சேயேரன் மேய மைவரை யூகும்' (பொருள். அகத்திணையியல் கு, 5) என்று முருகனைக் குறிப்பிடுகின்றது, இனி, மற்றொரு பண்டை நூலான திருக்குறள் கடவுளைச் செம்பொருள் என்று கூறுகிறது; "பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பதறிவு" (358) சேயோன், சேந்தன், செம்பொருள், சிவன் என்னும் பெயர்கள் எல்லாம் 'செம்மை', 'சிவத்தல்', 'சிவப்பு' என்னும் ஒரே பொருள் குறிக்கும் வேர்ச் சொல்லிவிருந்து பிறந்தவை, 'சிவன்' என்னும் பெயர் பண்டைத் திராவிட மொழியிலிருந்து ஆரிய மொழிக்குப் போய், அங்கிருந்து பின் தமிழுக்கு வந்தது என்பார் ஆராய்ச்சியாளர், இக்கருத்தை வலியுறுத்துவதுபோல, அப்பார் சுவாமிகளும், "சிவனென்னும் நாமம் தனக்கே யுடைய செம்மேனி யெம்மான்" (திருவிருத்தம், தனி, 9) என்று பாடியுள்ளார்.

கண்ணி 37; மிண்டர் = அறிவில்லார்; முரடர், கண்ணளிப்பாய் — கருணை காட்டி, அறிவுக் கண்ணைத் திறக்கச் செய்வாய். எண்டிக்கும் — எட்டுத் திசைகளிலும்

கண்ணி 38: என்குணன் — அன்பர்கள் ஏற்றிக் கூறும் குணங்களை உடைய வன்: இனி, சைவநூல்கள் இறைவனுக்குக் கூறும் தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாகங்களினீங்குதல், பேரருஞ்சிடமை, முடிவிலாற்றலுடைமை. வரம்பிலினபழுடைமை என்னும் எட்டு வகைக் குணங்களையுடையவன் என லுமாம், கந்தழி — ஒரு பற்றுந் கோடுமில்லாது தானேயாய்த் தனித்துநிற்கும் பரம்பொருள்.

கண்ணி 40: கல்லா மனம் = கல்லாம + மனம் = கல்லாமனம், கல்போன்று வலிய மனம்; இனி, கடவுளுண்மை அறியாத மனம் என லுமாம்.

கண்ணி 45: நின்றொறுப்பாய் (நின்று — ஒறுப்பாய்) — காலம் தாழ்த்தி, உரிய காலத் தில் தண்டிப்பாய் 'அரசன் அன்றெறுப்பான், தெய்வம் நின்றொறுக்கும்' என்ற முதுமொழி காணக.

கண்ணி 48: வல்லவுணர்ச் செற்றவனே — வலிய சூரன் முதலான அசரரை வென்ற வனே. திருக்கோயில் நின்றோங்க = உனது திருக்கோயில் உலகிலே நிலைபெற்று நின்ற மேன்மேலும் சிறப்புறுக.

கண்ணி 49; கஞ்சத்தாள் — தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகள்: கஞ்சம் — தாமரை

கண்ணி 50 : செடியாரும் வல்லினைவே; — அடர்ந்து வளர்ந்து, ஆழமாய் - வேர்விட்டுப் பெருகும் புதர்போன்ற கொடிய வினையின் மூலத்தை; சேர அகழ்ந்து — ஒருங்கே முற்றாகக் களைந்து; அடியாம் நிழல் வைத்து அருளுதல் என பது முத்தியினபம் தருதலாகும்.

—
சிவமயம்

எட்டிக்குடியேசல்

வெண்பா

மாசின் முருகேயருக்கு மாதுதெய்வானைக்கு
மேசநே ரிட்டதையா ஸியம்பவே — காசினியிற்
செஞ்சடில நின்றவெழிற் நேர்கயமுகத்தோன்
கஞ்சமலர்த் தாளினையே காப்பு.

காசினியோர் புகழுமெட்டிக் குடிவேலவர்
கதவைத்திறக்குமே சற்பட — எழில்
கதவைத்திறக்குமே சற்பட.

முழிகவாகனமிதேறும் விநாயகன்
முளரிமலரடியேகாப்பு — எழில்
முளரிமலரடியே காப்பு

செய்யவடிவேலேந்து முருகர்வருகிற
சேதியறிந்தாளந்தமாது — தெய்வ
யானையறிந்தாளப்போது

பரிவுடன்வடிவேலர் முருகர்வாறாரென்று
படக்கென்றடைத்தா ஸிப்போது — கதவை
சடுக்கென் றடைத்தாஸிப்போது

அடைத்தகதவுந் தெரியாமலே முருகேசர்
ஆசையினாலே மதிமயங்கியே — யவள்
ஆசையினாலே மதிமயங்கியே

தடதடவென்று விரைவினிலேவந்து
தட்டினார் கையினாற்றானே — கதவை
தட்டினார் கையினாற்றானே

செண்பகவதியடி கதவைத்தட்டித்தட்டி
திறவென்று சொன்னவராரோ — இந்த
தெருவினில் வந்தவராரோ

எந்தன்கண்மணியே யறியாயோநான்
தான் எட்டிகுடிவேலவனானே — பெண்ணே
எட்டிகுடிவேலவனானே

எட்டிகுடியைவிட்டு விரைவினி விரவிலே
எப்படிவந்தீர் சொல்லும் சுவாமி — நீர்
எப்படிவந்தீர் சொல்லும் சுவாமி

மாதுநின்முகமதி யொழியைக் கொண்டுவந்தேன்
மாதரசே யிந்தவேளை — எழில்
மாதரசே யிந்தவேளை

இந்தவேளையிருகாத வழிநடந்து
 எல்லிதமிற்டந்து வந்திரோ — சுவாமி
 என்னிதமிந்தந்து வந்திரோ — சுவாமி
 கட்டமகியுன்னை மனதில் நினைந்தபோதே
 காதவழிபுமரைநாழியே — ஒரு
 காதவழிபுமரைநாழியே
 அரைநாழியும் மெவிட்டுப் பிரியானே
 அந்தவள்ளி அறியாமலோடு வந்திரோ — அவள்கு
 தீரியாமலோடு வந்திரே
 அந்தவள்ளியெவிட்டு உந்தனமுகத்தைகான
 ஆசைகொண்டு ஜூதவந்தேன் — பெண்ணே
 யாசைகொண்டு கானங்வந்தேன்
 கானங்வந்ததிலென்ன வாயிரமாகவே
 கைப்பொருள் கொண்டுவந்திரோ, சுவாமி
 கானிக்கை சீகரண்டுவந்திரோ
 வேணுமென்றால் தடையல்லாம், நானிங்கே தருகிறேன்
 விரைவுடனே சொல்லுவாயே — பெண்ணே
 விரைவுடனே சொல்லுவாயே
 சொல்லுவதுமில்லையுமதுபொருளும்தவண்டாம்
 துரிதத்தில் போம் நேயாள்விடே — சுவாமி
 துரிதத்தில்போம் நேயாள்விடே
 தேசமில்லாதவள் போல்நீ பேசுகிறாய்
 நித்திரை மயக்கமோ — பெண்ணே
 உங்கு நித்திரை மயக்கமோ
 நித்திரைவிட்டுநீர் வருவீரன்றுநினைத்
 திருப்பாளை வள்ளி போம் போம் — சுவாமி
 நினைத்திருப்பாளை வள்ளி போம் போம்
 போமென்றுநீர்சொல்ல ஞாயமல்லவே
 நாம்போனாலென்ன கெட்டுப்போகும் — பெண்ணே
 போனால் ஏன்ன கெட்டுப்போகும்
 கெட்டுப்போகாதத்த சுட்டக்கல்விகளைல்லாங்
 கேட்பாரார்நீர் சொல்லும் — சுவாமி
 இங்கு கேட்பாரார் சொல்லும் சுவாமி
 கேட்கச்சொல்லியேயுன்னையாரடிக்கிறாரிப்போ
 கேவலமெனையிகழாதே — பெண்ணே
 கேவலமெனையிகழாதே
 இகழுவும்பேசவு மென்னாலாகாதந்த
 இனியவுள்ளிக்கே யொக்குந்தானே — சுவாமி
 இனியவுள்ளிக்கே யொக்குந்தானே
 ஒக்கவெளை யதைத்தா ஹுன்னையெனிப் பிரியேன்
 இறுதிசொன்னேன்மண்டலமறிய — பெண்ணே
 உறுதிசொன்னேன் மண்டலமறிய

மண்டலம்புசற்றி வேலூவந்து முருகரே
 வார்த்தைவழிங்க வந்திரோ போம் — போம்
 வார்த்தைவழிங்க வந்திரோ
 வார்த்தைபழிடதான் வல்லவளவுவன்
 மனத்திற் கோபஞ்செய்யாதே — பெண்ணே
 மனத்திற் கோபஞ்செய்யாதே
 போதும் போதுமிந்த உபசாரவார்த்தைசொல்லி
 போதிக்கவந்தாயோநீர் சுவாமி — இப்போது
 போதிக்க வந்திரோ நீர்சுவாமி
 கன்னியன்மனமிருக்காதுகன்னவிது
 காலுநோகுதடி கண்ணே — யெந்தன்
 காலுநோகுதடி பெண்ணே
 முள்ளுமிதியடி முனைமேலே நிற்பார்க்கு
 முந்திக்கால் வலிக்குமோசாமி — அவர்
 தந்திரவித்தைத்தான் சுவாமி
 அன்னமே குயிலே நீவந்து
 கதவு திறப்பாயே — பெண்ணே
 நொந்துமனதிருக்காதே
 கதவைத் திறவென்ப் புதன்மாய் பேசுகிறீர்
 கைப்பொருள் கொண்டு வந்திரோ — சுவாமி
 செப்படி வித்தைத்தானோ
 குன்றக்குடியினில் இன்றுகாணிக்கைவைத்த
 கொலுக்களிருக்குது தாறேன் — பெண்ணே
 கொலுக்களிருக்குது தாறேன்
 பஞ்சணைவள்ளியைக் கொஞ்சியிருந்தவள்
 பாதத்திலிட்டு நீர்பாரும் நல்ல — சோதிப்
 பிரபையதாகும்
 தைப்பூசநாளினிற் காணிக்கையாய்த்தந்த
 தண்டைகளிருக்குது தாறேன் — பெண்ணே
 கொண்டுகளிப்பதுக்கரே
 வைப்பாட்டிவள்ளியின் கூட்டுக்குச்சென்றநீர்
 வைத்தவள்காலுக்கும் — அவள்
 சித்தமாயிருந்திடச் சேரும்
 சித்திராழூரணைசேர்த்து வைத்திருக்கிற
 செவ்வந்திமாலைகள் தாறேன் — பெண்ணே
 சினத்தைத்தணித்துநீசேரும்
 தேவதேவாவிந்தப் பூருவநகைகளைத்
 திருடியெடுத்து வந்திரோ — சுவாமி
 கருதியெடுத்து வந்திரோ
 இந்திரஹோகத்து வெள்ளையானைவந்திருக்கிற
 தணைக்கண்ணாலுற்றுப்பாரும் — எந்தன்
 மனதுப்புண்ணைச் சற்றேதிரும்

கண்ணினாற் பார்ப்ப தென்பெண்ணாய்
வளர் ந்தெனைக் காத்துக்கொடுத்துங்கையில் — நல்ல
சுத்தித்துப்போகவோ சுவாமி.

இந்தக்கதவினைத் திறக்கவேமந்திரம்
இருக்கிற தென்னிடம் பாரும் — பெண்ணே
சிரித்திடக்காட்டுறேஞ்சீரும்

தட்டிக்கதவினைத் திறந்திடனானும்மைத்
தமுவியணைகுவேன் சுவாமி — உம்மைக்
கொழுவிப்பிணகுவேன்பாரும்

ஜந்துடனாறேற்றுத்து ஒதியேதட்டிட
ஆவென்று திறந்தது தாஞும் — மெல்ல
ஒவென்று வந்தனன் காரும்.

திறந்திடுபொழுதனிற் பூமஸூபொழிந்திடத்
தெய்வாணையுஞ் சேர்ந்தாள் — பூமி
உய்வது சத்தியந்தானே.

முற்றிற்று

திருமுருகண் தாண்டகம்

(பக்தியில் மலர்ந்த பாடவுகள் எனக்குறிப்பிலும் கொக்குவில் தம்பு திருஸ்னபிள்ளை அவர்களால் 29.03.69 இல் வெளியிடப்பட்ட “திருமுருகண் தாண்டகம்” என்னும் பிரபந்தத் திலிருந்து எடுக்கப்பட்டனவு)

பணிவிடையோர் மயங்கத்திலும் மாழிசைய் வான்காண்
பரசிவனின் குழுமார்த்தி மாழியை நான்காண்
பிண்முகனுக் கிளையகுப் பெருமான் தான்காண்
பிரணவழும் சொருஞ்சுமான் பிரமம் தான்காண்
தனிகைவெற்றை நீங்காத தலைவன் தான்காண்
தாவரசங் கமப்பொருவாய் மனளி னான்காண்
தனிந்தவர்முன் தேசியாய்நின் றருளு வான்காண்
திருநல்லூ ரான்காணேன் துந்தை தானே

★ ★ ★

பிரியாவ ணர்வுசெயல் நீயே போற்றி
பேச்சூத மண்டங்க னானாய் போற்றி
தெரியாவ ணுக்களில்தா னானாய் போற்றி
தெளிவுற்றெரா ஸிபெறவுல கானாய் போற்றி
விரியாவ ணுவினுள்ளு யிர்ப்பாய் போற்றி
விண்ணுவுலகு மண்ணுவுலகாய் விரித்தாய் போற்றி
கரியானை யுரிப்பார்த்தோன் மைந்தா போற்றி
கதிரமலைச் சண்முகனே போற்றி போற்றி

★ ★ ★

A வென்றிமால வணக்காக்க வல்லாய் நீயே
வெண்ணீற ணிந்துலாவும் வேலன் நீயே
சென்றிடுநற் செவ்வலுரென் றோனும் நீயே
திருச்செந்தூர்ப் புராணஞ்செய் வித்தாய் நீயே
நன்றலவென் றதைக்கால ஜயக்தாய் நீயே
நல்லேட்டைச் சமுத்திரத்தே யிட்டாய் நீயே
தென்றிசைநோக் கிக்குருவு மானாய் நீயே
திருநல்லூர் அகலாத செம்பொற் சோதி

A வென்றிமால — வென்றிமாலை ஐயர் இவர் திருச் செந் தூர்க் கோயில் மடப்பள்ளி வேலையாள், ஒருநாள் அமுதுசெய் யத் தாமதித்ததினால் கோயிலதிகாரிகள் கடுந்தண்டலை விதித் தனர். இதைச்சகிக்க முடியாமற் பக்கத்தே உள்ள ஆழியில் விழச்சென்றபோது கந்தக்கடவுள் தோன்றித் தடுத்தான்டு தலமான்மியத்தைத் தமிழிற் பாடக் கட்டளையிட்டார். [திருச் செந்தூர்ப் புராணம் - சிறப்புப் பாயிரம்]

இலச்சினை விளக்கம்

கொக்குவில் கிருட்டாகர சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில் தேவஸ்தான வெளியீடுகளுக்கென உருவாக்கப்பட்ட இலச்சினை, நிகழும் பிரமோதாத வருடம் வைகாசி மாதம் 24 ஆம் தேதி (1990 - 06 - 07) வெளியிடப்பட்ட கொக்கூர் புதுக்கோவில் பிரபந்தத்திரட்டு என்னும் நூலின் அட்டை முகப்பை முதன் முதலாக அலங்கரித்தது. இந்த இலச்சினை கண்ணுக்கு அழகாகவும் கருத்துக்குப் பொருண்மை பொதிந்ததாகவும் அமைந்திருப்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

பார்ப்பவர் கண்ணுக்கு உடனே புலப்படுவன ஓம் என்னும் சமட்டிப் பிரணவமந்திரமும், நடுவே ஒங்கி நிமிர்ந்து நிற்கும் வேலூம் ஆடும் மயிலின் விரித்த தோகையும் ஆகும். பிரணவமே இலச்சினையின் அடித்தளமாக அமைந்துள்ளது. சைவர்களுக்கு அது பிரணவப் பொருளாம். பெருந்தனை ஜங்கரக் கடவுளாகிய விநாயகரை உடனே நினைவுட்டுகின்றது. வேதங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் ஒலிக்கப்படும் இப் பிரணவமந்திரம், சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொள்ளும் சைவர்களுக்கு மாத்திரமன்றி, முறையே விட்டுணு, சக்தி, கணபதி, குமாரன் ஆகிய தெய்வங்களை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொள்ளும் வைணவம், சாக்தம், காணபத்தியம், கௌமாரம் ஆகிய பிறவைதிக சமயங்களுக்கும் பொதுவான மகாமந்திரமாகும். ஆகவே, அது சிவன் என்றும், வீட்டுணு வென்றும், சக்தி என்றும், கணபதி என்றும், குமாரன் என்றும் வெவ்வேறு பெயர் கொள்ளும் முழுமுதற் பரம் பொருள் ஒன்றே என்னும் உண்மையை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இப்பிரணவம் வியட்டிப் பிரணவம் என்றும் சமட்டிப் பிரணவம் என்றும் இரு வகைப்படும்; வியட்டிப் பிரணவமாவது அகர, உகர, மகரங்களாம்; சமட்டிப் பிரணவமாவது அம் மூன்று எழுத்துக்களும் சேர்ந்து ஒம் என்று ஒலிப்பதாகும். இவற்றுள் முன்னது அபரப்பிரணவம் எனவும் பின்னது பரப்பிரணவம் எனவும் சொல்லப்படும். வியட்டிப் பிரணவத்தில் அகரம் வாயைத் திறப்பதாலும், உகரம் வாயைக் குவிப்பதாலும், மகரம் வாயை மூடுவதாலும் பிறக்கின்றன. இவ்வாற்றால், பிரணவத்திலிருந்தே சொற் பிரபஞ்சங்கள் எல்லாம் தோன்றுகின்றன என்பர். மேலும், வாயைத்திறத்தலால் தோன்றும் அகரம் படைத்தற்றொழிலையும், வாயைக் குவித்தலால் தோன்றும் உகரம் காத்தற்றொழிலையும், வாயை மூடுவதாற்றோன்றும் மகரம் அழித்தற்றொழிலையும் குறிக்குமென மெய்த்தாலோர் கூறுவர். இன்னும் ஒங்காரத்துக்கு வட்புறம் தலையும் தென்புறம் தாஞ்சும் விளங்குவதால், அது வழிபடுவோர் எல்லாம் வடக்கு முகமாயிருப்ப, வழிபாட்டைப் பெறும் தாம் தென்றிசை முகநோக்கி யிருப்பவரான தட்சிணாமூர்த்தியின் வடிவத்தை நினைவுபடுத்தி நிற்கின்றது.

பிரணவத்தின் உண்மைப் பொருள் சொல்லுக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாதது. அப்பொருளைத் தந்தையாகிய சிவபெருமானுக்தத் தாமே குருவாய் அமர்ந்து உபதேசமுறையால் உரைத்தருளிய பரசிவகுருமர்த்தியாகிய முருகப்பெருமானைக் குறிக்கும் வேலாயுதம் இலச்சினையின் நடுவே ஒங்காரத்தினாடக ஒங்கி விளங்குகின்றது. தமக்குத் தாமே மகனாகிய சிவபெருமான், தமக்குத்தாமே குற்றமொன்றுமில்லாத குருமூர்த்தியாய் இருந்து, தாமாகிய தத்துவப்பொருளைத் தாமே சொல்லத் தாமே கேட்டுத் திருவிளையாடல் புரிந்த தத்துவ நுட்பத்தை எமது இலச்சினையும் நுட்பமாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

இனி, இலச்சினையின் பின்னணி, முருகப் பெருமானைச் சுமந்து நின்று ஆகும் மயிலின் விரித்த தோகைபீபால் விளங்குகின்றது. நுனுகி நோக்கின், வட்டவடிவமான அத்தோகை, எண்ணிலங்காத அண்டங்கள் அனைத்தையும் தன்னுள் அடக்கிநிற்கும் பேரண்டத்தை குறிப்பால் உணர்க்குவதைக் காணலாம். விரித்த தோகையில் விளங்கும் கண்களே அண்டங்களைக் குறிப்பன. பேரண்டத்தின் புறக்கோடு, தொடர்ச்சியான வட்டவரைவாக இல்லாமல், இடையறவுபட்டு வட்டவடிவாகத் தோன்றுவது, பேரண்டவெளியின் வரையறைப்படாத தன்மையைக் குறிப்பாக விளக்குகின்றது.

பரம்பொருளாகிய முருகப்பெருமான் அண்டங்கள் அனைத்தையும் கடந்து, அப்பாலுக் கப்பாலாய் நிற்கும் உண்மையை, வேலாயுதத்தின் தலை அப் பேரண்ட வட்டத்துக்கும் அப்பால் ஒங்கிநிற்பது உணர்த்துகின்றது. முருகன்னு வேல் முத்தி நல்கும் ஞான சத்தியமாகும்.

எல்லா வகையாலும் கொக்குவில் கிருஷ்கர சிவசப்பிரமணிய சுவா மி சோவில் தேவஸ்தானத்துக்கு ஏற்படையாக இவ்விலக்கினை உருவாக்கப்பட்டது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

செ. வேலாயுதபிள்ளை

அன்பளிப்பு

கணபதி ஒம் என்று கருத்துருகி நின்றேன்
 கணபதியே! தேவருவிக்குங்றே! — கணமதனில்
 தாய நல்லார்க்குத் துணைசெய்வாய், என் உள்ளத்தே
 கோயில் இருந்து, என் பூசைகொள்

— கத்தான்த பாரதியார்

ஸ்ரீ மாணிக்காப்பிள்ளையார் அடிய ண

எமது வெளிபீடுகள் :

1966 — மஹா கும்பாபிசேக மலர்

1983 — தேர்த்திருப்பணி மலர்

1984 — சித்திரத்தேர் சிறப்பிதழ்
 (பக்திப் பாரமாலை உள்ளடயியது)

1986 — சண்டேச மலர்

1990 — புதுக்கோயில் பிரபந்தத்திரட்டு
 (முதலாம் பாகம்)

